FRAGMENTARIUM
Scrisul Românesc
(*Fundaţia* – „*Editura* 2010
Se dedică soţiei mele, Teresa Podgörska-Butulescu
UN MAESTRU AL CONCENTRĂRII
Coperta: Milan Bestie
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BUTULESCU, VALERIU
Fragmentarium / Valeriu Butulescu; prefaţa de Gheorghe Grigurcu.
— Craiova: Scrisul Românesc Fundaţia – Editura, 2010
ISBN 978 – 606 – 8031 – 81 – 1
I. Grigurcu, Gheorghe (pref.)
821.135.1 – 84

„Omule de spirit, te pândeşte gafa", avertiza Victor Eftimiu într-unul din agreabilele sale aforisme. Ce va să zică aceasta? Omul de spirit n-are voie să greşească nicio clipă. E aidoma unui acrobat care îşi calculează cu maximă precizie fiecare mişcare, înfruntând riscul de-a cădea în gol printr-un soi de matematică a evoluţiei sale spectaculoase. Spiritul care dă adesea viaţă aforismului reprezintă o gimnastică performantă a minţii. A o practica înseamnă a miza pe efectul său de concentrare scânteietoare, de convertire a cineticii intelectului la un moment de feerie. Valeriu Butulescu e un asemenea autor al unor reflecţii de-o concizie amuzantă, dar care, precum dansul pe sârmă al unui funambul, are în spate eforturi îndelungate, o disciplină care se instituie anevoie. Va fi contribuit la dobândirea virtuozităţii d-sale verbale şi formaţia inginerească, printr-un transfer al simţurilor exactităţii, prin acurateţea şlefuirii. Sub unghi moral, aforistica lui Valeriu Butulescu exprimă, în ciuda unei stilistici jucăuşe, un fond de seriozitate, tangentă fiind la simţământul unor neîm-pliniri, al unor sacrificii. Scriitorul face parte din familia acelor autori satirici, acelor actori comici care, sub masca bunei dispoziţii debordante, ascund o natură frământată. Mărturiile unor atari stări ale decepţiei acordă, prin contrast, un relief expresiv ludicului aparent satisfăcut de sine: „Doamne, puteai să mă faci arbore! Dar tu m-ai făcut frunză!" „Aceste aforisme sunt deşeuri sclipitoare, resturi de materiale rămase de pe

şantierele unor mari şi nereuşite poeme". „De ce îmi scrieţi numele cu majusculă, dacă mă trataţi ca un substantiv comun?" „Am devenit superstiţios. Cred în mine". O lectură atentă a textelor cu pricina scoate la iveală o umoare deloc jubilantă, un scepticism care (din pudoare, dintr-o tactică literară?) preferă a se drapa cu nonşalanţa „găselniţei" pe care o constituie vorba de duh. „Convieţuim paşnic, ignorându-ne reciproc". „Capital social: treizeci de arginţi". „Uneori pacea e mai stresantă decât războiul. Nu trage nimeni. Toată lumea ţinteşte". Noţiunea de soartă ştirbeşte aureola celui merituos şi justifică eşecul neghiobului". „Nu cred în lacrimi. Sunt prea sărate pentru a fi pure".

Valeriu Butulescu ne apare ca un moralist al cotidianului, al proximităţilor noastre de tot felul, cu aerul că, oscilând între bonomie şi tonul caustic, se află în spatele fiecăruia din noi, invizibil, aidoma unui înger păzitor laic, urmărindu-ne cu atenţie, comentându-ne contactele cu semenii, rezultatele lor de cele mai multe ori dezamăgitoare. Materia primă a însemnărilor d-sale: banalitatea de sub puterea căreia ne vine greu a ne sustrage. Infuzată cu luciditate şi cu un strop de fantezie, aceasta devine explozivă. Astfel încât paginile de aforisme în chestiune capătă aspectul unui câmp presărat cu nenumărate mine care detonează în lanţ. Mine pe care, spre liniştea noastră, le putem socoti inofensive. „Virtutea. Cred că e arta de a-ţi planifica păcatele". „Am văzut o agapă a popilor. Semăna atât de puţin cu Cina cea de Taină". „Pentru a dezbrăca o femeie tânără, trebuie s-o îmbraci bine în prealabil". „Unii devin maliţioşi abia la bătrâneţe. Fără dantură, muşcă mai bine".

S-a afirmat că, după ce a fost „un produs al sistemului totalitar", Valeriu Butulescu ar avea azi postura unui glosator al „tranziţiei". E şi nu e adevărat. Deoarece apoftegmele d-salc sfredelesc de regulă stratul superficial, conjunctural, ce acoperă fiinţele omeneşti şi circumstanţele în care ele se află, spre a atinge, aşa cum se întâmplă la creatorii autentici, sâmburii umanităţii perene. „Actualitatea" e pentru domnia sa un pretext, nu o ţintă, cu toate că nu se sfieşte a o încondeia cu năduful travestit în bonomie al unui Stan Păţitul.

O iritantă prejudecată ne îndeamnă a considera aforismul o speţă minoră. Unii dintre noi au obiceiul de-a cuantifica valoarea unui autor după numărul de pagini comise (îmi vine acum în minte vorba ce se dorea batjocoritoare a unui cunoscut teoretician băştinaş cum că un

important critic, mai tânăr cu o generaţie, cu care polemiza, scoate cărţi nu mai groase decât o lamă de ras!).

Doresc să-mi afirm răspicat calda preţuire pentru Valeriu Butulescu, un maestru al unei concizii cuprinzătoare. Aforismele d-sale îi dovedesc capacitatea de-a folosi o claviatură complexă ce îmbină observaţia „pe viu" cu umorul, reflecţia cu lirismul şi cu imaginarul, având ca efect o graţie aspră, o muzicalitate a sarcasmului. Şi încă o remarcă: producţia lui Valeriu Butulescu face loc mai curând extrovertirii decât introvertirii. Spre deosebire de sublima închidere în subiect a unor creatori de aforisme precum Blaga sau Cioran, contemporanul nostru cultivă o deschidere teatrală spre public (a scris şi câteva piese de teatru), lansând propoziţii provocatoare care aşteaptă replici, aplauze şi – de ce nu? – strigăte de *bis*. Domnia sa nu se priveşte în oglindă, ci îşi priveşte drept în ochi spectatorii. Bucurându-se la ora actuală de faptul că este unul din cei mai traduşi scriitori români (în vreo patruzeci de limbi), Valeriu Butulescu poate fi socotit un Stanisław Jerzy Lec român.

GHEORGHE GRIGURCU

1

În fiecare an trecem nepăsători prin ziua morţii noastre.

2

Din gheara diavolului am scăpat uşor. Dar cum să mă eliberez din îmbrăţişarea îngerilor?

3

Prorocii, cu cât sunt mai bine plătiţi, cu atât sunt mai optimişti.

4

Şi neştiinţa ar trebui ordonată alfabetic. Un fel de enciclopedie a ignoranţei.

5

Conjug de trei ori verbul a munci şi simt nevoia să mă odihnesc.

6

Glorie. Uitare cu efect întârziat.

Valeriu Butulescu văzut de academicianul Marin Sorescu

7

O carte prost legată. Am scuturat-o puţin şi ideile au început să se împrăştie.

8

Puritatea copilăriei. Orice râu e limpede la izvoare.

9

Am văzut un ministru urcat într-un pom. Fiecare ramură tremura sub povara răspunderii.

10

Soarele neputincios şi expansiunea nestăvilită a nopţii.

11

Un peşte, înotând în propriile lacrimi. 12

Ziua se gândea la bani, iar noaptea visa acelaşi lucru.

13

Original, ca un papagal în primă audiţie. 14

Criticii văd muzica şi aud pictura. 15

Şi în rândul mediocrităţii se dă o luptă. E ceva să fii cel mai mediocru.

Poezia e cântec de delfin. Nu orice ureche o poate percepe.

17

Tu alergi odată cu vântul, deci tu nu simţi furtuna.

18

Văd munţi de rugină. Epoca fierului încă nu s-a sfârşit.

19

Dacă n-ar fi avut alături munţii cei mari, şi dacii şi-ar fi construit piramide.

20

Un muşuroi enorm, locuit de o uriaşă furnică.

21

Se clătina prea tare pentru a-şi mai putea alege punctul de sprijin.

22

Ea îmi părea o floare, într-atât era de frumoasă, parfumată şi inactivă.

23

Sublimul, ca o umbră a transparenţei. 24

Un trecut pe măsura frumuseţii ei. 25

Sperietoarea. Păsările o cred om şi se îndepărtează.

26

Îmi doresc un buchet în care florile să se îmbrăţişeze din proprie iniţiativă.

27

I-au luat boului jugul. Acum aşteaptă ca el să împingă benevol carul.

28

Simbioza om – câine. Singurele animale capabile să se gudure.

29

Cât ţine bairamul, prefer islamul. 30

Ce frumos cântă plopii, împotrivindu-se vântului.

31

Citesc un necrolog. Răsuflu uşurat; încă nu e al meu!

32

Oare scleroza timpurie tot precocitate se cheamă?

33

Vine o vreme când trăim din amintiri, precum cactusul, din apa strânsă-n tulpină.

34

Dresura. Animalele trebuie cumpărate cu zahăr pentru a le convinge să facă gesturi umane.

35

Unii nu se pot descompune chimic înainte de a se descompune moral.

36

Chiar dacă nu ai stupi, ocroteşte albinele. 37

Unele idei se înmulţesc prin diviziune. Cu cât sunt mai populare, cu atât mai mică le este anvergura.

38

Cerul devine sângeriu, când soarele se coboară la nivelul privirii noastre.

39

Unii poeţi se cred iarbă. Se reeditează anual. 40

Adevăratul umorist trebuie să stârnească râsul la modul cel mai serios.

41

Ignoranţa e cea mai grea povară. Dar cel ce o poartă nu o simte.

42

Uneori e mai uşor să tragi cortina decât o concluzie.

43

Ideile titanice nu pleacă din trupuri titanice. Poezia nopţii de primăvară izvorăşte din trupul neînsemnat al privighetorii.

44

Doamne! De ce ai pus atâta sete de viaţă în trupul acesta perisabil?

45

Moştenim plânsul. Numai cântecul se învaţă. 46

Să nu crezi că duşmanul te admiră. El numai caută punctul vulnerabil.

47

Consider că adevărul gol-goluţ nu e moral. 48

Pasărea zboară. Pe pământ, umbra ei se târăşte.

49

Nu toţi sculptorii au trecut în epoca pietrei şlefuite.

50

De câte ori deschid ochii comit o indiscreţie. 51

Dacă nu ar exista diavolii, binele ar subjuga totul.

52

Iar cel ce n-a văzut munţii, uluit va fi de măreţia dealului.

53

Doar cămătarii se bucură de trecerea timpului.

54

Averea unora depăşeşte valoarea până la care ei ştiu să numere.

55

Cel experimentat dă sfaturi. Fiecare sfat este pentru el un nou experiment.

56

Detest somnul. Atâtea ere am dormit. Atâtea ere voi mai dormi.

57

Şi bunătatea trebuie drămuită. Uneori, pomii se frâng sub

greutatea fructelor.

58

Tiparul. Strănuţi în zece mii de exemplare şi nimeni nu-ţi spune" sănătate".

59

Un singur picior am călcat şi au început să ţipe toţi cei desculţi.

60

După ce traversează gheaţa lentilei, soarele devine incendiar.

61

Pasărea s-a eliberat de pământ. De-acum, va fi captiva cerului.

62

Vulturul, chiar dacă prinde găini, rămâne vultur.

valeriu butulescu

63

Pentru o ploaie banală, atâta risipă de fulgere.

64

Morţii sunt liberi. Gardul cimitirului este făcut pentru cei vii.

65

La ţară, reverie înseamnă lene. 66

Aceste pagini. Cutia neagră a scurtului meu zbor.

67

În rănile arborilor îşi găsesc adăpost vietăţi mărunte.

68

Mulţi consideră că au venit pe lume dintr-o eroare şi aşteaptă răbdători să fie rechemaţi.

69

Ecoul întârzie. Glasul tău răzbate departe. 70

M-am rătăcit. Mereu mă împiedic de idealurile altora.

71

De ce din lut? Omul trebuia făcut din oţel inoxidabil.

72

A ajuns prim solist în corul tăcerii.

ui

73

Lingura nu cunoaşte uzură morală.

74

Poezia s-a născut în noaptea în care omul a început să contemple luna, conştient că nu e comestibilă.

75

Copiii sunt în primul rând ai mamelor. Nu întâmplător, bărbaţilor li s-au atrofiat glandele mamare.

76

Unii au nevoie de sufleor pentru a spune exact cine sunt.

77

Se tulbură numai pâraiele. Marea e veşnic străvezie.

78

Inteligenţa împunge, prostia apasă. 79

De regulă, după un prag înalt urmează o prăpastie.

80

După Ludovic al XVIII-lea au urmat şi alţi Ludovici. Dar istoria n-a mai vrut să-i numere.

81

Să o luăm de la început. Natura face asta în fiecare an.

82

Stânci submarine. Cei mai periculoşi sunt duşmanii care nu se pot ridica deasupra nivelului.

83

Atenţie, habotnici! Lui Dumnezeu îi plac oamenii smeriţi, dar cu personalitate. 84

Un container cu mărturii ale civilizaţiei moderne a fost îngropat la Ōsaka. Urmează să fie scos peste cinci milenii. Să vedem dacă arheologii vor avea atâta răbdare.

85

Războiul nuclear este oricând posibil. Uraniul se înnobilează mai uşor decât oamenii.

86

Pompierii ignoranţei. Unde văd o strălucire, presupun imediat

un incendiu.

87

Când se termină jocul dragostei, privighetoarea tace.

88

Altruismul copacilor a făcut să apară specii noi de ciuperci parazite.

89

Animalele nu râd. Ele înţeleg gravitatea vieţii.

Ta

90

Ce e sinucigaşul? Propriul său călău, sau propria sa victimă?

91

Când rage, leul încearcă să stabilească un dialog cu victima.

92

În urma mea, multă vreme, acest munte va continua să fie munte.

93

Omul sincer mai este şi credul. 94

Citate. Frunze de smochin, pentru goliciunea spirituală.

95

Nicio găină nu mai zboară, după cinci mii de ani de viaţă sedentară.

96

Era atât de raţional, încât apela la iluziile altora.

97

Sinuciderea este o crimă. Sinucigaşii ar trebui readuşi la viaţă şi aspru pedepsiţi.

98

Mitologie. Bufniţa doarme toată ziua şi trece drept pasăre a înţelepciunii.

99

Cel rătăcit descoperă drumuri noi. 100

În faţa reformelor religioase, zeii au rămas întotdeauna pasivi.

101

Stabilitate înseamnă stagnare. 102

Îmbălsămaţi-mă! Nu cred în a doua viaţă, dar vreau să fac o bucurie arheologilor.

103

Acordează-ţi spiritul. Dar nu după diapazonul oricui.

104

Când descrii Soarele, să nu începi cu petele. 105

Spre deosebire de oameni, iarba nu se poate cosi singură.

106

Nu cred în jurăminte! Vă jur! 107

O rafală de vânt a răbufnit din cuşca sufleorului. Pe scenă, câţiva actori au început să vâjâie.

108

Spre unele idealuri se coboară.

109

Urcăm pentru a privi de sus, sau pentru a fi priviţi de jos.

110

Rece, insensibil, imobil. Omul acesta cred că e un zeu.

111

Pinguinul. O pasăre poate trăi între gheţuri. Dar nu mai zboară şi nu mai cântă.

112

Diavolii. Dumnezeu tolerează Opoziţia, dar îi pune coarne.

113

Înainte de a negocia cu lupul, pune-i botniţă. 114

Unanimitatea pietrelor naşte temelii, sau avalanşe.

115

Idolatrizăm vulturii, deşi găinile ne aduc servicii incomparabil mai mari.

116

Toţi vor timona. Nimeni nu vrea să vâslească. 117

O aspiraţie nu moare. Cel mult se împlineşte. 118

Am convenit ca lacrimile cerului să se numească ploaie.

119

Unii oameni trebuie împinşi spre idealuri. 120

Educaţie. Când dai viaţă cuiva, lasă-i şi modul de întrebuinţare.

121

Augias a ajuns celebru, nu prin caii săi, ci prin gunoiul cailor săi.

122

Când femeile îşi fac autocritica îşi găsesc minunate defecte!

123

Câte drame ascunde uneori cuvântul linişte. 124

În fructele pomului să nu vezi generozitate, ci numai sete de continuitate.

125

Dragoste. Orice fruct e prevestit de-o floare. 126

Avea dreptate şarpele. Nu poate fi rai, acolo unde nu e dragoste.

127

Din tot ce sunt nu va rezista timpului decât un calcul renal.

128

Asemenea râurilor, mergem pe linia rezistenţei minime, şi viaţa noastră e un şir de meandre.

129

Moartea. Oare e punct sau virgulă? 130

Nu sunt nici măcar umbră. Sunt visul unei umbre.

131

Gravitaţia trage toate sforile Universului. 132

Prometeu s-a jertfit, pentru ca noi să ne putem aprinde liniştiţi ţigările.

133

Din fericire încălcăm geometria. Suntem egali, fără să fim asemenea.

134

Să nu dispreţuim pleava. Ea a ocrotit aurul grâului.

135

Sunt cuvinte de care ne temem să le scriem cu literă mică, cu toate încuviinţarea gramaticii.

136

Crucea s-a prefăcut în stea, în urma perfecţionării tehnicii de crucificare.

137

El mă urmărea pas cu pas, iar eu mă credeam steaua lui călăuzitoare.

138

Nu te mai gândi la opinia iepurelui, câtă vreme leii te admiră.

139

Crăciun. Transcendentul se pierde în spatele unui orizont de mezeluri.

140

Un copac desfrunzit, care se încăpăţânează să freamăte.

141

Ofilit, la umbra moralei, – paznic somnoros al propriilor dorinţe.

142

Diavolii sunt materie divină scăpată de sub control.

143

Am cunoscut un bătrân care vorbea cu pietrele, fără să ştie că asta se cheamă prozopopee.

144

Pe vremuri animalele conversau cu oamenii. Acuma tac, convinse de inutilitatea oricărui dialog.

24

145

Zero? El poate fi o sumă de infinituri diferite. 146

Vezi stânci, câţiva pescăruşi, nişte valuri. Ai impresia că ai înţeles marea.

147

Infernul este un iad modernizat. 148

Ei tac. Dar cât de zgomotoase le sunt gândurile.

149

Uneori mă repet. Pe pământul arid trebuie să semeni de mai multe ori.

150

În dragostea florilor, vântul hotărăşte. 151

Să vizitezi toate muzeele lumii şi să nu-ţi aminteşti decât taxele de intrare.

152

Fiecare să râdă în funcţie de starea danturii lui.

153

Râurile gonesc spre mare, deşi acolo îşi pierd identitatea.

154

Această antologie seamănă cu o groapă comună.

25

155

Mereu ne e dor de un alt anotimp.

156

Centenarii. Spaima caselor de pensii. 157

Mulţi cred că soarele apune numai ca să nu-i deranjeze pe ei în timpul somnului.

158

Să te arunci în gol, nepăsător ca o pasăre. 159

Poezia lui e uscată ca o mumie şi poate de aceea rezistă timpului.

160

Avem ceva din destinul merelor. Abia ne coacem şi trebuie să ne prăbuşim.

161

Până la eliberarea actului de deces, nimeni nu se poate considera cu adevărat mort.

162

O revistă adevărată este o revistă care mă publică.

163

Ajunsese foarte erudit, trăgând cu urechea pe la uşile oamenilor culţi.

164

Arheologii. Pe baza unui ciob ei reconstituie o întreagă bucătărie antică.

165

Cocori, rândunele? Prefer modestia vrăbiilor, care înfruntă iarna alături de mine.

166

Fără detergenţi, nu văd rostul botezului. 167

Creditor. Un naiv care încă mai crede că i se va plăti.

168

Parfumul trandafirului ne face să-i uităm înţepătura.

169

Animalele care nu se lasă de bunăvoie tunse şi mulse sunt socotite sălbatice.

170

Din prime îmi achit sancţiunile. 171

Când judecătorii vor face şi treaba călăului, pedepsele vor fi mai blânde.

172

Lenea trebuie să fie tare obositoare. Leneşii se odihnesc cel mai mult.

valeriu butulescu

173

O fi existând lumea cealaltă? Vom muri şi vom vedea.

174

Pentru a nu te contrazice ai nevoie de principii solide, sau de o excelentă memorie.

175

Un mileniu s-a scris cu pene de gâscă. Gâştele au merite mari în promovarea culturii. 176

Timpul nu stă pe loc. Ştii mai multe decât Pitagora şi cazi la bacalaureat.

177

Oare cincizeci de ani de la prima căsătorie tot nuntă de aur se cheamă?

178

Uneori ne ţinem capul în palme. Mare povară. 179

Hiena nu vrea să ne mănânce, înseamnă că suntem vii.

180

Între numărul de creduli şi numărul de escroci există un echilibru ecologic perfect.

181

Civilizaţia umană va fi o enormă stalactită. Azi vedem primele ei cristale.

182

Hârtia. Aplatizăm păduri, pentru a le mâzgăli apoi cu platitudini.

183

Nu toţi ştiu să ucidă. Unii numai îţi scurtează viaţa.

184

Peste un veac se vor uita la cubofuturismul nostru ca la „Psaltirea preversuri" a lui Dosoftei.

185

Ecologia legalizează politica lupului. 186

Urechile invidiază ochii. Au pleoape. 187

Frumuseţea e floare. Înţelepciunea, piatră. 188

Reciful. Solidaritatea unor animale minuscule naşte stânci, de care uneori s-au sfărâmat corăbii.

189

Banul rămâne principiul fundamental al vieţii. Când ai bani, poţi să-ţi permiţi şi alte principii.

190

Pentru a înţelege unii oameni, asemenea tablourilor în ulei, trebuie contemplaţi de la distanţă.

191

Uitat, am început să mă îndoiesc de mine, precum o floare neculeasă, de frumuseţea ei.

192

Să planifici nemurirea în altă epocă. Ce lipsă de răspundere! 193

Să pui lângă lup, oaia. Ba să o mai faci şi şefa lui de birou.

194

Sacrificiul seminţei putrezite pe piatră nu e zadarnic. Ea formează solul, în care mai târziu vor încolţi seminţe.

195

Fie pâinea cât de rea, tot mai bine-i pe planeta mea.

196

Râul nu poate scoate pietrele din vad, dar, răbdător, le-mpinge la vale.

197

Unele imperii au căzut mult mai greu decât îşi pot imagina anumiţi regizori de film.

198

Încercând să desfigureze monstrul, l-au făcut aproape simpatic.

199

Unele minciuni au la bază politeţea şi par scuzabile.

200

Mulţi bâzâie precum albinele şi se miră că nu iese miere.

201

Aforistul este precum ţara subdezvoltată, care îşi vinde ieftin materiile prime.

202

Nemurirea. Nimic nu sperie mai mult groparii.

203

Până la urmă m-au convins să mă las constrâns.

204

Remuşcarea. Ghilotina lentă a vinovatului uitat de justiţie.

205

Sunt ca frumoasa frivolă, dorită de toţi, dar sortită să rămână nemăritată.

206

Ne găsim prieteni adevăraţi printre câini. Ei ne iubesc tară să emită păreri şi fără să ne ceară nimic împrumut.

207

Setea de lumină scurtează adesea aripile fluturilor.

208

Iedera e convinsă că susţine stejarul.

209

Două greşeli conjugate pot genera un mare adevăr.

210

Ce bine se înţelege un pictor surd cu un muzician orb.

211

Uneori binele erupe vulcanic şi face mii de victime.

212

Corrida. Înainte de a fi prefăcut în biftec, taurul trebuie înjosit public.

213

Ziditorul Voroneţului nu şi-a făcut aripi de şindrilă. El a coborât scările şi istoria i-a uitat numele.

214

În spatele zâmbetului se ascunde ascuţimea dinţilor.

215

O oaie nu va înţelege niciodată de ce trebuie sărbătorită învierea cu carne de miel.

216

Mari şi mici, trăim cu toţii din mila Soarelui. 217

Când seacă mările, munţii cresc. 218

Ecoul este un ricoşeu sec. Marile fapte au nevoie de rezonanţă, nu de ecou.

fragmentarium

219

La unii cultura apare ca o boală profesională. 220

Unele vise se împlinesc. Am avut un vis în care se făcea că dormeam.

221

Oare un om cu cap de cal are dreptul să se creadă centaur?

222

Un soare însângerat pe culme nu înseamnă neapărat un răsărit.

223

Subliniem cuvintele gata să cadă. 224

Unele revoluţii sunt ca microseismele nocturne. Le resimt numai cei ce nu s-au culcat.

225

Uneori, frica face din noi eroi, iar neputinţa ne umple de virtute.

226

În balonul spart trebuie să sufli mai tare. 227

Televizoarele să stea pe măsuţe joase. Să nu cumva să depăşească nivelul televiziunii.

valeriu butulescu

228

Aidoma albinei, pot să lovesc profund o singură dată.

229

Tocurile şi aureola îi ajută pe pitici să crească. 230

Pentru unii verigheta e un zero de aur. 231

Când stelele ating orizontul pot fi luate drept felinare.

232

Rima ogor-spor a dat o nouă strălucire poeziei agricole.

233

Şi Demosthene umbla cu pietricele în gură. Dar şi le scotea când se înscria la cuvânt.

234

Nu-ţi călca umbra în picioare. Îţi seamănă. 235

Sunt bărbaţi care se cred copaci. Fiecare an înseamnă alt inel.

236

Ploşniţa a depus o reclamaţie. A muşcat-o un purice.

237

Creşte tot mai mult apropierea dintre oameni. Mai ales în autobuze.

238

Din solidaritatea firelor de păr se poate naşte cel mult o perie.

239

La măreţia vârfului îşi aduc contribuţia şi văile, cu adâncimea lor.

240

Credeam că Matusalem a fost un mare doctor. 241

Plânge căruţaşul. Noaptea trecută calului său i-au crescut aripi.

242

Doamne, ce alibi ai Tu pentru Noaptea Sfântului Bartolomeu?

243

Ce-i poate înfrăţi pe oameni mai mult decât povara aceluiaşi jug?

244

Puritate. Mâini de zână? Mai degrabă mâini de spălătoreasă.

245

De-aş fi Pământ, eu n-aş atrage pe oricine.

valeriu butulescu

246

Înţeleptul nu poartă nici scut, nici sabie. 247

Cei ce bocesc la necaz, chiuie când sunt fericiţi.

248

Vezi încotro cad umbrele şi vei şti cine cerne lumina.

249

Viaţa e precum apa. Cu cât e mai săracă, cu atât e mai limpede.

250

Fierul care ruginește nu se descompune. El se combină.

251

Regula neîntemeiată întărește cel mai mult excepţia.

252

Împodobeşte-ţi partea invizibilă a caracterului şi caută să faci o faptă bună tară martori.

253

Ahile îşi privea duşmanii drept în faţă. El avea călcâiul vulnerabil.

254

Reumatism. Pe Matusalem îl dureau genunchi la fiecare schimbare de epocă.

255

După descoperirea săpunului au dispărut multe mirosuri specifice.

256

Să nu fim superficiali. Darul de a pluti îl au numai lucrurile uşoare.

257

Fericire dublă. Un zgârcit îşi numără banii în faţa oglinzii.

258

Scriu. Încerc să-mi mumific gândurile. 259

Uneori, indiferenţa trece drept imparţialitate. 260

Cum mă simt? Ca un an în decembrie. 261

Planeta Venus. Un infern, căruia depărtarea îi conferă aureolă

divină.

262

Vorbe de aur, ruginind în anticamera unor urechi nedemne.

263

Un soare iresponsabil, pe punctul de a-şi risipi planetele.

264

Acest cuc s-a hotărât să-şi crească singur puiul, spre indignarea generală a cucilor.

valeriu butulescu

265

Plantă, în aşteptarea furtunii, dătătoare de viaţă.

266

Reclamat de propria mea umbră, pe care o împiedic să vadă soarele.

267

Domiciliul meu temporar? Pe pământ. 268

Ritualul ceaiului la japonezi. Impresionasntă răbdarea acestor oameni care se învârt două ore în jurul unei ceşti cu apă caldă.

269

În miniatură îmi astâmpăr setea de maxim. 270

Democraţia actuală e o plantă plăpândă. N-o striviţi! Ajutaţi-o să înflorească.

271

Cultul muncii. Încercarea de a lansa o nouă religie. Lopata ca obiect sacral.

272

Imaginaţia cititorilor şi greşelile de tipar dau sensuri noi aforismelor.

273

Atâtea pietre încătuşate durează măreţia muntelui.

3.

274

Voi încerca să uit. Aduceţi-mi numai aminte. 275

Diamantele se scot din cele mai întunecate locuri.

276

Încep să cred în reîncarnare. Am văzut un berbec trăind în persoana celui care-i purta cojocul.

277

Apa avansează, pietrele rămân. 278

Există rime absolut întâmplătoare, cum ar fi, de pildă, „știință” și „ședință”.

279

Insuportabil, ca orice geniu în viaţa de toate zilele.

280

Oamenii, cu cât au mai mult bun simţ, cu atât mai uşor se lasă dominaţi.

281

Cu gardă și zgardă, greu se face avangardă.

282

Sunt un pârâu care vrea să curgă către izvoare.

283

Femeia e forţa motrice a vieţii. Bărbatul e doar cheia de contact.

284

Caii au câştigat multe bătălii fără să înţeleagă ceva din mersul istoriei.

285

Ce păcat că la şcoala vieţii nu există repetenţie.

286

La sfârşitul unor cărţi, autorii prezintă bibliografia, încercând astfel să se dezvinovăţească.

287

Pe cei mici îi linişteşti cu bomboane. Pe cei mari, cu Lumea de Apoi.

288

Trebuie să suferi, dacă vrei să afli ce-i alinarea.

289

Seminţele nu vor să doarmă în casete de aur. Ele preferă pământul, fie el oricât de arid.

290

De unele idei, ca şi de tatuajele din tinereţe, nu ne mai putem lepăda, oricât de ruşinaţi am fi din cauza lor.

291

Alegeri libere. Trebuie să optezi: ciumă sau holeră.

40

292

Între instrumentele de suflat, cel mai frumos cântă vântul.

293

Când l-a văzut pe Vineri, Robinson a hotărât să ţină imediat o şedinţă.

294

Mă simt aşa de bine, înlănţuit între parantezele lui plus şi minus infinit.

295

Nu de oboseală va muri Sisif, ci de plictiseală. 296

Învierea. Vă imaginaţi ce va fi atunci în autobuze?

297

Nu invidia piatra. Nici ea nu e veşnică. Şi pe deasupra mai e şi rece.

298

Bine că nu mi se comunică data morţii anticipat. De emoţie, am muri mai repede.

299

Când zece cititori cască, nu mă mai interesează părerea criticii de specialitate.

300

Veşnicia geniului. Opera lui, ca un miraculos polen, va şti să se prindă mereu de memoria oamenilor vii.

— 4Î

valeriu butulescu

301

Poţi demonstra că albul e negru. Dar va trebui să uzezi de o vastă bibliografie.

302

Sunt singurul meu şef. Dar nici de mine nu ascult întotdeauna.

303

A scris o poezie a zorilor, deşi mă îndoiesc că s-a sculat vreodată aşa devreme.

304

A te naşte. Nefericire mai mare nu există, decât poate aceea de a nu te naşte.

305

Oare câţi faraoni au bănuit că vor ajunge, din piramide, direct la British Museum?

306

Arheologii – în mod ştiinţific, profanând morminte.

307

Numim putrezire revenirea la veşnicia anorganică.

308

Suntem ca acele orologiului. Ne-nvârtim diferit, dar tresărim la bătaia aceleaşi ore.

309

Nimeni nu vrea să fie porumbel. Fiecare se vrea vultur, adică animal de pradă 310

Lupta e inegală, zise taurul. Cinci toreadori în arenă, zece mii în tribună. Şi mai au şi presa de partea lor.

311

Excesul de lumină orbeşte, deci naşte întuneric.

312

Independentul e în mare primejdie. El depinde numai de sine.

313

Idealistul susţine că l-a lovit în frunte ideea unei pietre, iar în acest loc i-a răsărit ideea unui cucui.

314

Aceste lespezi grele, care apără florile iarna, iar primăvara le împiedică să răsară.

315

Unii cred că a prăda hoţii e onest. 316

Cu ochii aţintiţi pe steaua idealurilor, nu vedem cum călcăm în

picioare iarba şi florile.

valeriu butulescu

317

Cele mai mari ambiţii umane gâdilă imperceptibil epiderma planetei.

318

Unii oameni sunt ca acele corăbii, care doar în fundul mării îşi găsesc liniştea.

319

Şi în privirea omului de zăpadă am citit ambiţia veşniciei.

320

Vreau să cresc, deşi ştiu că trăsnetul loveşte copacii cei mai înalţi.

321

Prima reacţie la o veste proastă: impulsul de a o transmite mai departe.

322

Zicea murdăria: curăţenia pătează. 323

Învinşii altora îi lovim, ca să ne simţim părtaşi la victorie.

324

Dizgraţioşi şi diformi, unii artişti amintesc de cochilia băloasă a scoicii, născătoare de perle.

325

Ruinele se maturizează în timp.

326

Pentru noi soarele a apus. Munţii continuă să-l vadă.

327

Abia aştept să mă trezesc din somn. Să pot visa cu adevărat.

328

Taur sună mai frumos decât bou. 329

Când prostia va primi aripi, se va întuneca cerul.

330

Inteligenţa îţi aduce numai necazuri, precum crocodilului – preţioasa lui piele.

331

Ideile sunt ca vapoarele. Fac senzaţie numai cele ce se scufundă.

332

Nici nu ştiţi ce căldură simte un autor când îşi vede cartea folosită ca suport pentru o ceaşcă de cafea.

333

Dacă arborii îşi schimbă uneori patria, de vină sunt numai frontierele.

334

Încerc să fug, înălţându-mă. 335

Aspră pedeapsă. Aceea de a pedepsi.

336

Gloria e ca apa. Un pahar îţi astâmpără setea. Un fluviu te îneacă.

337

Nu te las să te scufunzi. Eşti parte din corabia mea.

338

Mă tem de moartea întâmplătoare. De aceea evit spitalele.

339

Insomnia. Zadarnică încercare de a ne prelungi viaţa.

340

Mulţi părăsesc barca de salvare, când văd spre ce ţărm plutește.

341

În sufletele obscure ura persistă, precum zăpada pe versantul lipsit de soare.

342

Toamna rândunelele pleacă. Rămân ciorile, copleşite de răspundere.

343

Cei ce trăiesc degeaba se îngroapă cu cheltuială.

344

Mă plictisesc rar şi niciodată singur.

345

Unii poeţi amintesc de căţeii scoşi la plimbare. Orice drum alegi, ei merg înainte.

346

Nu mi-e frică noaptea în cimitir. Mi-e frică ziua la stadion.

347

Trebuie să fii tare gol, ca să te îmbraci cu meritele altora.

348

Îngropaţi-mă sub stejar. Sute de ani gândul meu va tremura în frunze.

349

Era atât de modest, încât punea pe alţii să-l laude.

350

N-are timp să se îmbogăţească. El munceşte. 351

Când nu am curajul să refuz, devin generos. 352

Mulţi duşmani, asemenea unor microbi, sunt invincibili datorită micimii lor.

353

Călăul, doar cu scara se poate ridica la înălţimea celui spânzurat.

354

Nu s-au mai preocupat de boala mea, de când au aflat că nu-i molipsitoare.

355

Nu va zbura mai repede ca vântul cel dus de vânt.

356

Şi umbra iepurelui crede în neputinţa Soarelui. 357

Trec drept curajoşi şi cei ce nu sesizează primejdia.

358

În calea valorilor există filtre, care lasă să treacă ce e mai mic.

359

Să ai puţine vicii. Iată deja o virtute. 360

Justiţia. Ochii lumii, scăpărând dublu, ca o armă de vânătoare.

361

Democraţia este periculoasă pentru popoarele cu spirit jovial. Ele vor alege mereu bufoni în funcţiile cheie ale statului.

362

Mulţi pătrund în Pantheon, lăsându-şi viaţa la garderobă.

363

Ca spuma. Mereu fragilă şi mereu deasupra.

364

Drămuieşte-ţi cuvintele. Piatra care a văzut atâtea, tace.

365

Agonia florilor din vază ne umple camera de parfumuri.

366

Nu teama de înălţime ne face să ne aplecăm, ci dorinţa de a ne înălţa.

367

Fii imparţial şi balanţa se va înclina de partea ta.

368

Ştiinţa nu a eliminat cruzimea. I-a dat un caracter ştiinţific.

369

Să trândăveşti întruna şi să te plângi că viaţa e scurtă.

370

Nu duşmanii ne ameninţă, ci propriile noastre slăbiciuni.

371

Noroiul ne supără abia atunci când ne murdăreşte pantofii.

372

Semănăm generozitate, în speranţa că va rodi recunoştinţă.

VALERIU BUTULESCU

373

Omul a decis să-şi păstreze sentimentele în inimă, adică în cel mai frământat organ.

374

Era atât de sărac, încât nu avea nici duşmani. 375

Şi cartofii din pivniţă simt primăvara. 376

Ce e virtutea? A-ţi drămui dorinţele sub lacătul voinţei, sau a rămâne insensibil la cele mai naturale chemări?

377

Complexitatea înţelepciunii e ilustrată perfect de contradicţiile dintre înţelepţi.

378

Iubirea e ca veninul şarpelui. Vindecă sau ucide.

379

Din marea masă a viselor atrag atenţia acelea care accidental se împlinesc.

380

Zilnic călcăm în picioare pământul care ne hrăneşte.

381

Semănăm prea mult, ca să ne putem înţelege.

382

De remarcat că porcul se termină printr-o virgulă, denumită popular coadă.

383

Pentru unii, omul cinstit este hoţul care n-a furat niciodată nimic.

384

Gunoiul a avut un coşmar. Un vis cu o mătură. 385

Să nu lovim în coloşi. Prăbuşindu-se, s-ar putea să ne strivească.

386

Lichidele văd în vase numai închisoarea, uitând că e singura lor posibilitate de a nu se risipi.

387

Nu voi crede în al doilea Soare până nu voi vedea umbra primului.

388

Arta dirijorală. Dacă vrei să priveşti muzica în faţă, trebuie să întorci spatele la public.

389

A săpa fântâni e mai înălţător decât a zidi piramide.

390

Cariatide. Numai un arhitect răutăcios a putut pune atâta greutate în spinarea femeilor.

valeriu butulescu

391

Fii demn! În tine s-au strâns şi trăiesc toţi strămoşii tăi.

392

Nici Satana nu e perfect. Uneori greşeşte şi face fapte bune.

393

Din rana bradului se revarsă răşina, adică înmiresmata lui durere.

394

Unele femei sunt ca frunzele. Cu cât sunt mai veştede, cu atât sunt mai zgomotoase.

395

Hărnicia unora se compune cu nepăsarea altora. Aşa se naşte efortul comun.

396

Nevoia de continuitate a dat parfum florilor şi frumuseţe femeilor.

397

Va face oare cibernetica din creierul uman un organ rudimentar?

398

Înconjurat de pisici, canarul începe să creadă în binefacerea coliviei.

399

Sunt oameni care nu merită să fie priviţi în ochi. În faţa lor mă plec cu plăcere.

400

Acesta e omul. N-are motive şi totuşi trăieşte. 401

Există marionete care îşi trag singure sforile. 402

Din dragoste nu murim. Ne naştem. 403

Suntem ca norii. Ne mărim până la destrămare. 404

Sunt prostii extrem de complexe, pe care numai înţelepţii le pot comite.

405

Unii oameni ar trebui să trăiască mai multe vieţi, să-şi poată ispăşi integral pedeapsa.

406

Dacă viaţa a apărut întâmplător, mai are rost să-i căutăm un sens?

407

În artă nu e ca la munte. Fereşte-te de drumurile marcate.

408

Bieţii dinozauri. Au dispărut, deşi erau atât de mari.

409

Orice rufa la uscat crede că se luptă cu vântul. 410

Ştiam că viaţa e scumpă. La spital am înţeles că moartea costă mai mult.

411

Asemenea timbrelor, devenim valoroşi, învechindu-ne.

412

Încearcă să defineşti nimicul. Vei avea nevoie de multe cuvinte.

413

Mă calcă în picioare. Sunt omul lor de bază. 414

După un timp, începem să facem confuzie între ce nu a fost şi ce putea să fie.

415

Nu moartea celor dragi ne zdrobeşte, ci amintirea lor.

416

Trântorii nu stau. Ei organizează producţia de miere.

417

Când alţii se afundă, ţi se pare că te înalţi.

418

Din contradicţia palmelor se nasc aplauzele. 419

Visez o discuţie între patru ochi. Cu omenirea. 420

Munţii sunt falnici, dar modestia câmpiei ne hrăneşte.

421

Au părăsit satul ca să poată cânta la oraş viaţa ţăranului.

422. Faptul că trăim nu este totdeauna o dovadă a existenţei noastre.

423

Şi celui ce fabrică umbre îi trebuie lumină. 424

Îmi voi iubi aproapele. Dar să stea mai la distanţă.

425

La oraş, vreme bună. La ţară, secetă. 426

Poţi privi o stea prin gaura cheii. Aceasta se cheamă perspectivă.

427

Nu-ţi zugrăvi altruismul cu banii altora. 428

Oare cât valorează nemurirea pe o planetă muritoare?

429

Cărţile prea voluminoase inspiră respect, dar adeseori rămân necitite.

430

Vreau să văd un Pygmalion al sculpturii moderne.

431

Cei dintâi surzesc clopotarii. 432

O, dacă sirenele ar fi ştiut că marinarii lui Ulise au ceară în urechi!

433

Şi eu sunt fiica oceanului – zise băltoaca. 434

Oare ciupercile necomestibile suferă de complexul inferiorităţii?

435

Unii merg la biserică, în speranţa că Dumnezeu verifică prezenţa.

436

Dulce mai e povara cadourilor. 437

Şi lauda tară acoperire este o calomnie.

438

Nemurirea poate lua forma veşnicei agonii. 439

Cei care fac plajă şi cei care strâng fânul sunt legaţi prin acelaşi gând: să fie soare.

440

Consolarea fracţiei algebrice. E infinită, înainte de a înceta să mai existe.

441

Viaţa e o ştafetă. Poţi câştiga cursa în altă generaţie.

442

Unii mor fiind încă în viaţă, alţii trăiesc şi după moarte.

443

Politicieni, jucaţi la loto!

Soarta vă poate zâmbi în mod oficial.

444

Deosebim două tipuri de pedepse: cu moartea şi cu viaţa.

445

Nu mă tem de cădere, îmi pare rău de cei pe care-i voi strivi.

446

Zeii au în ei ceva omenesc. Le plac ofrandele.

447

Tumul din Pisa. Trebuie să te apleci, ca să ajungi celebru.

448

Ce indiscreţi sunt unii scriitori! Citesc cărţile altora.

449

Oamenii ajunseseră atât de culţi, încât se încăierau pentru o carte.

450

Zmeul de hârtie să nu râdă de sfoară. Ea îl reţine, dar îl şi înalţă.

451

Timpuri bune. Ce tânăr şi viguros este bătrânul satului!

452

Prostia e mai puţin densă decât inteligenţa. De aceea e tot timpul deasupra.

453

Când bancherul spune „o, tempora", fiţi siguri că se gândeşte la dobândă.

454

Longevitatea plantelor. Ele ştiu să se învârtească.

455

Când materia îşi pierde energia internă, devine solidă. 5.

456

Cel care întârzie mult cu răspunsul riscă să uite întrebarea.

457

Dacă vrei să distingi un segment, nu-l lovi cu securea. Vei avea în faţă două segmente.

458

În caz de naufragiu, ultimii se îneacă optimiştii.

459

Inima e ca şi vântul. Există atâta timp cât bate.

460

Broasca ajunsă la oraş se numeşte batracian. 461

Dumnezeu se compune din ceea ce omenirea nu înţelege. De aceea e tot mai mic.

462

Am locuit un timp în sufletul unei femei. Mare înghesuială.

463

Cetatea era atât de şubredă, încât duşmanii se temeau să o asedieze.

464

Cenuşa sfidează focul.

465

De câte ori cobora din avion, redevenea ateu. 466

Nu-i cereţi Soarelui să vă explice misterul nopţii.

467

Mlaştina te obligă la un studiu profund. 468

Secera valorifică virtutea grâului. Buruieni longevive triumfa pe mirişti.

469

Unele corpuri absorb lumina. Setea de lumină le face puţin vizibile.

470

Paraziţii înfloresc chiar pe rana copacului. 471

Ne-am obişnuit cu gândul că meteoriţii trăiesc puţin. Pentru noi, ei se nasc în clipa în care încep să ardă.

472

Unii ajung vestiţi, citând mereu tară să pună ghilimele.

473

Sclipirea diamantului. O formă de a respinge lumina.

474

O sabie se coboară mult mai greu decât se ridică.

fragmentarium

475

Viermele îşi sapă templul eternităţii într-o pară.

476

După un anumit timp, stratul de rugină devine protector.

477

Un vampir sătul poate deveni donator onorific de sânge.

478

Răbdare. Nicio plantă nu plânge pe timp de secetă.

479

Câinele cel mai bun este câinele rău. 480

Poezia e ca aureola unei stele. Creşte, când e privită prin prisma unei lacrimi.

481

Există o critică a criticii, criticată şi ea din vreme-n vreme.

482

Vaza. Eşafodul de cristal al florilor. 483

E firesc să stea cu spatele la mine. Ei sunt apărătorii mei.

484

Făţărnicie. Vopsim sicriele numai la exterior.

485

Adeseori, numai întunericul ne învaţă să preţuim lumina la justa ei valoare.

486

Suntem gata să oferim totul, când nu ne-a mai rămas aproape nimic.

487

Un tramvai deraiat se consideră independent. 488

Femeile ezită seara şi promit dimineaţa. Bărbaţii procedează invers.

489

Arta cu cei mai mulţi adepţi rămâne totuşi arta culinară.

490

Când măgarii încep să ragă, privighetoarele tac.

491

Omul şi-a găsit mulţi prieteni în rândul animalelor, de regulă necomestibile.

492

Fericirea absolută are la bază o criză acută de idealuri.

493

Pomul fericirii. Fructele lui nu se doboară cu pietre.

494

Condiţia de afirmare a licuriciului. Un mediu cât mai obscur posibil.

495

Nu râdeţi de zero. El e împăratul numerelor negative.

496

Tristă e matematica destinelor. Bruno sfârşi pe rug, iar papii se plimbă cu avionul.

497

Blocul. Atâtea destine suprapuse. 498

În faţa unui cojoc modern, orice oaie se simte complexată.

499

Regula adormită naşte excepţii. 500

Curcubeu. Superb arată lumina în faza ei de descompunere.

501

Suntem tentaţi să-i credem orbi pe cei care au ochi doar pentru lucrurile strălucitoare.

502

Nu vă lăudaţi cu sclipirile. Orice ciob sclipeşte, din vreme-n vreme.

valeriu butulescu

503

Virtutea. Cred că e arta de a-ţi planifica păcatele.

504

Nu ne-a mai rămas decât speranţa. Nimeni nu a vrut s-o cumpere.

505

Pentru un mare ecou e nevoie de un mare obstacol.

506

Ura faţă de muşte se transformă uşor în simpatie faţă de păianjeni.

507

O aureolă cu adevărat trainică se montează direct pe coarne.

508

Cei ce se târăsc nu se împiedică niciodată. 509

Un munte se cutremură numai dacă e lovit de un alt munte.

510

M-au călcat în picioare. Acum ştiu cât cântăreşte fiecare.

511

Sufletul unei femei e ca o carte. Trebuie să fie prea bun ca să-l citeşti de două ori.

512

În acest gând mi-am pus o rază de soare, pentru noaptea infinită ce mă aşteaptă.

513

Când cugetă profund, unii închid ochii. Uneori mai şi sforăie.

514

Numai cei slabi vorbesc de dreptate. 515

Nimic nu e mare, dacă poate fi cuprins de ochiul omenesc, nici vechi, dacă omenirea şi-l aminteşte încă.

516

Cei mai mulţi milionari sunt copiii inflaţiei. 517

Există deserturi cu oaze de nisip. 518

Ne stingem lent, odată cu slăbirea memoriei. 519

Prostia, ca şi mirosul dihorului, uşor poate deveni armă.

520

Crescusem. Şi tot nu-mi venea să cred că tata e muritor.

521

Erezia diavolului botezat.

522

Chiar dacă a greşi este omeneşte, nu faceţi din greşeală dovada omeniei voastre.

523

Înainte de a învăţa să nu jucăm de-a viaţa, învăţăm să ne jucăm de-a şcoala.

524

Sinucigaşul nu se teme de moarte. Se teme de viaţă.

525

În sufletele mici se ascunde ura cea mare. 526

M-a ucis. Din punctul lui de vedere. 527

Era atât de mic, încât trebuia să stau în genunchi în faţa lui.

528

Acelaşi Soare, oricând în lume, pentru unii răsare, pentru alţii apune.

529

Un indicator nou. Numărul de birocraţi pe cap de locuitor.

530

Trântorii se deosebesc uşor de albine. Sunt mai mari.

531

Dragostea învinge orice barieră. Raţiunea dictează, instinctul porunceşte.

532

Morcovul este un fel de cartof cu idealuri. 533

La o nenorocire comună oamenii sunt mai solidari decât la o bucurie comună.

534

Câinele care latră la lună e ferm convins că se face auzit.

535

Mare foamete. Slăbiseră şi bucătarii. 536

Dialog redus la un schimb de interjecţii. 537

Să-i mulţumim Soarelui, chiar dacă ne luminează inconştient.

538

Expansiunea Universului, adică infinitatea sa crescândă.

539

Seara, ca o dimineaţă a nopţii. 540

În fiecare clipă simt animalul din mine, bine strâns în chingile educaţiei.

541

Facerea Lumii. O schimbare a calităţii haosului.

542

Mântuire obligatorie. 543

Chiar şi efemeridele îşi găsesc timp să se plictisească.

544

Zefirul. Un uragan trecut prin cenzură. 545

Totul, ca o complementară a Nimicului. 546

Suntem îngăduitori cu diavolii altor religii. 547

Copacii conversează cu vântul. Încerc să traduc această frământată discuţie în limba română.

548

I-am smuls călăului masca. Faţa lui era plină de lacrimi.

549

Prefer să-mi trântească uşa, decât să mi-o lase deschisă.

550

Vântul cugetă: pădurea e totuşi femeie. Indiferent dincotro bat, ea trebuie să freamăte.

551

Aceste fraze încărcate de sensuri, gata să plesnească pe la virgule.

552

Dumnezeu a amestecat limbile, ca să dea o pâine traducătorilor.

553

Sunt curios cum apreciază măgarii muzica noastră vocală.

554

Nu mai avem deţinuţi politici în spitale de psihiatrie. Astăzi fiecare are voie să facă politică, indiferent de sănătatea sa mintală.

555

Luminiş. Moartea unor copaci. 556

Eu aş fi declarat Balaurul monument al naturii, iar Sfântului Gheorghe îi ardeam o amendă.

557

Atâţia atomi, terorizaţi de o macromoleculă. 558

I-am învins, atacându-i cu scuturile. 559

Mă simt inutil, ca o aripă de înger prin vidul cerului.

560

Tribun, tribună, tribunal.

561

Iorga. Un Midas al culturii noastre. Tot ce atingea el se prefăcea imediat în carte.

562

Simt în mine un alter ego, faţă de care îmi consum întreaga rezervă de altruism.

563

Oare ce drepturi au oamenii cinstiţi să se amestece în treburile interne ale hoţilor?

564

O poezie a suferinţei. Ah, aceşti poeţi care îşi găsesc vreme să facă durerea să rimeze!

565

Lenea talentului, mai dăunătoare decât cenzura.

566

Sunt clipe înălţătoare, când moartea pare de două ori mai tristă.

567

Pământul? Un accident cosmic. Viaţa? Un accident chimic. Omul? Un accident biologic.

568

O carte de onoare, în care să ne iscălim cu toţii.

569

Păstrez ceva din filosofia salcâmului, înfloresc doar atunci când sunt sigur că e primăvară.

570

Noapte e numai neputinţa ochiului. 571

Pasiunea cu care ne distrugem foştii idoli, incapabili să mai săvârşească minuni.

572

Moartea lui Abel, promovarea lui Cain. 573

Momente de reculegere. Clipe de pioasă inactivitate.

574

Lipsă de transparenţă? Ce-ar fi să vă mai ştergeţi ochelarii!

575

Cu asemenea şolduri, acum zece milenii ajungea zeiţa fecundităţii.

576

Impedimentul Reformei? Oamenii şi-au păstrat vechile structuri mentale, inclusiv pofta de mâncare.

577

Delaţiunea?" Ipac, dau ştire domnietale…". Primul document scris în limba română a fost o notă informativă.

578

Politica murdăreşte, dar te scoate în evidenţă. A trebuit să mă murdăresc, pentru a deveni vizibil.

579

În toate religiile vine o zi în care prorocii îşi iau zborul: apoteoza. Fuga de răspundere, în maxima ei splendoare.

580

Am lăuda noi hărnicia albinelor, dacă mierea lor nu ar fi dulce?

581

Înaripează-ne Doamne! Pământul e acoperit de frumuseţe. Nimic nu poate fi călcat.

582

După un asemenea discurs simţi nevoia să-i cârpeşti una. Dar în Parlament asemenea practici sunt interzise. Poţi, cel mult, să-l interpelezi.

583

Acest noroi nu mi-e indiferent. El ţine de pământul patriei mele.

584

Nu-i cereţi unei femei imposibilul. E capabilă să vi-l dea.

585

Cel mai mult se laudă cu propria lui modestie.

72

586

Îmi rezervtoate drepturile asupra gândurilor pe care nu le-am gândit.

587

Toamna, ca o inflaţie de frunze. 588

Cred în compatibilitatea spiritului uman. Sunt sigur că am în lume milioane de prieteni pe care nu-i cunosc.

589

Să păstrăm cu grijă certificatele de naştere. Cu ele ne putem justific oricând existenţa.

590

Unii oameni sunt ca aurul. Neavând valoare de întrebuinţare, ajung însemne ale valorii.

591

Valul e efemer. Veşnic e numai zbuciumul apelor.

592

Accept orice filosofie, dacă e stropită de un vin bun.

593

Viitorul unor oameni pare să fie o prelungire înfricoşătoare a trecutului lor.

594

Am mult curaj, dar mi-e frică să-l folosesc. 595

Vântul bate de la Răsărit, iarba se înclină spre Apus.

„Îi valeriu butulescu

596

Pentru putere nu există cămaşă de forţă. 597

Dacă o viaţă de om e prea scurtă pentru a citi toate capodoperele, mai are sens să scriem cărţi mediocre?

598

Când bate grindina nu trebuie să implori, nici să înjuri. Trebuie pur şi simplu să intri în casă.

599

Unii oameni sunt ca Soarele. Îţi dau lumină doar dacă te învârti în jurul lor.

600

Adevărul a triumfat. În balanţă, minciuna se înalţă.

601

Pe la cincizeci de ani, Minerva a ajuns zeiţa înţelepciunii.

602

Nu cred în înviere. Oricum, sper să fiu consultat în prealabil.

603

Veşnicie. Clepsidră tară nisip. 604

Mulţi se leagă la ochi numai de dragul de a se plânge că e întuneric.

605

Nimeni nu se trezeşte de propriul său sforăit. 606

Dacă închizi ochii, se face noapte. Dar e absurd să cauţi stele.

607

Piuliţa acceptă filosofia şurubului. 608

Pentru cel ce-a abandonat infernul, purgatoriul se confundă uşor cu raiul.

609

Măgarul acceptă toate bagajele, numai să meargă în fruntea turmei.

610

Ca să fii Prometeu, nu e suficient să te doară ficatul.

611

Un deal respectabil trebuie să aibă măcar o vale la dispoziţie.

612

Nu întotdeauna, teama de întuneric înseamnă sete de lumină.

613

În capcana falsei primăveri căzură atâţia ghiocei naivi.

614

Când s-a rupt firul, marioneta a căzut grămadă. A fost primul ei gest independent.

615

Omnipotenţa a făcut din leu un animal al deşertului.

616

Cascada. Ce grandioasă poate fi uneori căderea!

617

Când la centru – dreapta, când la centru – stânga. Aşa avansează şarpele.

617

Nici ceasurile de aur nu se învârt mai lent. 618

De când mă ştiu, mă gândesc la moarte. Când voi muri, vor spune că am avut o presimţire.

619

Unii cred că înşală viaţa, îmbătrânind tară să facă nimic.

620

Omul este un animal evoluat. El se poate îmbrăca şi în pielea

altor animale.

621

Sunt semne de întrebare pe care unii le iau drept seceri.

622

Cu paşi nesiguri călcau dintr-o renaştere în alta.

623

Zeii nu mor. Dreptul la moarte îl au numai cei care au trăit în prealabil.

624

Ca să primesc aripi, a trebuit să jur că nu voi zbura.

625

Când adevărul va deveni palpabil, va creşte mult consumul de săpun.

626

Astăzi e luni. Există şanse mari ca mâine să fie marţi.

627

E o artă să scrii în fiecare zi fără să ajungi ziarist.

628

Nu întotdeauna, făcând o faptă bună, îţi păstrezi mâinile curate.

629

Sunt oameni cu care nu pot fi de acord, nici atunci când au perfectă dreptate.

630

E greu să cultivi înflăcărarea fără să cazi în piromanie.

631

Să faci lumea în şase zile, pentru a-i contempla apoi imperfecţiunea, preţ de o veşnicie.

632

Imbecilitate. Proprietate a unor creiere de a nu se lăsa contaminate de vreo idee.

633

Paradoxul politicii. Cu cât urci mai sus, cu atât situaţia e mai josnică.

634

Nemurire. A trăi veşnic în amintirea celor vii. 635

Pretenţiile lui creşteau, în măsura în care învăţa să numere.

636

În tandreţea şarpelui, nimeni nu vrea să creadă.

637

Pe nimeni nu tulbură sângele incolor al florilor.

638

Libertatea nu înseamnă nimic pentru o pasăre care nu a-nvăţat să zboare.

639

Naufragiaţii se agaţă unul de altul şi mor în grup compact. Naufragiul ridică la cel mai înalt nivel coeziunea socială.

640

Păcatul primordial. Păcatul de a cunoaşte. Virtutea ignoranţei.

7»

641

Am ceva din filosofia tobei. Cu cât mă loviţi mai tare, cu atât mă fac auzit mai departe.

642

Femeia este atrasă irezistibil de pieptul bărbatului – locul în care acesta îşi ţine inima şi portofelul.

643

Dacă nu era şarpele, Eva ar umbla şi astăzi, virgină, prin rai. Omenirea îţi datorează existenţa şarpelui.

644

Oamenii oftează la fel în toate limbile. 645

Când dorm, eroii visează că se luptă cu forţele răului. Până şi somnul lor are un caracter eroic.

646

Un parlament de draci este firesc şi reprezentativ pentru o societate diabolică.

647

Ce vreţi de la noi? Am fost făcuţi din lut amestecat cu apă. Adică din noroi.

648

Ministrul mârâia atât de expresiv, încât un câine adevărat ar

putea muri de invidie.

649

Nu este mărginit cel conştient de propriile-i margini.

79

650

Pisica este un fost tigru trecut prin trei programe de restructurare.

651

Moştenim religia părinţilor. Poate ar fi mai nimerită o licitaţie publică. Să ne alegem spiritul cel mai generos, Dumnezeul care dă cel mai mult.

652

Viteza luminii, oricât de mare este, va fi mereu egală cu cea a întunericului.

653

Să respectăm planeta. Este groapa noastră comună.

654

Am avut un şef atât de capabil, încât lua singur decizii colective.

655

O, dacă am putea închiria timp excedentar, de la cei plictisiţi de viaţă!

656

Omenirea creşte, omenia scade. 657

Dacă vrei să pedepseşti răul, încearcă să-l vindeci. Pentru rău nu există pedeapsă mai mare decât prefacerea în bine.

658

Privesc în pământ. Resemnat, caut calea de întoarcere.

80

fragmentarium

659

Clemenţa justiţiei înseamnă injustiţie. 660

Goliciunea spirituală este zgomotoasă. Toba voieşte pentru că e goală.

661

Memorarea lucrurilor inutile cere un efort enorm, care le face

de neuitat.

662

Trataţi cu îngăduinţă această prostie. A fost comisă în numele unui ideal înalt.

663

Pentru poetul Ovidius, vechii romani n-au găsit pedeapsă mai aspră decât exilul pe litoralul românesc.

664

Vechile biserici, îngropate pe jumătate în pământ. Solul se înalţă mai repede decât credinţa.

665

Când aviaţia noastră militară este la sol, siguranţa naţională e maximă.

666

Regele Agamemnon, scos afară din propria sa criptă, pentru a face loc turiştilor.

667

„… din moarte pre moarte călcând, iar celor din mormânturi, viaţă dăruindu-le!" Asta da, ofertă electorală!

— «7

VALERIU BUTULESCU

668

Nimeni nu observă că vulturul e şchiop. 669

Ascunde-ţi rănile, pentru că ele dau speranţă duşmanului.

670

Unde şi-ar putea muritorii depozita cel mai bine iluziile? Evident, în cer, adică în cea mai încăpătoare iluzie.

671

Alfabetizând prostul, îi asiguraţi acces neîngrădit la cărţile proaste. Citind, el îşi va putea lărgi uimitor ignoranţa.

672

Iuda, pe lângă cei treizeci de arginţi, a primit şi un loc bun pe lista electorală.

673

Ieri nu este decât un mâine despuiat de mister şi speranţă,

terfelit de istorie.

674

Samson a omorât o mie de oameni cu o falcă de măgar. Vă imaginaţi ce bravură făcea dacă ar fi avut un focos nuclear?

675

La câte utopii propovăduia Iisus, pare ciudat că dintre toţi apostolii, doar Iuda a cedat nervos.

676

Elitele vor fi mereu în minoritate. Opţiunea politică a unei naţiuni este voinţa mediocrităţii majoritare.

677

Numai pentru cei laşi, tăcerea e de aur. 678

De regulă, peste democraţiile infantile, pe lângă plaga sărăciei şi corupţiei, mai vine şi ciuma naţionalismului.

679

În Paradis, dracii intră doar cu paşaport diplomatic.

680

Doamne, noi cei de jos trebuie să fim cât mai numeroşi, pentru a da strălucire unicităţii Tale.

681

Artiştii adevăraţi sunt fiinţe care cresc şi după moarte.

682

Marile idei se găsesc la confluenţa marilor curente.

683

Fii modest, înţeleptule! Mintea ascuţită e precum sabia. Fără teacă răneşte, ucide.

684

Mă contrazic frecvent, dar într-o manieră convingătoare.

valeriu butulescu

685

Munte să fii: mai mare peste adânci prăpăstii. 686

Înţeleptul se hotărăşte greu. La fiecare problemă el vede o mulţime de soluţii.

687

Cum puteţi scrie aşa ceva în ziare? Vă daţi seama cât este de

periculos? Dacă citeşte cineva?

688

Politica încinge iar planeta. Noroc că vine o nouă eră glaciară.

689

Templul Hoţilor, profanat din când în când de Justiţie.

690

Un zeu al zeilor. O formă supremă de blazare. 691

Suficienţa vârstei. Prin ochelari, lumea mi se pare mai bine aşezată.

692

Curentul iconoclast a fost provocat de stângăcia pictorilor de epocă.

693

Ce sunt eu? Noapte în descreştere.

694

Mi-e dor de un duşman adevărat. Mă sufocă devotamentul falşilor prieteni.

695

Tot ce e viu, consumă. Voracitatea este condiţia lumii vii.

696

Majoritatea rugăciunilor tratează cerul ca pe o instituţie prestatoare de servicii.

697

Nu pledez pentru nemurire, ci pentru moarte facultativă.

698

Am frânat brusc, în plin trafic, pentru că tocmai traversa strada un fluture.

699

Aerul occidental a năvălit în Est, ca un uragan, sub privirile neputincioase ale vameşilor.

700

Nu se poate trăi decât prost, acolo unde prostia conduce.

701

Îmi ridic duşmanii în slăvi: cât mai aproape de fulgerele cerului.

702

A zbura deasupra altora. Un mod elevat de a-i călca în picioare.

703

A muri într-o asemenea situaţie critică înseamnă a dovedi o crasă lipsă de răspundere.

704

Nu căutaţi divinitatea în pietre şi ziduri. Divin este tot ce e viu, iar inteligenţa umană este divinitatea supremă.

705

A te crede centrul Universului înseamnă a-ţi trăda micimea punctiformă.

706

Fanatismul religios vine din obscurantism, nu din credinţă. Deşi Pământul se roteşte uniform, o parte a sa rămâne mereu în întuneric.

707

În viziunea unor contemporani, fiecare secol a fost decadent. Aşa a progresat Omenirea, urcând, din decadenţă în decadenţă.

708

„Drept vorbind", „sincer vorbind" sunt expresii uzuale ale limbii noastre. Românii simt nevoia să te avertizeze, atunci când vorbesc sincer şi drept.

709

Dorim să fim sclipitori, strălucitori, scânteietori – mărunţi făcători de lumină, plagiatori umili ai Soarelui.

710

Nici Codul Penal nu este imparţial, îi părtineşte pe cei drepţi.

711

Mă însingurez. Nu fug de viaţă, ci de formele ei superficiale.

712

Precum râul. Mereu altul şi mereu acelaşi. 713

Ne poleim defectele cu aurul calităţilor noastre.

714

Viaţa înseamnă materie flămândă. 715

Un strop de nectar. Ce uşor poate fi coruptă harnica albină!

716

Pesimismul înfloreşte uşor pe ruinele unor certitudini decăzute.

717

Nu viaţă veşnică-mi doresc, ci cuget veşnic.

718 Continuitate.

Înainte de a ne stinge ne trecem sângele în inimi tinere.

719

Citesc ce-am publicat înainte de Revoluţie. Unele pasaje sunt atât de iresponsabile, încât m-aş putea declara disident.

720

Furtuna smulge copacii mari şi rigizi, care nu mai ştiu să se aplece.

721

Deschideţi larg porţile închisorilor! Nu vedeţi câtă lume vrea să intre?

722

Indiscreţia face multe victime. Limba rămâne, totuşi, organ vital.

723

Cum ar fi arătat credinţa noastră astăzi, dacă Iisus ar fi primit coroană de aur, nu de spini? Dacă ar fi fost urcat pe tron, şi nu pe cruce?

724

Cel modest mângâie lira, nu suflă-n trâmbiţă. 725

Ah, Caron! Ce speculant meschin! Un obol ca să plimbi o umbră cu barca?

726

Fără sacrificiul Fiului, Tatăl nu devenea Dumnezeu planetar.

«a

727

Am palpitaţii. Înainte de a se stinge, lumânările pâlpâie.

728

Domesticit cu biciul religiei, strâns bine în hamul educaţiei, omul simte, uneori irezistibil, chemarea pădurii.

729

La o înmormântare, florile şi lacrimile îndulcesc esenţa crudă a procesiunii: îndepărtarea cadavrului.

730

De regulă, duhurile bântuie noaptea, când vizibilitatea e minimă, iar frica şi imaginaţia, maxime.

731

În legendele românilor nu există faptă mai nobilă decât să furi banii bogatului şi să-i împărţi, la cârciumă, celor săraci.

732

Au apărut telefoane inteligente. Unele mai inteligente decât posesorii lor.

733

S-au împlinit recent două milenii de creştinism. La acest jubileu, măcar demonstrativ, câţiva morţi s-ar fi cuvenit să învie.

734

Din sufletele oamenilor buni, cei răi îşi împletesc covoare.

89

735

Trinitatea lui? Prunul, viţa şi hameiul. 736

Dacă Lumea de Apoi ar fi o certitudine, am agoniza cu entuziasm, am muri cu mai multă tragere de inimă.

737

În loc să impresioneze, galopul măgarului stârneşte râsul.

738

Să stai o veşnicie în Rai, printre habotnici. Iată ceva mai înspăimântător decât flăcările Iadului.

739

De ce îmi public intimităţile? Am mare încredere în discreţia cititorilor.

740

Cred în evoluţie. Sunt larva propriului meu cadavru.

741

În ură sau în dragoste, unii oameni sunt la fel de lacomi şi de nechibzuiţi.

742

La o eclipsă de soare, panica animalelor e sinceră. În contrast cu agitaţia comercială a oamenilor, plictisiţi de o nouă minune previzibilă.

743

În finalul operei „Facerea Lumii” trebuia creat neapărat Omul, pentru că cineva trebuia să aplaude.

744

S-au introdus semne de circulaţie pentru traficul de influenţă.

745

După ce am văzut inimi transplantate şi oameni hoinărind pe Lună, prefacerea apei în vin mi se pare un miracol banal.

746

Cărţi, partituri, tablouri. Spiritul se mumifică mai uşor decât corpul.

747

Graţie presei cotidiene, numele meu circulă regulat prin toată reţeaua de canalizare.

748

Politica nu poate opera adânc în conştiinţa unei naţiuni tară anestezia minciunii.

749

Omul este un produs dumnezeiesc, dar perisabil.

750

Dincolo de pragul intimităţii, sinceritatea generează înspăimântătoare tablouri.

751

Eroarea este un păcat laic.

752

Dictaturile construiesc. Piramida lui Keops nu se putea zidi prin muncă voluntară.

753

Cronos a tăiat cu secera testiculele tatălui său Uranos, care era personificarea cerului. Cred că a procedat corect. Vă puteţi imagina un cer cu testicule?

754

Călăul este un criminal ridicat de justiţie la rang de funcţionar public.

755

Marea Moartă. Un peisaj fantastic, capabil să genereze orice

fantezie biblică.

756

Steagul e frumos, dar stegarii au mâinile murdare.

757

Când subalternii îţi aduc ofrande simţi că devii un zeu.

758.

După lungi negocieri, prostul şi deşteptul au ajuns la un compromis politic: s-au declarat mediocri.

759

Porumbeii. Ce păsări echilibrate! Credeţi că e uşor să faci dragoste pe un cablu telefonic?

760 Debut penibil. Pornim în lume de la răscrucea unor căi urinare.

761

Pentru a vedea în profunzime trebuie să închizi ochii.

762

Un creştin adevărat nu poate fi antisemit. O lume fără evrei ar fi o lume fără Biblie.

763

Din cazanul bugetului de stat vrem să luăm cu polonicul şi punem înapoi cu linguriţa.

764

Lucifer. Un fel de patriarh, de papă al dracilor. 765

În politică, mai importantă decât darul vorbirii este arta tăcerii.

766

E greu de atins limanul credibilităţii cu minciuna în barcă.

767

Biblia: „Doamne, călăuzeşte-mă pe calea plăcută Ţie!”

Coranul: „Ocârmuieşte-mă, Doamne, pe drumul cel drept!”. Omul vrea să fie teleghidat, indiferent de religie.

m

768

Într-o bibliotecă, numai un prost se poate plânge de singurătate.

769

În politică e ca la fotograf. Dacă vrei să ai imagine strălucitoare

trebuie să treci prin camera obscură.

770

Nu cred în înviere. Mi-am jucat slab rolul vieţii. Divinitatea n-are motive să ceară bis.

771

Cu sabia nu poţi să-nchizi o rană. 772

Dacă moartea e somn, Doamne, lasă-ne măcar puterea de a visa.

773

În mii de forme ne imaginăm Viaţa de Apoi. Atât de incredibil este fiorul Nefiinţei.

774

Ideea de Absolut, asociată pustiului, goliciunii primordiale.

775

Într-o lume a toleranţei erezia îşi pierde forţa de persuasiune.

776

Lumina îl răneşte pe cel crescut în întuneric. 777

Nu dau soluţii. Pun doar neliniştea în ecuaţii. 778

Într-o zi omul va conştientiza că patria sa este sistemul solar, iar Dumnezeu este consăteanul său.

779

Pe unii doar ştreangul îi face verticali. 780

Trei războaie şi trei secole de explicaţii le-au trebuit romanilor pentru a face, din daci, români.

781

Religiile dezbină oamenii, dar nici ateismul nu îi uneşte. Sunt prea multe forme de necredinţă.

782

Odată cu lacrimile eliminăm excesul de săruri. Aşadar, niciodată nu plângem tară rost.

783

Dacă s-ar putea preface corupţia în vioară, unii demnitari ar cânta mai frumos decât Paganini.

784

Autenticitate. Să fii tu însuţi, fără efort.

785

Ce coşmar! Să ai vocaţie de eliberator într-o ţară deja liberă.

786

Voinţa este precum râul. Stăvileşte-i calea, dacă vrei să crească.

787

A presărat nisip peste iarba uscată. „Sunt scântei, nu nisip!” le-a spus celor din jur. Mulţimea a crezut şi iarba a început să ardă.

788

Mă destram în gânduri policrome. Asemenea toamnei, îmi îmbrac moartea în culori vii.

789

Sub zborul triumfal al vulturului descoperi stârvul.

790

De vrei să te urmeze mulţimea, promite-i tot ce ştii că ea aşteaptă.

791

Iisus a luat asupra Sa păcatele alegătorilor. Aşa se explică uriaşul Său triumf electoral.

792

Poftele spiritelor înalte se cheamă aspiraţii.

ÎMI

793

Inactivitatea ne fereşte de păcat. Dar lenea este păcatul suprem.

794

Ce culori splendide au ciupercile otrăvitoare! Ce pitorească invitaţie la moarte!

795

Sunt tatăl meu, ediţia două, revăzută şi adăugită.

796

Doamne, ai dat aripi îngerilor, ca să fie mereu departe.

797

O aberaţie cu tradiţie milenară se transformă în normă morală.

798

Informatica nu are limite. Iată un calculator capabil să scrie cărţi; iată un altul dispus să le citească.

799

Pe luptătorul neînfricat numai pacea îl sperie. 800

Sunt mereu de acord cu inevitabilul. 801

Mă las călăuzit de-o stea rătăcitoare.

valeriu butulescu

802

Doamne, Tu crezi că e virtute prudenta-mi desfrânare?

803

De unde vin? Din străfundul sfântului cuget. Din hăul divin.

804

Dulce se face fierea în fagurii răbdării. 805

O neînţeleasă ordine e haosul. 806

Între marginile mele, lumea mea tară de margini.

807

Doamne, umbra cerească nu poate fi a Ta. Nimic nu Te întrece-n strălucire.

808

Înţelept este cel ce vede prin bezna neştiinţei. 809

Unde să fug? Mă hăituieşte propria mea vârstă.

810

Nu trezi morţii, Doamne. Nu le-ntrerupe visul veşniciei.

811

Sunt candelă în care pâlpâie un bob de întuneric.

! >îl

812

Doamne, m-ai îmbrăcat în cămaşa celui gol. 813

În faţa Ta, Doamne, trebuie să îngenunchez, ca şi cum n-aş fi suficient de mic.

814

Din petalele-mi căzute, alte flori încep să crească.

815

Bufniţa este memoria nopţii. 816

Parfum se cheamă duhoarea acceptată de cei mulţi.

817

Nebunia beţiei, ascunsă bine în zahărul din struguri.

818

Doar Tu, Doamne, poţi cere iernii să dea muguri.

819

Cad lacrimi din ochii răniţi de atâta frumuseţe.

820

Şi cele sfinte pier. Frumosul e divin, dar efemer.

821

Fără păcat sunt cei fără dorinţe.

VALERIU BUTULESCU

822

Din cuget prea adânc se iscă îndoiala. 823

Ai stârpit răul, Doamne. Dar răutatea ai lăsat-o pe mâna celor buni.

824

Viitor. Oameni inexistenţi, înghesuiţi în nezidite case.

825

Sunt orb, Doamne, pentru că văd şi nu înţeleg. 826

Doamne, din inimi împietrite îţi voi zidi biserici.

827

Doamne, Tu ştii să umpli cu amăgiri pustiul. 828

Un mic apocalips. Că moartea mea e moartea lumii mele.

829

Eşti răbdător, Doamne. Tu roteşti întruna clepsidra. Ţie vremea mereu îţi curge.

830

Naivitate. Să crezi deopotrivă în dreptate şi îndurare.

831

De ce m-ai făcut lup, Doamne, dacă trebuie să iubesc oile?

832

Democraţie. Autocraţia celor aleşi. 833

Cine se retrage din faţa prostiei, devine avangarda acesteia.

834

Copilăria. Singurul paradis pierdut. 835

Adesea, pentru a-ţi umple buzunarele trebuie să-ţi goleşti sufletul.

836

Frontierele cunoaşterii. Cu cât sunt mai extinse, cu atât mai grandioasă e mărginirea.

837

Morala Naturii: înghite-ţi aproapele! 838

M-am înălţat abia la bătrâneţe. Precum frunzele, care numai veştede zboară.

839

Din folclorul nostru lipsesc marii cavaleri. La noi, totdeauna geambaşul a fost mai bine cotat decât cavalerul.

840

Conştiinţa omului politic seamănă cu pânza ecranului de cinematograf. Mereu imaculată, deşi a suportat atâtea orori.

841

Cerbul carpatin îşi schimbă coarnele anual şi partidul din patru în patru ani.

842

Trebuie să creşti intelectual pentru a înţelege propria-ţi micime.

843

Monoteism. Decât o mie de iluzii mici, mai bine una mare.

844

Toate necazurile omenirii vin de la doi evrei: Adam şi Eva.

845

Nu-ţi va fi greu să pleci. Fructele coapte se desprind uşor de ramuri.

846

Bărbăţie. Să deturnezi spre hotel o femeie care tocmai mergea la biserică.

847

Ziarişti români răpiţi în Irak. Presa noastră începe să fie apreciată peste hotare.

848

Schelele umbresc măreţia zidurilor.

849

S-a ars puţin cu ţigara şi se crede Giordano Bruno.

850

Gange. Te poţi purifica în cel mai poluat fluviu, dacă ai suficientă credinţă.

851

Mi-ai luat o piatră de la inimă, bineracătorule! Dar mai am una, la rinichi!

852

Atlantida s-a scufundat. A fost singurul mod de a evita colonizarea engleză.

853

Când nu mai au nimic de spus, unii încep să scrie.

854

O provocare pentru chirurgia socială: extirparea corupţiei, tară a altera specificul naţional.

855

Din Raiul primordial a rămas doar Grădina Botanică.

856

Poeţii noştri sunt patrioţi adevăraţi! Niciodată nu-şi vor vinde, nici ţara, nici cărţile!

857

Lui Dumnezeu îi spun „tu”, şefului de birou, numai „dumneavoastră”.

858

Oricât ai scotoci, în folclorul nostru nu găseşti cavaleri. Cel mult, haiduci, adică hoţi bine motivaţi social.

859

Fii limpede, asemenea mării care se tulbură numai la margini.

860

Poporul nostru nu s-a scufundat niciodată. Dar mereu a avut încălţările ude.

861

Mai realist, alchimistul român a preferat să caute ţuică, în loc de aur.

862

Artiştii mari sunt firi schimbătoare. Se transformă atât de uşor în străzi, parcuri sau case de cultură.

863

Sunt un nimic conştient de abisul nimicniciei sale.

864

Umanism. Un scaun electric ergonomie, o moarte cât mai confortabilă.

865

Încerc să-mi ordonez prejudecăţile în sistem filosofic.

866

Un cer cu număr de inventar. Un Dumnezeu plătitor de impozite.

104

867

Devansează-ţi epoca, dar caută să rămâi în câmpul ei vizual.

868

Stăm la coadă, în aşteptarea morţii. Dar şi aici apare câte un mare şef, care intră în faţă fără să-şi ceară voie.

869

Oile şchioape încheie turma, cele prudente stau la mijloc. Măgarii sunt în frunte.

870

Înalţă-te prin efortul tău, prin propria ta destrămare.

871

Numai prin jug, cei slabi îşi pot spori puterea. 872

Oferă din lumina ta celor din jur. Vei străluci mai tare.

873

Ce uşor poţi greşi, cântărind în palmă aripi de fluture.

874

Nimeni nu vrea să ardă, toţi vor să strălucească.

875

Numărul sfinţilor a crescut proporţional cu cererea de moaşte.

105

876

Pilda lui Zenon. Dacă nu poţi răsturna un tiran, muşcă-i măcar o ureche.

877

În faţa hienelor nu este indicat să faci pe mortul.

878

Aurul, chiar şi cel mai pur, are urme de sânge. 879

Egocentrism? Dacă centrul lumii infinite este oriunde, de ce să nu-l caut în mine?

880 Autoironie.

Dispreţuindu-mă, am trezit respectul celor din jur.

881

Îngenunchind, stabilitatea creşte. 882

Statul încurajează natalitatea. În fiecare copil vede un posibil soldat şi un viitor contribuabil.

883

Mă închid în mine cu uşurinţă. Sunt mai mic şi mai gol decât credeţi.

884

Iarnă electorală. Zăpadă multă. Dar nu aşa de mare cum îşi doreşte Opoziţia!

885

Sovieticii m-au învăţat să scriu „Dumnezeu" cu literă mică. Americanii, să scriu „eu" cu majusculă.

886

Doamne, nu fii scump la lumină. Setea de cunoaştere l-a împins pe Faust spre Diavol.

887

Maria Magdalena. Mântuirea prin voluptate. 888

Întâlneşti un om mai nefericit decât tine şi viaţa îţi pare iar suportabilă.

889

Îl socotim generos pe risipitorul care ne face daruri.

890

În curând va izbucni un conflict grav între iubitorii de câinii şi cei ce apără drepturile puricilor.

891

Pantheon. Râvnită închisoare. 892

E revoltător să crezi doar în lucruri care există.

893

Am descoperit un aforism al meu, aproape identic, la Schopenhauer. Ah, neamţul acesta este insuportabil!

894

Greutatea mea este forţa cu care Eu atrag Pământul.

895

Viaţa plicticoasă pare mai lungă. 896

Un misionar involuntar al ateismului: preotul prost.

897

De stridenţa balcanică nu scăpăm nici în artă: bârfa cosmică, guiţatul transcendent, înjurătura metafizică.

898

Suferinţă obligatorie. Cerul preferă jertfele care au sângerat îndelung.

899

Învaţă de la oportunişti, bătrâne Heraclit! Lasă-te purtat de curent, dacă vrei să te scalzi de două ori în acelaşi fluviu.

900

Fragili şi plini de har. Doamne de ce îţi încarci comorile pe corăbii atât de şubrede?

901

Pe vremuri nu era obligatoriu să te spovedeşti în faţa unui preot. Era bun şi un securist.

902

Într-un teatru modern, până şi contabilitatea este absurdă.

903

Doamne, prefer Infernul, dacă este legat la Internet.

904

Dacă a crescut producţia de ouă, treceţi cu vederea moralitatea cocoşilor.

905

Un fir de păr rebel pe capul unui sfânt poate compromite

întreaga aureolă.

906

Opinia publică. Un Cerber cu milioane de ochi miopi, dar neadormiţi.

907

La Revoluţie, unii au ajuns foarte sus. Dar păsările înţelepte nu zboară pe timp de furtună.

908

Paradoxul lămâii. S-a făcut acră pentru a se apăra. Şi tocmai pentru acreala ei este culeasă.

909

Performanţa lui Faust. Şi-a vândut sufletul fără să intre în politică.

910

Ateii nu cred în nimic. Dar eu sunt credincios. Eu cred în nimic.

911

Fac parte din cea mai evoluată specie de prădători: sunt om.

912

Cine nu-şi poate dovedi inteligenţa înseamnă că nu o are.

913

Eroii, cu cât devin mai înţelepţi, cu atât sunt mai aproape de laşitate.

914

V-am lăsat să mă călcaţi în picioare. Sunteţi tare uşori, dar aveţi încălţările murdare.

915

Întoarceţi-vă la izvorul primordial. Acolo, la vestiare vă aşteaptă blana de maimuţă.

916

Omul. Vietate duplicitară care a transformat iubirea în poezie şi sexul în distracţie cotidiană.

917

Ce păcat că în declaraţiile de avere ale demnitarilor nu există rubrici pentru bogăţia spirituală!

918

În literatură nu cunosc lucru mai trist decât umorul de prost gust.

TTO

919

Vrei adevărul? Care din ele? Al meu, sau al tău?

920

Satana a fost creat de Dumnezeu, care îi struneşte atent disidenţa. E opoziţia controlată a oricărui regim totalitar.

921

Orice carte are un grad de inteligenţă, care nu poate fi mai mare decât al autorului.

922

La Cioran, grimasa capătă dimensiuni cosmice, greaţa devine monumentală.

923

La Cioran, până şi finalul este paradoxal: sub perfuzii, pe un pat banal de spital, după ce o viaţă întreagă a îndemnat la sinucidere.

924

Un popor, cu cât are mai multă energie, cu atâta fierbe mai tare. Iată de ce cred în acest vacarm românesc.

925

Am atâţia prieteni în lumea literară, încât mi-e imposibil să scriu o carte proastă fără să le trezesc entuziasmul.

926

În „Hamlet", Shakespeare îşi ucide aproape toate personajele. Cruţă numai câţiva soldaţi, pentru că cineva trebuia să scoată din scenă cadavrele.

111

927

Nu se va înălţa un popor care nu a stat niciodată în genunchi.

928

De carismă au nevoie cei ce trăiesc din promisiuni: sfinţii, escrocii şi oamenii politici.

929

Ştampila. Cuvântul de onoare al unei instituţii. 930

Căsătoria transformă actul sexual în act juridic.

931

Strălucirea diamantului este acoperită uşor de sclipirea stridentă a ciobului de sticlă.

932

Faţă de minunea Internetului, vindecarea orbului de către Iisus pare o simplă operaţie de cataractă.

933

Cine nu are ruine, nu are istorie. 934

Clauza cea mai dură într-un contract de căsătorie: dreptul de exclusivitate.

935

Iubire târzie. Ultimă floare în toamna sufletului.

936

Ce să caut eu în Paradis? Mentorii mei sunt Dincolo.

937

Sunt om politic. Mint rar şi numai în interes de serviciu.

938

Identitatea. Masca oficială a fiecăruia. 939

Nu măcelarii ucid animalele, ci cumpărătorii de carne.

940

Deviza mea de scriitor: Butulescu, sunt atâtea cărţi proaste pe lume! Nu te grăbi să mai adaugi una.

941

A scoate la plimbare un câine împotriva voinţei lui constituie un act de cruzime, sancţionat de legislaţia unională.

942

Utopie modernă. Să faci din patria ta un imens parc naţional, sau o uriaşă mănăstire.

943

Întineriţi clasa politică, dar feriţi-vă de infantocraţie.

944

O revoluţie este precedată de mari utopii naţionale. Uneori e păcat să trezeşti din somn un popor care visează atât de frumos.

945

Nimeni nu va vorbi despre insolaţie mai convingător ca un negustor de pălării.

946

Şeful statului ocupă cea mai responsabilă funcţie. El este desemnat de electorat, adică de cea mai iresponsabilă comisie.

947

Legile opticii sunt implacabile. O cloacă politică cel mai bine se reflectă într-o cloacă mediatica.

948

Lumea devine onestă, acolo unde e mai ieftin să cumperi, decât să furi.

949

Opriţi ceasurile! Ce rost are să ne numărăm paşii către moarte. Fără vârstă, viaţa pare mai lungă.

950

Scriitorii noştri se luptă între ei pentru nemurire. E un război total. Nu există supravieţuitori.

951

Sufletul meu nu e tocmai curat. L-au călcat atâţia nemernici.

952

Mă interesează muzica prezentului. Viitorul e un portativ gol.

953

Peste zece milenii, epoca noastră se va numi antichitate târzie.

954

Tăcerea nu e cântec alungat. Este muzica cea mai abstractă.

955

Un creştin care vrea să se facă Dumnezeu e socotit nebun. Pentru un budist, a deveni Buddha este cea mai firească aspiraţie.

956

Încep să mă simt clasic. Toţi mă cunosc, nimeni nu mă citeşte.

957

O iubire adevărată se verifică la bătrâneţe, când drogul sexului dispare.

958

Femeia-i un zar? Aiurea! Arătaţi-mi una care ştie numai şase

poziţii!

959

Era plin de idei. Noaptea trecută, în bibliotecă, jefuise un mare scriitor.

960

Uitare. Din memoria arborelui zboară ultima pasăre.

valeriu butulescu

961

Am văzut o agapă a popilor. Semăna prea puţin cu Cina cea de Taină.

962

Uneori, în numele falsei libertăţi, inima se revoltă împotriva pieptului care o apără şi o poartă.

963

Vulpea modernă nu mai e interesată de găini. Vrea să restructureze coteţul.

964

Când lumea fuge de tine ajungi departe. 965

Turma vrea în frunte un lup vegetarian, nu un berbec.

966

Intoleranţă religioasă. Suntem supăraţi pe cei care cred în fantasme diferite de ale noastre.

967

Omul este cel mai mare poluator, deşi e biodegradabil.

968

Eurovaca e vegetariana, nu erbivoră. 969

La poalele celui mai nobil arbore genealogic fac tumbe maimuţe.

970

Unii devin maliţioşi abia la bătrâneţe. Fără dantură muşcă mai bine.

971

În India, câinii latră şi acum cu accent britanic.

972

Bogăţia desfigurează omul. Dar nici sărăcia nu-l face mai frumos.

973

Pentru a dezbrăca o femeie tânără trebuie să o îmbraci bine în prealabil.

974

Învaţă arta supravieţuirii de la arbori. Când eşti mic, trebuie să fii elastic.

975

Solidaritate naţională. Egoism în formulă colectivă.

976

E mai uşor să faci copii decât oameni. 977

Lupii devin zgomotoşi, atunci când îşi stabilesc ierarhia în haită. Urlă numai când au alegeri locale.

978

Apogeu. Mi-am lipit fruntea de limita mea superioară, rece şi grea, ca piatra unei cripte.

979

Nu cred în lacrimi. Sunt prea sărate pentru a fi pure.

980

Viaţa omului recapitulează toate genurile literare. Începe liric, continuă epic şi se termină cât se poate de dramatic.

981

Respectaţi Diavolul. La viitoarele alegeri s-ar putea să reuşească.

982

Legile mecanicii nu se verifică în istoric. Popoarele înfrânate avansează mai repede.

983

Dumnezeu are o altă percepţie a clipei. Ochiul său clipeşte blând, din veac în veac.

984

Mai vreţi miracole? Nu vă ajunge un nor, o frunză, un zâmbet de copil?

985

Delaţiunea. La noi, singura specie literară bine plătită a fost nota informativă.

986

Creştinismul a identificat şapte păcate. Toate, de genul feminin.

987

Pentru ca noi să ne veselim de Paşte, cineva a trebuit să stea pe cruce.

988

Când delirul ia forme colective, o nouă ordine e gata să se nască.

989

Într-o zi epavele se vor ridica din adâncuri, iar morţii vor evada din cimitire.

990

Uneori, insomnia creatoare a poetului se transformă în somnifer pentru cititor.

991

Îmi cereţi mie să dau mat Diavolului, când Dumnezeu abia a obţinut o remiză?

992

Umorul are percepţii diferite. Acolo unde românul râde, neamţul oftează.

993

Între petic şi haină trebuie să existe o minimă potrivire ideologică.

994

Sunt o frunză îngălbenită, care s-a încleştat de ramură şi crede că sfidează iarna.

valerlu BUTULESCU

995

Clasa politică, în război cu alegătorii. Iată adevărata luptă de clasă.

996

Iisus ştia că Iuda îl vinde, dar nu a protestat. Afacerea era profitabilă: miliarde de credincioşi, pe treizeci de arginţi.

997

La noi, tăcerea se învaţă greu, cu program de limbă străină.

998

Orbii au o percepţie abstractă, deci superioară, a culorilor.

999

Pentru a sechestra un bărbat, femeia foloseşte o metodă divină: îl face fericit.

1.000

În politică, la fel ca în teatru, nebunii sunt personajele cele mai agreate.

1001

Oamenii cred că Dumnezeu seamănă cu ei. De aceea îl copleşesc cu cereri şi plocoane.

1002

Cum să acoperim feţele femeilor, când nu le putem acoperi bine nici zona pubiană?

120

1003

Unii ştiu să fie, concomitent, şi misogini, şi afemeiaţi.

1004

Mai stresantă decât căsătoria e doar singurătatea.

1005

Dorm liniştit. Pe perete, un bărbat cu palmele bătute în cuie îmi păzeşte somnul.

1006

Ceea ce în fotbal este interzis, în politică este obligatoriu. Ca să te ridici, trebuie să te sprijini pe alţii.

1007

Politicienii arată mai bine în caricaturi decât în poze.

1008

Lumânări suntem. Şi ardem dureros, până la ultima picătură de lumină.

1009

Aceste gânduri nu-mi aparţin. Dumnezeu le-a dictat, Diavolul a făcut corectura.

1010

Ciripesc în colivia limitelor mele. 1011

Sunt fir de nisip. Dar tară mine, mai gol va fi pustiul.

121

1012

Desfrunzirea aduce pădurii un plus de lumină. 1013

Precum fructul. Cazi, când lumea la este mai dulce.

1014

Pe trunchiul tăiat ieri, o creangă naivă continuă să înflorească.

1015

Orice vârf e un început de prăpastie. 1016

Călcăm pe Dumnezeu, fiindcă e pretutindeni. 1017

Fii strălucitor, dacă vrei să nu ţi se vadă defectele.

1018

Nu ajungi virtuos, jefuind virtutea altora. 1019

Mi-am racul din îndoială chip cioplit. 1020

Pământ corupt cu aur. Cer corupt cu smirnă şi tămâie.

1021

Ciocârlia. Inspirat simbol naţional. O pasăre care cade cântând.

1022

Carte. Veşnicie în sicriu de hârtie. 1023

Convertirea sugarilor. Sfântul Ioan boteza numai adulţi.

1024

Imobilitatea unora trece drept statornicie. 1025

Ce sărac pare cerul după un foc de artificii. 1026

Ce e etern nu moare. Cel mult se perimează. 1027

Pot să cred în idei contradictorii, dacă au suficientă poezie.

1028

Ideile neconvingătoare se reflectă, stârnind mari ecouri.

1029

Toamnă. Păsările cântă rar şi fără convingere. 1030

Voci mediocre, reunite într-un cor magnific. 1031

Minţile înguste se strecoară uşor prin strâmtorile vieţii.

1032

Uliul ucide privighetoarea. N-are carne deloc, dar prea frumos cântă.

1033

Ocean să fii. Să păstrezi amintiri din toate izvoarele.

1034

Sunt arbore. Mă plec în faţa vântului care aduce ploaia.

1035

Lumea noastră se întinde până unde îndrăznim să visăm.

1036

Un Dumnezeu antropomorf nu poate fi decât vremelnic.

I 037

Savurăm mireasma fânului cosit. Nu bănuim că e aroma morţii.

1038

Am ceva din nebunia pădurii. Mă dezbrac, când iarna e aproape.

1039

Doamne! Ne-ai făcut din noroi. Şi ne-ai tratat ca atare.

1040

M-am născut sub o stea norocoasă, dar comunistă.

1041

Un zero uriaş. Rezultanta unor uriaşe forţe potrivnice. 124

1042

Progres tehnic. Moarte dotată cu motocositoare.

1043

Oamenii, cu cât sunt mai numeroşi, cu atât sunt mai ieftini.

1044

Iisuse, învierea Ta, îndoliată de plânsul oilor. 1045

A deceda înseamnă a muri în mod oficial.

1046 Admir nebunii. Puterea lor de a se elibera din lanţul raţiunii.

1047

Ce e mai condamnabil? Frâul sau desfrâul? 1048

Vegetarienii salvează viaţa multor animale. Dar creează legumelor un stres impardonabil.

1049

Cât trăim, suferim. Şi totuşi, fugim de moarte. Ne place suferinţa.

1050

Acustica perfectă a catedralei preface orice bârfii în profeţie.

1051

Din behăitul incert al turmei ciobanul deduce opţiunea ei politică.

1052

Căsătorie. Dragoste pe bază de contract. 1053

Catedrala Mântuirii Neamului, ridicată din credite externe.

1054

Egoist? Credeţi că ar trebui să mă preocupe eul vostru mai mult decât al meu?

1055

Clopotul este un simplu organ. Clopotniţa – o instituţie.

1056

Îmbătrânesc. Cu cât văd mai slab, cu atât mai clar citesc în mine.

1057

Tată, dacă nu-i dispreţuiai darul, Cain nu ajungea criminal.

1058

Război modern. Mor mai mulţi ziarişti decât militari.

1059

Globalizare. Toată omenirea într-o singură sectă.

1060

Tu, cel ce iubeşti vinul, nu lăsa niciodată via să sufere!

1061

Columb ar fi ajuns în India. Dar a intervenit, ca de obicei, America.

1062

Ateii se recunosc uşor, după felul cum se închină.

1063

Schimbare politică. Alţi ciobani, alţi câini, aceleaşi oi.

1064

Am dubii, Doamne! Diavolul stă prea bine în sondaje.

1065

Nu poţi pune în pagini mai mult decât ai în inimă şi în cuget.

1066

Poţi cotropi lumea, înarmat cu o ramură de măslin.

1067

Precocitate. Fructele primăverii fac senzaţie, însă au puţină dulceaţă.

1068

Polemică. Ciorovăiala oamenilor culţi.

1069

Buimaci şi plini de vitalitate, ca orice popor trezit de curând.

1070

Constituţia. Un privilegiu al tuturor. 1071

Cum să cred în voi, când mă îndoiesc de mine? 1072

Egiptul trăieşte din turism. Abia acum se amortizează investiţiile faraonice.

1073

Strălucind îţi risipeşti lumina. 1074

Speranţa înălţării la cer. Atâta lume gata de decolare.

1075

Poziţie geostrategică. Când fugeam de turci, dădeam nas în nas cu tătarii.

1076

Diavolul nu mai cumpără suflete. Sunt prea mulţi donatori onorifici.

1077

Viaţa a apărut accidental. Dumnezeu a fugit de la locul accidentului.

1078

Avantajul superficialităţii. E mereu în prim plan.

1079

Ce uşor se pătează imaculatul! Ce simplu poate fi murdărit un suflet curat!

1080

Tragedia aztecilor. Au luat drept zei o bandă de hoţi europeni.

1081

Unele maimuţe au coborât din copaci, să caute carne. Setea de sânge le-a prefăcut în oameni.

1082

Uneori, pacea e mai stresantă decât războiul. Nu trage nimeni. Toată lumea ţinteşte.

1083

Leul flămând, pe-ascuns vânează şoareci. 1084

Din pomana săracilor, cei mari îşi fac palate. 1085

Cu noroi aruncă cei care poartă noroi în suflet. 1086

Românii au mare încredere în Dumnezeu şi armată, adică în cele mai inactive instituţii.

1087

A ales cel mai ieftin bordel. Cu banii economisiţi şi-a cumpărat o icoană.

1088 Un rai absolut, în care cei ce refuzau fericirea erau aspru pedepsiţi.

1089

Lichtenberg. O carte minusculă, care nu se mai termină.

1090

Noţiunea de soartă ştirbeşte aureola celui merituos şi justifică eşecul neghiobului.

1091

Chiromantie. Cu cât munceşti mai mult, cu atât mai clară ţi-e linia vieţii.

1092

Şi animalele evoluează. Într-o zi, câinii vor lătra concret şi organizat, ca în fabule.

1093

Atâtea vietăţi trăiesc numai pentru a putea fi la un moment dat proaspete.

1094

Au existat state superstiţioase, care n-au sunat, mobilizarea generală până n-au zărit pe cer o cometă.

1095

Poezia e rouă sclipind în soare. Când această rouă îţi udă încălţările începe proza vieţii.

1096

Când soarele ne priveşte sub alt unghi, vine primăvara.

1097

Metafizica de azi va fi fizica viitorului. 1098

Dacă plantele au într-adevăr sensibilitate, atunci curăţatul cartofilor este o atrocitate tară seamăn.

1099

A început actul III al operei „Era noastră". E timpul să ne lăsăm o parte din instincte la garderobă.

1100

Dacă la naştere nu mi-aţi cerut părerea, lăsaţi-mă să mor aşa cum ştiu eu.

1101

Unii oameni sunt asemenea corăbiilor, care doar pe fundul mării îşi găsesc liniştea.

1102 Somn teluric. Azi, iepuri se zbenguie în craterul vulcanului stins.

1103

Argumentul josnicului: mocirla vindecă.

1104

Ultima dorinţă a spânzuratului. Să fie imponderabil.

1105

Chinurile facerii literare, încerc să scot nemărginirea, din mintea mea îngustă.

1106

Calculele economiştilor americani diferă de socotelile noastre. Acolo unde noi punem punct, ci pun virgulă.

1107

La hotarele nemuririi te aşteaptă epigonii – vameşii bogăţiei tale interioare.

1108

N-are rost să cerneţi prostia. În sită sau sub sită. tot se va face auzită.

1109

La înmormântarea lui, să plângă numai creditorii, şi tot va fi suficientă jale.

1110 Nemurirea.

E de neimaginat o catastrofă ecologică mai mare.

1111

A aflat că hainele negre o prind bine. De-atunci se tot roagă să-i moară câte o rudă.

FRAGMENTARI UM

1112

Fug. Asemenea aerului, nu pot fi vânt decât în pribegie.

1113

În cimitir era o dezordine de nedescris. De îndată ce mor, oamenii se dezobişnuiesc să mai mănture.

1114

Demitizarea cuvintelor. În greaca modernă, metaforă înseamnă transport. La Atena am vizitat un minister al metaforei.

1115

Ca rândunica. Să zbori la nesfârşit, către o nesfârşită primăvară.

1116

Răzvrătirea urâţeşte. Înainte de a se răscula, din toată masa îngerilor, Satana era cel mai fotogenic.

1117

Noaptea, cu cât e mai întunecată, cu atât mai profund ne pare cerul.

1118

Judecătorii, oricât le-ai explica, nu te consideră mort până nu le arăţi cadavrul.

1119

Natura a făcut fructele dulci. Dar sâmburii lor – ştafeta vieţii – sunt amari, pentru a fi scuipaţi în noroiul fertil al altui început.

1120

Vezi Tu, Doamne, eul meu punctiform, rătăcit printre sori şi planete?

1121

Dumnezeule, din caierul îndoielii am tors aceste fire.

1122

Ce poate fi statornic în cumpăna balanţei? 1123

Tinereţe. Iluzii dulci se rotunjesc pe ramuri. 1124

Ca orice aripă, ştiu să mă sprijin doar pe aer. 1125

Doamne, îmi îngrop uitarea în munţi de gheaţă. 1126

Ca o sirenă învăţ să zac pe ape. 1127

Tâlharul politic. Cu o parte din pradă îşi cumpără onoare. 1128

„Peştele de la cap se-mpute". Astfel coada justifică propria sa duhoare.

1129

Ultimul pas. E ceasul când neliniştea devine spaimă. 134

1130

Aur esenţial, eliberat de zgura cuvintelor. 1131

Cresc nimicindu-mă. 1132

Mă înalţ. Îmi fac piedestal din propria-mi micime.

1133

Sunt fratele pământului. Amândoi suntem ţărână.

1134

Timpul. Marele Solvent. 1135

Vârsta aduce resemnare. La vărsare, râurile curg liniştite.

1136

Voluptatea sclipirii, împinsă până la orbire. 1137

Nu mă puteţi exila. Patria mea este acest fir de praf, numit Pământ.

1138

Nimic mai vast decât lumea nimicului. 1139

Viaţa. O virgulă între două veşnicii.

1140

Optimism în doze letale.

1141

De frica morţii mă ascund într-o carte. 1142

Brazde. Spice bogate cresc din rana pământului.

1143

Un suflet, cu cât este mai gol, cu atât este mai pur.

1144

Atâta lumină stinsă în uitare. 1145

Apără-ţi visul. Ţine-l departe de sfera tangibilă.

1146 Pilda copacului. Să nu creşti mai sus decât îşi permit rădăcinile.

1147

Plagiat divin. Imitaţia lui Dumnezeu. Sunt făcut după chipul şi asemănarea Tatălui meu.

1148

Profunzimea aduce linişte. În adâncul oceanului furtuna nu răzbate.

1078

Avantajul superficialităţii. E mereu în prim plan.

1079

Ce uşor se pătează imaculatul! Ce simplu poate fi murdărit un suflet curat!

1080

Tragedia aztecilor. Au luat drept zei o bandă de hoţi europeni.

1081

Unele maimuţe au coborât din copaci, să caute carne. Setea de sânge le-a prefăcut în oameni.

1082

Uneori, pacea e mai stresantă decât războiul. Nu trage nimeni. Toată lumea ţinteşte.

1083

Leul flămând, pe-ascuns vânează şoareci. 1084

Din pomana săracilor, cei mari îşi fac palate. 1085

Cu noroi aruncă cei care poartă noroi în suflet. 1086

Românii au mare încredere în Dumnezeu şi armată, adică în cele mai inactive instituţii.

1087

A ales cel mai ieftin bordel. Cu banii economisiţi şi-a cumpărat o icoană.

1088 Un rai absolut, în care cei ce refuzau fericirea erau aspru pedepsiţi.

1089

Lichtenberg. O carte minusculă, care nu se mai termină.

1090

Noţiunea de soartă ştirbeşte aureola celui merituos şi justifică eşecul neghiobului.

1091

Chiromantie. Cu cât munceşti mai mult, cu atât mai clară ţi-e linia vieţii.

1092

Şi animalele evoluează. Într-o zi, câinii vor lătra concret şi organizat, ca în fabule.

1093

Atâtea vietăţi trăiesc numai pentru a putea fi la un moment dat proaspete.

1094

Au existat state superstiţioase, care n-au sunat mobilizarea generală până n-au zărit pe cer o cometă.

1168

A scrie dumnezeieşte înseamnă a-L plagia pe Dumnezeu.

1169

Importăm lână în spaţiul mioritic. 1170

Românul ştie să fie independent, chiar atunci când e slugă.

1171

Polemici. Asemenea plantelor, unii scriitori cresc mai repede dacă se stropesc cu bălegar.

1172

Asceză. Dorinţa de a nu avea dorinţe. 1173

Virtute. Talentul înfrânării, arta de a nu fi tu însuţi.

1174

A spăla intestinele unui porc e mai puţin plăcut decât a consuma mezeluri.

1175

Convieţuim paşnic, ignorându-ne reciproc. 1176

Omul a fost creaţie singulară. Numai păcatul l-a făcut să se multiplice.

1177

Scepticismul este inevitabil. Sensibilitatea omului depăşeşte

dureros limitele sale biologice.

VALERIU BUTULESCU

1178

Norocul e un amant neserios. Vine rar şi pleacă repede.

1179

Norocul se arată numai acelora care au înţelepciunea să-l caute unde trebuie.

1180

Sunt figurant. În comedia vieţii joc rolul unui om.

1181

Poporanism. Să faci din necioplire doctrină. Să ridici ignoranţa la rang de principiu.

1182

Doamne, puteai să mă faci arbore! Dar tu m-ai făcut frunză.

1183

Capitalism românesc. Cei mulţi înghit în sec. Câţiva îmbuibaţi râgâie.

1184

Atracţie feminină. Otrava bine preparată trebuie să fie dulce.

1185

Chiar şi un curent de opinie poate electrocuta mortal, dacă depăşeşte o anumită intensitate

1186

Partidul lor a jefuit ţara. Ai noştri fură mult mai decent. 140

1187

Ca om politic trebuie să dormi iepureşte, cu ochii aţintiţi pe adversari, dar mai ales pe colegii de partid. Se recomandă sforăitul premeditat. Fă-i să creadă că dormi de-a binelea.

1188

Kitsch-ul entuziasmează mulţimile. Lucru periculos în artă, dar mai ales în politică.

1189

Ajungi şef de stat, iar poporul te tratează cu pâine şi sare.

1190

De ce îmi scrieţi numele cu majusculă dacă mă trataţi ca pe un

substantiv comun?

1191

Învaţă de la ţestoase. Dacă vrei să trăieşti mult, să nu ieşi din carapace.

1192

Iisuse! Noi Te-am ales prin vot universal! Trebuie să ne mântuieşti! Pe toţi şi de îndată!

1193

Şeful statului este garantul integrităţii naţionale. În fiecare seară, înainte de culcare, el numără atent judeţele.

1194

Politica? Dacă vreţi să vâsliţi în echipă cineva trebuie să bată ritmul.

1195

Politica noastră este un teatru uriaş, cu actori cabotini şi textieri ipocriţi. Şi cu un public pe măsură.

1196

Voluptatea corupţiei. Bani, plus adrenalină. 1197

Ţară de haiduci. Hoţii sunt veneraţi acolo unde jaful este văzut ca ideal naţional.

1198

Îmi place să mă limitez la lucruri infinite. 1199

Suntem şoriceii Providenţei. Dumnezeu ne-a făcut. Şi tot El ne pune peste tot capcane.

1200

Secolele tară artă nu-şi pot dovedi existenţa. 1201

Dacă e bine organizat, un roi de muşte pune pe fugă turme de bivoli.

1202

În sfârşit, mă cunosc pe mine însumi. Din păcate, nu pot să exclam: „Încântat de cunoştinţă!”

1203

Mioriţa Tranziţiei. Doi foşti păstori, Comunistul şi Securistul vor să mi-l omoare pe fostul Informator. Motivul? A colaborat cu securitatea comunistă.

1204

Circe era o vrăjitoare mediocră. Nu e greu să prefaci o bandă de marinari în turmă de porci.

1205

La moartea lui Brâncuşi nu a căzut o stea. S-a mai aprins un Luceafăr.

1206

Două obsesii ale maimuţelor fără păr: setea de nemurire şi goana după aur.

1207

Idealul meu? Un ateu cu suflet de sfânt. 1208

Când a deschis cutia nenorocirilor, Pandora a fost sigură că va găsi produse cosmetice.

1209

Vreţi sufletul meu? în costum de gală sau în haine de lucru?

1210

Europa ne va ajuta să scăpăm de unele obiceiuri proaste, numite tradiţie: guiţatul ritual al porcilor, jertfa barbară a mieilor pascali, jelitul morţilor în sufragerie.

1211

Mahalaua celor bogaţi. Parveniţi, sfidând totul din latrinele lor de aur.

1212

Omul. Maimuţa care şi-a vândut blana, încrezătoare în viitorul industriei textile.

1213

O singură frontieră merită cucerită: cea a cunoaşterii. Din păcate, sunt puţini agresori.

1214

Asemenea justiţiei, critica literară s-a legat la ochi. Vrând să pară imparţială, nu mai citeşte.

1215

Longevitate politică. Fericite acele epave care se scufundă cu pânzele sus!

1216

Marx avea dreptate. Religia este opium pentru popoare. Dar necredinţa e heroină pură.

1217

Vânătoare sportivă: patruzeci de măgari înarmaţi, fugărind un amărât de iepure.

1218

Turcii erau toleranţi cu creştinii din Stambul. Îi lăsau să-şi ţină credinţa, dar le interziceau categoric să poarte cizme galbene.

1219

Prostia nu guvernează. Ea domneşte.

1220

Numai arta poate atribui mandate pentru eternitate. Dintre toţi primarii generali ai Capitalei, memoria naţională l-a reţinut pe Delavrancea.

1221

Literatura vie. Cărţi capabile să se reediteze prin propria lor forţă spirituală.

1222

La noi justiţia este imună la orice reformă. Nu cunosc formulă de adresare mai nepotrivită decât „onorată instanţă".

1223

Şi animalele se sinucid. Sunt, totuşi, cazuri rare. Laşitatea este o trăsătură profund umană.

1224

Un cimitir ecologic perfect, numit Uitare. 1225

Nu căuta originalitate la răscrucea locurilor comune.

1226

Există o vulgaritate esoterică, inaccesibilă elitelor.

1227

A critica, fie şi numai literar, versurile Papei înseamnă a comite un sacrilegiu.

1228

Orice credincios inteligent are clipe de îndoială.

1229

Ridicarea în slăvi: pioasă expulzare. 1230

Pe drumuri nesigure suntem foarte politicoşi: acordăm întâietate femeilor.

1231

Sărăcie lucie. Ştim să facem mizeria să strălucească.

1232

Bărbăţie. Vezi femeia, dar simţi femela. 1233

Acest tablou l-a costat prea mult, ca să mai poată spune că nu-i place.

1234

Nu oftaţi. Evitaţi risipa de aer. 1235

Credinţă. Să cobori în pământ, convins că urci în ceruri.

1236

Unii te salvează numai ca să te întrebe cât e ceasul.

1237

Libertatea tigrului înseamnă dreptul de a sfâşia.

hââi

1238

Deviza mea? Singur, cât mai aproape de oameni.

1239

Că va veni o zi, când nici măcar bătrâni nu vom mai fi.

1240

Precum sihastrul, din dragoste de lume, mă-ndepărtez de oameni.

1241

Îngeri, sfinţi şi dumnezei de toate culorile. Seducătorul Hollywood ceresc.

1242

Să fie Dumnezeu doar o personificare a speranţei? Sau poate un bioprogramator cosmic, genial?

1243

Cariere ameţitoare. La noi ajung foarte sus oameni cu rău de înălţime.

1244

Mă căiesc anticipat, pentru păcatele mele viitoare.

1245

Autobiografie. Tabloul color al unei vieţi cenuşii.

1246

Partidele noastre nu sunt centrate pe ideologii, ci pe temperament şi grupe sanguine.

1247

Entuziasm naţional. Starea de graţie a disperării colective.

1248

Istoria. Atâtea minciuni fosilizate. 1249

Continuitate. Dacii de pe Columna lui Traian seamănă cu ţăranii noştri de azi. Sunt la fel de nebărbieriţi.

1250

A

Învaţă să suporţi orice miros. Lumea nu e fabrică de parfumuri.

1251

Cei mai dificili clienţi ai bibliotecilor publice rămân scriitorii. Ei se urcă pe rafturi şi vor să rămână acolo definitiv, în spatele unor coperte colorate.

1252

Etimologie. A spune cuiva că este animal înseamnă a sublinia că are suflet.

1253

Dimensiune mitică. De la mit? De la mită? De la Mitică?

1254

A

În genunchi. Poziţia de decolare a carieristului.

1255 Spânzurătoarea. A trece răspunderea morţii în seama gravitaţiei.

Hă

1256

Un soldat normal se va gândi la pielea lui mai mult decât la patrie.

1257

Pedagogie. Ştiinţa de a trăi din neştiinţa elevilor.

1258

Regimul alimentar al asceţilor îmi provoacă adevărate crize de

bulimie.

1259

Avem ceva din nebunia fachirilor, care calcă pe cuie cântând.

1260

La om, instinctul de autoconservare ia forme aberante: pofta de nemurire.

1261

Agricultura înseamnă rasism vegetal. Când morala creştină va triumfa, vom uda, cu aceeaşi pietate, şi spinul, şi măslinul.

1262

Pillat ar trebui sanctificat. Creştinismul fără cruce ar fi curată erezie.

1263

Puteţi boteza orice păgân. Dar să nu-l faceţi a doua zi episcop.

149

1264

Orizontul latin e ceva mai limitat. Are două paranteze majore: fiesta şi siesta.

1265

Trăiesc, graţie unui compromis ruşinos, semnat cu mine însuşi.

1266

Mizantropul are nevoie de oameni, pentru a-şi hrăni ura.

1267

Pârjolirea propriului patrimoniu are tradiţii vechi. Ţepeş ardea grânele şi otrăvea fântânile, când simţea că vin turcii la guvernare.

1268

Legislaţiile moderne îşi trag esenţa din Legea Junglei. Aceasta nu va putea fi niciodată abrogată, fiind promulgată chiar de Dumnezeu.

1269

Numai artistul poate însufleţi o iluzie. 1270

Garant al mântuirii inevitabile, Iisus a plasat în cer un fel de minister al iertării, unde orice păcat poate fi spălat, cu apă şi puţină căinţă.

1271

Faraonii erau naivi. Ei credeau că o piramidă poate zădărnici un

plan de sistematizare.

1272

Cu cât sunt mai puţini zei, cu atât mai numeroasă este birocraţia cerească.

1273

O iubire nu poate degenera în ură. Întunericul rece ce ne înconjoară nu izvorăşte din vatra focului stins.

1274

Dacă n-aş fi aşa modest, v-aş putea spune multe despre înaltele mele virtuţi.

1275

Întâi a apărut banul. Abia pe urmă, oamenii de valoare.

1276

După cuvântul „obligaţii" punem punct. După „drepturi", punem două puncte.

1277

Şi moartea ţine la specia ei. Ea dă viaţă la noi forme de moarte.

1278

Inchiziţia nu a fost o măsură tocmai ortodoxă. 1279

Văd femei îmbrăcate în blănuri de vulpe. De unde atâta sinceritate?

1280

Ce idee! Să-mi înmormântez gândurile în capete străine.

1281

Vijelios, ca fluviul la strâmtoare. 1282

Nu putrezim. Fugim de efemer. Emigrăm în regnul mineral.

1283

Ipocrizie. Distanţa dintre tine şi tine însuţi. 1284

Treptele tranziţiei: fiecăruia după muncă, fiecăruia după nevoi, fiecăruia după tupeu.

1285

Să ai justiţia în sânge. Să ai cromozomi de jurist.

1286

Agenţie de ştiri sau fabrică de mituri? 1287

Păcatele nu se prescriu. Se reeşalonează. 1288

Pe nebun să-l respecţi! El poartă mereu o grenadă pe umeri.

1289

Sărăcia este cel mai bun antifurt. 1290

La Revoluţie au murit cei mai curioşi, nu cei mai viteji! 152

1291

Dumnezeu locuieşte în inimi mari. E o chestiune de credinţă. Şi de confort.

1292 Civilizaţie.

Forme tot mai subtile de a sparge ţeasta aproapelui.

1293

Forţa creatoare a păcatului. Izgonirea din rai a împins omenirea înainte.

1294

Şi în mişcarea browniană există un sens al progresului.

1295

Parcuri. Păduri domesticite. 1296

Fără idealuri comune nu există coeziune naţională.

1297

E greu să-ţi păstrezi forma proprie când totul curge.

1298

Răzbunarea regelui Deccbal: românce le au cucerit Italia.

1299

Cunoaşterea ne face sceptici, deschizând poarta marilor nelinişti.

1300

Iluziile sunt în cer, aurul şi diamantele se ascund sub pământ, iar perlele zac pe fundul mării.

1301

Ochii ei: fermecătoare zerouri de rimel. 1302

Când simţi că te îneci, nu vorbi de ajutor reciproc.

1303

Trezoreria statului: angajăm urgent alchimişti pricepuţi!

1304

Ochii sfinţilor, răzuiţi de pe fresca bisericii, pentru a fi folosiţi la descântece. Românii cred în forţa vindecătoare a artei.

1305

Iar mi-au violat corespondenţa. Acum înţeleg de ce Hermes a fost desemnat zeu al poştelor şi al hoţilor.

1306

Credinţa are nevoie de asceză. După un post îndelungat, vedeniile sporesc.

1307

Omogenizarea societăţii nu înseamnă îndobitocirea elitelor.

1308 Dragoste.

Complicată este uneori polenizarea florilor umane.

1309

Astăzi America e peste tot. Şi când te gândeşti că a fost descoperită din greşeală!

1310

E un lux să fii nebun într-o lume atât de lucidă. 1311

Umanitatea călăului: o secure perfect ascuţită. 1312

Poţi rătăci o viaţă pe drumul cel drept. 1313

Primii oameni au fost numiţi primitivi, în loc să fie numiţi primari.

1314

Respectaţi-l. E primul în ordine analfabética. 1315

De la rugul Inchiziţiei derivă oare cuvântul rugăciune?

1316

Deşi rotund, banul nu se rostogoleşte în orice parte.

1317

Te poţi murdări şi cu praf de curăţat. 1318

Apa leagă firele de praf. Dar le transformă în noroi.

1319

Numai cel fără cap sfidează spânzurătoarea. 1320

Am fost şi noi cândva posteritate. 1321

Poţi fi inteligent fără să ai întotdeauna dreptate. 1322

Surprinzătoare este siguranţa cu care unii oameni ştiu să ezite.

1323

Tangajul vieţii ne amuză încă din leagăn. 1324

Setea face toasturile mai scurte. 1325

Piramide. Atâtea investiţii pentru a închide microbii altor ere.

1326

E neplăcut când grefierii îţi scriu memoriile. 1327

Deşi mai multe, onorurile nu pot înlocui onoarea.

1328

Păcat că au dispărut dinozaurii. Am fi putut face atâtea din pielea lor.

1329

Numai la om furia se poate croniciza, generând ura.

1330

Spune-mi ce citeşti, ca să-ţi spun cine eşti. 1331

Sunt replici care produc arsuri de gradul trei. 1332

Oare câte genii ale picturii s-au ratat, din lipsă de vopsele de ulei?

1333

Bujorii se ofilesc sub seceta câmpiei, dar refuză să crească la gura canalului.

1334

E o artă să ştii să străluceşti, fără să arzi în întregime.

1335

Umbre bolnave de insolaţie. 1336

Înălţarea la cer. Sună ca o avansare. 1337

Grăbiţi-vă! Posteritatea bate la uşă. 1338

La noi, fiecare cântă la un instrument. Cei mai săraci se mulţumesc să fluiere.

1339

Şi azi voi pune pe hârtie plictiseala mea. Pentru cititori. Să se plictisească şi ei.

1340

Om onorabil: unul despre care se ştie relativ puţin.

1341

Filosoful, indiferent în ce magazin intră, întreabă doar de spirit şi materie.

1342

Fertilitatea în murdăria mâlului zace. 1343

Explozie demografică. Femei născând soldaţi. 1344

Virtutea poate avea la bază şi o bolnăvicioasă inactivitate.

1345

E timpul să-mi întrerup discursul. Am început să casc şi eu.

1346

Atâta vreme cât trăim pe seama altor specii, orice etică rămâne relativă.

1347

De cele mai multe ori, asemenea melcilor, lăsăm în urmă o casă doar.

1348

Nemuritori sunt cei bârfiţi şi după moarte. 1349

Au murit mulţi până s-a înţeles că în pădure cresc şi ciuperci otrăvitoare.

1350

Păstrează-ţi finețea, chiar dacă ţi se pune ciomagul în mână.

1351

Incapabil. Şi totuşi, capabil de orice. 1352

Trec drept zburători şi aceia pe care Pământul îi abandonează.

1353

Începusem să mă cred nemuritor, dar tocmai atunci mi-a căzut un dinte.

1354

Reabilitare. A gâdila un copil bătut, să-l faci să râdă.

1355

E mai bine să nu crezi într-o idee, decât să crezi tară să ştii de ce.

1356

Tăcerea complice. Ne-am temut să nu ne pierdem dinţii, care, oricum au început să ni se mişte.

1357

Cartofii cresc mai repede în pivniţă. Nu le place întunericul. Vor să ajungă mai repede la lumină.

1358

Eu cu stima, voi cu prima. 1359

La exterior era plin de viaţa ei interioară. 1360

În loc să mătură, unii presară gunoiul cu praf de aur.

1361

Universul e totuşi finit, zise puricele ajuns la marginea păturii.

1362

Nu cred în statul macrocefal, nici în statul cefalopod.

1363

Să nu te crezi urs, de îndată ce ai ajuns la miere.

1364

Era un om de aur. Strălucitor, dar moale. 1365

La bătrâneţe, oamenii se lasă mai greu îngenuncheaţi. Cauza este maturizarea conştiinţei. Dar şi reumatismul.

1366

Pamflete anonime. Cântece de vitejie, scrise pe piele de iepure.

1367

Omul a devenit cel mai mare duşman al naturii. Un ecologist convins nu poate fi decât mizantrop.

1368

Era atât de dur, încât nu se putea şlefui decât singur, asemenea diamantelor.

1369

Are o minte scânteietoare. Dar scânteile nu luminează.

1370

Din iubirea nevinovată a unor păsări noi facem omletă.

1371 Pentru artist, mai înspăimântătoare decât moartea este uitarea.

1372

Numai închis în lumea mea mă simt cu adevărat liber.

1373

Cine înţelege miracolul naşterii, acceptă şi tragedia morţii.

1374

Doamne, ajută-mă să supravieţuiesc loviturii primite în obrazul drept, pentru a putea oferi aproapelui meu obrazul stâng.

1375

Promovaţi tinerii, dacă sunt suficient de bătrâni.

1376

Regim alimentar. Mănânc după gustul doctorului.

1377 Tuburi de ruj. Muniţie feminină – cartuşe pentru vânat bărbaţi.

1378

Punga cu bani a dispărut din vocabular. A supravieţuit numai pungăşia.

1379

Nu tace decât gura veşnic plină. 1380

Vitrina librăriei. Spirit tranşat comercial, expus în galantare.

1381

De ce nu-mi răspundeţi? Nu cumva aţi murit şi nu vreţi să se ştie?

1382

Ignorantul nu ştie. Prostul a aflat, dar a înţeles greşit.

1383

Românii sunt creştini şi în politică. Aşteaptă, de veacuri, guverne mesianice.

1384

Drama lui Platon e mereu actuală. Să fii înţelept şi să nu poţi face nimic în politică.

ÎG2

1385

Când viaţa capătă inerţie, anii fug. 1386

Remaniere în stilul lui Homer: cad miniştrii şi zornăie aurul pe dânşii!

1387

Dumnezeu veghează, nu păzeşte. Lasă nemernicii să-şi termine treaba. Le trece doar numele într-un dosar.

1388

Doamne, cum să fim paşnici într-o natură atât de sângeroasă?

1389

„Totul curge”. Totul este o interminabilă scursură.

1390

Zădărnicie. În locul fiecărui criminal închis, un altul se va naşte.

1391

Gânditorul seceră iarna. 1392

Idealurile îmbătrânesc, când ajung pe gustul celor mulţi.

1393

Nu dau pomană dezinteresat. Eu investesc în ceruri.

1394

Suferinţa ascute simţurile. Plăcerea le toceşte. 1395

Să faci ce-i convine celui slab. O morală nobilă, dar împotriva Naturii.

1396

O fiinţă responsabilă nu este niciodată absolut liberă.

1397

Mulţi privesc viaţa de la nivelul farfuriei. Uită că şi cele mai întinse farfurii au, totuşi, un orizont îngust.

1398

Paradoxul democraţiei. Prin alegeri libere, oameni fără demnitate devin demnitari.

1399

Laudele deschid cetatea sufletului. Linguşirea e corupţie tolerată.

1400

Televiziunea aplatizează. Trebuie să gesticulezi energic, pentru a sugera a treia dimensiune.

1401

Poporul este un angrenaj din milioane de rotiţe. Fiecare vrea să se învârtă independent.

1402

Deziluzie. Când să-i zbori dinţii, constaţi că nu-i mai are.

1403

Pentru spirit nu există boală mai grea decât fericirea pe termen lung.

1404

Oameni. Izvoare limpezi, care se tulbură curgând spre marea moartă.

1405

Prin aspiraţii, omul şi-a depăşit dureros limitele organice.

1406

Mafia cere taxă de protecţie de la cetăţean. E revoltător. Dreptul acesta îi revine exclusiv statului.

1407

Nu vă temeţi de boli. Bolile înseamnă încă viaţă.

1408

Dumnezeul meu diferă de cel comercializat de biserică.

1409

Religiile au evoluat constant, din erezie în erezie.

1410

Nu trăiesc din plăcere, ci din curiozitate, fascinat de drama materiei, de aventura ei organică. Ultimul act trebuie să fie shakespearean: un cataclism cosmic, o scenă cu miliarde de cadavre, un triumf al eternităţii minerale. Doamne, lasă-mă să văd măcar finalul, din subsolul decent al unui cimitir de provincie.

1411

O doctrină are limitele ei de suportabilitate. Prima condiţie a unor moaşte este să nu duhnească.

1412

Istorie. Iluziile Omenirii, înşirate pe axa timpului, ca nişte rufe puse la uscat.

1413

Vocaţia păcii. Am pierdut mai multe avioane în exerciţii militare, decât în luptă.

1414

Dinamica penibilă a broaştei ţestoase îi asigură o longevitate record.

1415

Urletul lupului este un început de elegie pastorală.

1416

E greu de eliminat hoţia prin lege. Nu a reuşit nici Ţepeş, deşi avea o legislaţie foarte ascuţită.

1417

Unii politicieni se ridică foarte sus numai pentru a se putea uşura la nivel înalt.

1418

La noi, hoţii îşi expun ostentativ prada, vizavi de Palatul Justiţiei.

FRAGMENTARIUM

1419

S-au stricat până şi fabulele. Furnicile pleacă vara în Occident, greierii cântă iarna în Parlament.

1420

Un coleg dramaturg se declară tentat de sinucidere. Ce pot să fac? E piesa lui. Trage cortina când vrea. E liber să-şi aleagă finalul.

1421

Vă deranjează criticile mele? Dar aş putea face un lucru mult mai îngrozitor. Aş putea să vă laud.

1422

Să respectăm iubirile stinse. Într-un templu, chiar dacă e părăsit, să intrăm cu pietate.

1423

Sărăcia celor bogaţi, ascunsă neglijent în spatele unor munţi de bani.

1424

Bărbatul trebuie să reţină ziua de naştere a femeii, dar să uite anul.

1425

Necrosfera. Ruinele unor amintiri. Preludiul discret al uitării.

1426

În mitologia Maya, omul din lut nu a dat rezultate, fiind repede spălat de ploi. Divinitatea a schimbat proiectul, tăcând oameni noi, mult mai rezistenţi, din făină de porumb.

1427

Paradis. Lupii şi mieii citesc acelaşi ziar, cotizează la acelaşi partid.

1428

Când să vorbesc cu voi? Abia am vreme să discut cu mine.

1429

Pentru artist, cunună de lauri. Pentru bucătar, foi de dafin.

1430 După ce muşcă, un câine modern este cuprins imediat de

remuşcare.

1431

Partidele, asemenea târâtoarelor inferioare, se înmulţesc prin diviziune.

1432

Mi-au adus o ramură de măslin. Mai bine-mi aduceau nişte măsline.

1433

Unele state sunt atât de mici, încât îşi fac hărţi la scară naturală.

1434

Scrisoarea lui Neacşu e cel mai vechi document în limba română. S-a păstrat pentru că a fost adresat judelui Bekner, adică unui neamţ.

1435

Mediocrul se simte bine între spiritele mărunte. Este singurul loc unde pare mare.

1436

Nu există cal mai nărăvaş ca partidul, nici amant mai instabil ca electoratul.

1437

Când lupul solicită un nou mandat, indecizia oilor pare justificată.

1438

Fii echidistant! Dă-i dracului pe toţi! 1439

Unii sfinţi au dovedit că iubirea de oameni, asemenea urii, poate lua forme patologice.

1440

Acum e momentul să-mi puneţi beţe-n roate! Simt că o iau la vale!

1441

Crede şi nu cerceta. Noua deviză a cercetării noastre ştiinţifice.

1442

Visul prostului e să fie conducător. Şi visul acesta, cel mai adesea se împlineşte.

Kii)

1443

O zei! Nu cer prea mult. Treziţi-mă o zi, din veac în veac!

1444

Prin creaţie, autorul se descarcă de stres. Îl transferă în întregime cititorilor.

1445

Din principiile esteticii, unii critici şi-au făurit ciomege.

1446

O vreme poporul a avut rezerve faţă de oamenii politici, suspectându-i de necinste. Acum îi acceptă mult mai uşor; ştie cu certitudine că sunt hoţi.

1447

Legea lui Arhimede. Oamenii, cu cât sunt mai goi, cu atât mai uşor sunt împinşi de jos în sus.

1448

Cerul, ca instituţie. O adevărată fabrică de bine.

1449

Stilizate, turlele unor biserici seamănă tot mai mult cu nişte rachete balistice.

1450

Mi-e greu să iubesc un Dumnezeu care se joacă cu soarta mea. Cel mult pot să mă tem.

1451

Au avantajul vârstei? Lasă că-i ajung eu!

1452

Blandiana ne-a numit cândva „popor vegetal”. Nu se aştepta la actuala explozie de animalitate.

1453

Există un lucru mai stresant decât căsătoria: singurătatea.

1454

Consiliu judeţean. Unii sunt în delegaţia permanentă, alţii sunt permanent în delegaţie.

1455

Consătenii mei cred în mine. Abia aşteaptă să am casă memorială, conştienţi că atunci li se va asfalta comuna.

1456

Nu râd de voi, ci de mine. Dar eu sunt unul dintre voi.

1457

Don Quijote este magnific prin nebunia lui. În rarele sale clipe de luciditate e plictisitor şi banal.

1458

Aberaţia acceptată de majoritate devine lege. 1459

Domnul a dat, hoţii au luat. Fie numele statului veşnic lăudat.

1460

Am avut parte numai de guverne taoiste, bazate pe non-acţiune.

1461

Legi adoptate, dar nerespectate: forma elevată a fărădelegii.

1462

Legiferare. Zelul cu care peştii împletesc năvodul.

1463

Noaptea dă măreţie scânteilor. 1464

Îmi scriu pe frunze setea de etern. 1465

Mizerie cosmică. Mlaştina albastră a cerului. 1466

Concizie. Esenţe distilate din vorbe de prisos. 1467

O stâncă fecundă va naşte altă stâncă. 1468

Omul. O pasăre cu rău de înălţime. 1469

Vrem să fim eterni, noi, cei făcuţi după chipul şi asemănarea unei umbre.

1470

Gravităm în jurul Soarelui. Suntem la cheremul unei stele muribunde.

1471

O nouă prăbuşire, un nou echilibru. 1472

Binefacerea demonilor stârneşte protestul îngerilor de carieră.

1473

Ştiinţa. Magie raţionalistă. 1474

Citesc. Îmi slăbesc vederea, întărindu-mi vederile

1475

Cu un chibrit, încerc să sperii noaptea. 1476

Prefer compania unui diavol pocăit, decât tutela unui sfânt ratat.

1477

Secetă. Am distrus sistemele de irigaţii şi acum scoatem icoanele.

1478

Aşteaptă, Frate! Obrajii mei sunt ocupaţi, în ei loveşte acum un alt aproape.

1479

Câtă vreme Dumnezeu nu râde, nici sfinţii n-au curajul să zâmbească.

1480

Revelaţii poate avea, şi bigotul, şi ateul. Reacţiile ulterioare sunt diferite: primul fuge la preot, al doilea, la medic.

1481 Preţiozitate.

La fiecare colţ de stradă, cuvinte mari, scoase la defilare.

1482

Viaţa trăită integral la punctul culminant e tot o platitudine.

1483

Dumnezeul meu nu crede în forţa Sa nemărginită. Dumnezeul meu este ateu.

1484

Bunele maniere dispar în întuneric. 1485

Nu logica, ci anumite glande condiţionează orgoliul.

1486

Stăpâni ai Universului? Furnici rătăcite pe ecuatorul unui măr.

1487

Din slăbiciunea fierului şi cărbunelui se naşte tăria oţelului.

1488

În locul lui Noe nu plecam cu arca. Plecam cu barca. 174

1489

Nasul meu trăieşte cu impresia că toată ziua mă uit la el.

1490

În măsura în care mă apropiam de ea mi se părea mai mică.

1491

Soarele poate fi acoperit de nori doar în viziunea ochiului

minuscul.

1492

Ca să tac, mi-au despicat limba. Aşa am ajuns viperă.

1493

M-a pufnit râsul când am văzut faţa gravă a bufonului.

1494

O idee de geniu, dacă nu e îmbrăţişată de mulţime, nu are valoare politică.

1495

Moartea trezeşte emoţii puternice doar în rândul moştenitorilor.

1496

Femeia e precum vinul. Cât timp e dulce, nu te ameţeşte.

1497

A vorbi cu tine însuşi nu înseamnă a monologa. Este forma supremă a dialogului.

1498

Şi clopotul tară limbă trebuie ascultat. 1499

Totul e vanitate. Chiar şi această afirmaţie. 1500

Cititorule! Prin tine trăiesc iar. Mintea ta însufleţeşte acest gând.

APRECIERI CRITICE

Scântei electrice

Există de când lumea foarte multe aforisme banale, deci există foarte puţine aforisme. În ceea ce mă priveşte, mărturisesc că am ajuns chiar la un fel de blazare, tot citind „cugetările" unor autori contemporani. Numai gândul la E.M. Cioran sau Stanis-law Jerzy Lec mă face să accept că totuşi genul există. În ultimul timp am fost însă contrazis în scepticismul meu de aforismele unui inginer de la întreprinderea de Utilaj Minier din Petroşani, Valeriu Butulescu.

Născut la Preajba, în judeţul Gorj, în 1953, şi absolvent al Academiei de Mine din Cracovia, Valeriu Butulescu a publicat, de-a lungul anilor, aforisme în aproape toate revistele româneşti şi poloneze. În 1985 a tipărit şi o carte de aforisme – Oaze de nisip, la Editura Litera – iar în 1986 a figurat cu un grupaj de aforisme în volumul rezervat câştigătorilor concursului de debut al Editurii „Cartea Românească" – Debut 86. Scrie şi poezie şi mai ales traduce poezie, din poloneză în română şi din română în poloneză (Mihai Eminescu, Tudor Arghezi, George Bacovia, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Adrian Păunescu, Anghel Dumbrăveanu ş.a.). Dar genul în care excelează rămâne aforismul. Cele peste 1.000 de aforisme create până în prezent au fost traduse – şi s-au bucurat de mare succes în ţările respective – în poloneză, germană, maghiară, engleză, albaneză, sârbă etc. Dar…

Acasă, încă nu este cu adevărat cunoscut, încă i se atribuie, pe baza unei judecăţi superficiale, statutul de autor de umor minor. De fapt, Valeriu Butulescu nu are nicio legătură cu autorii de umor minor. El este un scriitor talentat şi profund, care transformă aforismul într-un mijloc de exprimare nerestrictiv. Reflecţia filosofică, observaţia de moralist, lirismul în toate variantele sale – de la cel vizionar la cel galant – umorul de idei îşi găsesc formulări fulgurante şi memorabile în scrierile sale. Din cuvinte extrem de puţine, autorul creează instantaneu o tensiune semantică şi uneori – în aforismele cele mai inspirate – această tensiune produce un fel de scânteie electrică, triumf al inteligenţei şi sensibilităţii.

De o excepţională calitate sunt reflecţiile pe teme morale, în care Valeriu Butulescu îşi pune în valoare sarcasmul – un sarcasm princiar:

„Averea unora depăşeşte valoarea până la care ei pot să numere".

„Străzile sunt invadate de maşini; epoca fierului încă nu s-a sfârşit".

„Pentru a nu te contrazice ai nevoie de principii solide sau de o excelentă memorie".

„Nu toţi ştiu să ucidă. Unii numai îţi scurtează viaţa".

„Acest tablou l-a costat prea scump, ca să mai poată spune că nu-i place".

„Cei ce trăiesc degeaba se îngroapă cu cheltuială".

„Mă plictisesc rar şi niciodată singur".

În alte aforisme – cugetări propriu-zise – impresionează profunzimea gândirii şi eleganţa exprimării:

„După un anumit timp, stratul de rugină devine protector".

„Aspră pedeapsă. Aceea de a pedepsi".

„De când mă ştiu m-am gândit la moarte. Când voi muri vor spune că am avut o presimţire".

„Între numărul de creduli şi numărul de escroci există un echilibru ecologic perfect".

„Cunoaştem atât de bine moartea din cărţi, încât uneori mă întreb la ce bun mai murim".

Aforismele au câteodată şi un fior liric sau sunt de-a dreptul mici poeme – capodopere miniaturale:

„Uneori ne ţinem capul în palme. Mare povară".

„Veşnicia geniului. Opera lui, ca un miraculos polen, va şti să se agaţe mereu de memoria oamenilor vii".

„A te naşte. Nefericire mai mare nu există, decât poate aceea de a nu te naşte".

„Abia aştept să mă trezesc. Să pot visa cu adevărat".

„În sufletele obscure ura persistă, precum zăpada pe versanţii lipsiţi de soare".

În sfârşit, nu vreau să închei această succintă prezentare fără a oferi cititorilor un eşantion din umorul – irezistibilul umor – al lui Valeriu Butulescu:

„Din dragoste nu murim. Ne naştem".

„Am locuit un timp în sufletul unei femei. Mare înghesuială".

VALERIU BUTULESCU

„Acum ştiu ce este un creditor. Este un om care mai crede că i se va plăti”.

„Din prime îmi achit sancţiunile”.

„La sfârşitul unor cărţi, autorii prezintă bibliografia – încercând astfel să se dezvinovăţească”.

„Lupta e inegală, zise taurul. Unul e în arenă, zece mii în tribună. Şi mai au şi presa de partea lor”.

„Unele imperii au căzut mult mai greu decât îşi pot imagina anumiţi regizori de film”.

…Până a citi ce scrie Valeriu Butulescu, nu credeam să-nvăţ a iubi aforismul vreodată.

ALEX. ŞTEFĂNESCU în FLACĂRA

nr. 25/1989

Oaze de nisip

Valeriu Butulescu cultivă expresia concentrată, aforistică, întreprinderea sa este temerară, dacă ne gândim că acest gen a fost cultivat de filosofi, poeţi de seamă, învăţaţi sau de îndelung şlefuita înţelepciune populară. „Oazele sale, optând pentru o problematică majoră şi vizând moralitatea vieţii, rostul omenesc al idealurilor şi împlinirilor se caracterizează prin spirit de observaţie, inedit al pretextelor, mesaj umanist.

NELU OANCEA prefaţă la OAZE DE NISIP, Ed. Cartea Românească, 1986

X

Valeriu Butulescu este prezent în volum cu o suită de aforisme de o indiscutabilă eleganţă stilistică, bazate pe paradoxuri şi pe un fin umor.

ALEX ŞTEFĂNESCU – în ROMÂNIA LITERARĂ

nr. 17, 1987

Prospeţime şi rafinament

Valeriu Butulescu scrie aforisme deoarece are idei. Debordează de idei. Cred că a început să scrie şi să facă literatură mai târziu. Şi bine a făcut. Principalul pericol pentru genul în care se exersează cu atâta har este literaturizarea. Citindu-l n-ai însă deloc sentimentul că face doar literatură. Plăcerea şi deprinderea, atât de rară în ultima vreme, de a gândi devansează cu mult obişnuinţa de a scrie. Într-un fel,

aforismele lui Valeriu Butulescu se scriu singure, în minte. Autorul ne apare ca un spirit neliniştit şi iscoditor, uneori lucid şi caustic, alteori acaparat el însuşi de fiorul izvorât din propriile gânduri.

Adevărul e că Valeriu Butulescu nu e deloc un anonim. Scrie versuri şi cunoaşte bine limba şi literatura polonă. Traduce curent din literatura polonă contemporană, în special poezie, dar şi din română în polonă. Cu aforismele este mai apreciat în străinătate (l-am descoperit în unele reviste, alături de numeroşi maeştri ai genului), iar la noi publică cu regularitate în săptămânalul Magazin. Traduceri i-au apărut în multe dintre revistele noastre culturale. Aforismul rămâne totuşi, prima vocaţie, autorul debutând editorial cu o mică plachetă, „Oaze de nisip", scoasă la Editura „Litera", în regie proprie. Faptul spune destul despre discreţia şi delicateţea morală a acestui scriitor.

Când Valeriu Butulescu spune la un moment dat: M-au întrebat de unde culeg aceste gânduri. Mărturisesc cu ruşine: din capul meu, proprietate personală – el trebuie luat în serios. El gândeşte într-adevăr cu toată forţa de care este capabil şi o face fiecare dată cu propriul său cap. Are deja un stil inconfundabil, deşi nu dă impresia că ar căuta cu orice preţ originalitatea. N-am observat până acum nici cea mai mică ostentaţie în tot ce spune. El scrie mai degrabă în singurătate şi izolare, ca dirijorul din acel aforism al său care, pentru a privi muzica în faţă trebuie să stea cu spatele la public. La fel îşi asumă şi el curajul de a sta cu faţa către adevăr, către realitate. Starea de graţie a gândului pur, încorporat în rostirea impecabilă se atinge extrem de greu. Ea se oferă numai celor care nu se risipesc în prea multe cuvinte. (...)

CORNEL MORARU, în STEAGUL ROŞU.
14 octombrie 1988
Aforismele lui Valeriu Butulescu
casts

Valeriu Butulescu este un tânăr poet român şi un excelent traducător de poezie poloneză. Şi nu numai poloneză. La început, oarecum la periferia preocupărilor sale, scriitorul a început să-şi noteze aforismele. Cred că autorul le considera simple însemnări poetice, idei pentru viitoare poezii sau poeme. Treptat, aceste însemnări au prins viaţă, începând să trăiască independent. Au devenit expresii de sine stătătoare, adică aforisme. Valeriu Butulescu îşi numeşte în mod conştient aforismele mini-poeme sau mini-poezii. Acesta este caracterul lor, de la început până la sfârşit. Sunt convins că autorul a început să scrie oarecum impulsionat de aforismele lui Stanisław Jerzy Lec. În aforismele scrise de Lec şi Butulescu predomină poezia. Metafore scânteietoare sunt încrustate în căutate imagini poetice. Poate că de aceea aceste aforisme sunt atât de diferite de altele, atât de numeroase, care în mod jalnic inundă revistele, parcă scrise anume pentru spirite mărunte.

Aforismele lui Lec, în majoritatea lor, sunt produsul sistemului totalitar. Acelaşi sistem a generat şi aforismele lui Butulescu. La baza lor se află ironia, grotescul, marasmul vieţii de zi cu zi, de sub care, cineva, încă necunoscut, ne atenţionează cu degetul. Poate din această cauză aforismele lui Lec au devenit atât de populare în Germania. Şi nu numai aici. Au împânzit Europa şi întreaga lume. Într-un fel sau altul ele au dovedit că sunt universale. Că au în structura lor universalitate. Că au o doză potrivit de grotesc, reuşind să-i lumineze şi să-i neliniştească chiar şi pe aceia care n-au simţit pe pielea lor scalpelul totalitarismului absolut.

Nu putem decât să ne bucurăm că Lec are în persoana lui Butulescu un continuator formidabil. Şi în niciun caz un imitator.

TADEUSZ NOWAK – în postfaţa volumului SAND OASIS, S.U.A.1989

Adevăruri eterne s-ar zice, un moralist modern. Un moralist care nu moralizează. Nici n-ar avea cum să moralizeze. Spaţiul atât de comprimat şi exploziv al aforismului nu-i permite să dea lecţii de viaţă altora. Firește, nu este lipsit de umor sau de vervă satirică, şi nici de spirit de observaţie. Dar există la Valeriu Butulescu, pe lângă toate acestea, un patetism al implicării, cu accente de adâncă seriozitate. O melancolie irepresibilă, tară leac însufleţeşte multe dintre aforismele sale.

Sfârşitul de secol pe care-l trăim îşi pune amprenta şi pe aceste propoziţii cu aspect emblematic de adevăruri eterne. De adevăruri etern – umane. Poate de aceea ne plac atât de mult aforismele sale. Deşi numai nişte fragmente, ele conţin fărâme de eternitate. Este revanşa pe care spiritul şi-o ia asupra timpului, asupra discursului prozaic, interminabil, al vieţii de fiecare zi.

CORNEL MORARU – în S.L.A.S.T. nr. 45/1989

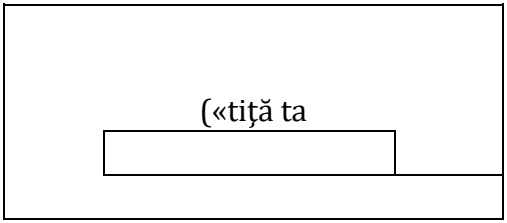

Aforismele lui Valeriu Butulescu, având pregnanţa expresivă a unor inscripţii în relief, vădesc deopotrivă prospeţime şi imaginaţie, dar şi rafinament. Autorul are darul de a formula concis şi exact (cu o exactitate de geometru) intuiţii de mare fineţe. Dar dincolo de ritualul rostirii este de căutat adâncimea reflecţiei morale. Este ceea ce salvează aforismele lui Valeriu Butulescu de gratuitate. Autorul este, orice

Valeriu Butulescu sau propoziţia de aur

De peste treizeci de ani, de când citesc literatură, trăiesc cu o prejudecată: că aforismul este un gen minor. Cunoaşterea dictoanelor lui Rabindranath Tagore nu m-a eliberat de vechea prejudecată: consideram că frumuseţea lor se datorează exclusiv exotismului. Şi nici reflecţiile lui E.M. Cioran nu au reabilitat pentru mine aforismul: aceste reflecţii sunt secvenţe dintr-o filosofie – intenţionat fragmentată, ca să nu trezească prin monumentalitate, suspiciunea omului modern – şi forţa lor vine tocmai din apartenenţa la un întreg. În sfârşit, descoperind aforismele cu umor, gen J. Renard, St. Lec, am crezut că ele sunt un compromis, care confirmă imposibilitatea teoretică a existenţei genului. Dar…

VM.6RIU BUTUICSCU

HHKS91

Aforizma

…Dar într-o bună zi am citit aforismele lui Valeriu Butulescu. Din acel moment genul mi s-a înfăţişat într-o altă lumină. Un autor de care nu mai auzisem vreodată mi-a schimbat modul de a gândi. Aşa neînsemnat cum pare – pentru că este „de-al nostru", pentru că are numele terminat în banalul „eseu", pentru că facem mereu, de sute de ani, greşeala de a ne minimaliza propriile merite – Valeriu Butulescu este un mare scriitor. Faptul că se exprimă prin mici texte nu contrazice această calitate. Aceste propoziţii risipite de el prin periodice şi broşuri obscure sunt propoziţii de aur. Mi-am îngăduit să alcătuiesc pentru revista Vatra o antologie, cu scopul de a demonstra că avem de-a face cu o operă. O operă complexă, scrisă într-un registru stilistic întins. Lirismul elevat („*Veşnicia geniului. Opera lui, ca un miraculos polen, va şti să se agaţe mereu de memoria oamenilor vii.*"), viziunea sumbră, de coşmar („*Când prostia prinde aripi se întunecă cerul.*"), analiza psihologică profundă, dostoievskiană („*În suflete le obscure ura persistă, precum zăpada pe versanţii lipsiţi de soare.*"), ironia caustică, fără replică („*Mă plictisesc rar şi niciodată singur*".), patriotismul declarat într-o manieră bărbătească („*Dacă arborii* îşi *schimbă uneori patria de vină sunt numai frontierele.*"), umorul irezistibil („*Mă tem de moartea întâmplătoare. De aceea evit spitalele.*"), pamfletul scris cu vervă, da, cu vervă în numai câteva cuvinte („*Unii poeţi amintesc de căţeii scoşi la plimbare. Orice drum alegi, ei merg înainte.*"), paradoxul revelator („*Fii imparţial şi balanţa se va înclina de partea ta.*"), filosofia de bună calitate („*Curcubeu. Superb arată lumina în faza ei de descompunere.*"), povestea unei vieţi, un roman în zece cuvinte! („*Până la urmă m-au convins să mă las constrâns.*") – iată numai o parte din faţetele acestei opere.

ALEX. ŞTEFĂNESCU – în VATRA nr. 9/1989

Scânteile inteligenţei

Publică din când în când în revista noastră un foarte

talentat moralist, un poet care se reprimă, VALERIU BUTULESCU. El este şi deputat în Cameră, precum este, la origine, inginer de mină. Îl cunosc de mult, de când l-am citit în revista „Magazin" şi într-o carte târzie, neînstare să-i cuprindă scânteile inteligenţei şi vocaţia literară. Doi mi s-au părut moraliştii inspiraţi ai deceniului 80 – 90. Profesorul Ghica de la Tecuci şi inginerul Butulescu de la Petroşani, (pe care-l rog să nu uite că apărem săptămânal). Mai fusese o revelaţie pentru mine Tudor Vasiliu, pe vremea când era foarte tânăr, şi este şi acum o revelaţie când îi găsesc numele, parcă prea haotic, în câte o publicaţie. Şi pe Tudor Vasiliu, dacă nu cumva ne-or despărţi blestematele diferenţe politice, îl invit în revista noastră. Apropo – ce-o mai face Al. Monciu – Sudinski, extraordinarele lui colaborări la „RACUL" ar trebui reluate. Dar ce-o mai face Ion Dogar Marinescu? Cât umor românesc în derivă planetară! Ce-or face ei?

Ştiu numai ce face Valeriu Butulescu. E un om profund, cinstit, un foc mocnit care îndrăzneşte să bată într-o uşă redacţională, are psihologie de miner care întârzie prea mult la suprafaţă, e preocupat de valorile umaniste ale tuturor literaturilor, ba îmi aduce traduceri din clasici englezi ai spiritului, ba din poeţi turci, ba veşti despre poetul Bujorescu, ba aforisme butuliste, ba scurte eseuri pline de duh despre situaţia din Albania şi din Japonia.

Butulescu e pretutindeni. Am crezut necesar să scriu despre el, pentru că din când în când trebuie să ne eliberăm de propria noastră obişnuinţă şi să ne mai şi bucurăm de darul dumnezeiesc pe care, iată, îl au unii din contemporanii noştri. Bine aţi venit, domnule Butulescu, din nou în înghesuita noastră redacţie. Vă rugăm să luaţi loc în interiorul revistei!

„Atâtea «Oaze de nisip!» / Şi nicio vorbă în deşert".

...Venind dintr-o vreme de tristă amintire, în care vorbele tară rost, limbuţia osanalelor şi marea trăncăneală erau la putere, un tânăr hăruit şi curajos îndrăznea să-şi exprime ideile şi judecăţile morale în forma concisă şi atât de dificilă a prozei ultrascurte. Ba, chiar să le şi

tipărească.

Iată de ce se cuvine să-l felicităm din toată inima pe autorul lor şi colegul nostru, poetul Valeriu Butulescu, să-i urăm să ajungă să fie tradus şi în română, să nu-şi părăsească preocupările. Şi cum aforismul şi epigrama sunt rudele sărace ale literaturii, îl rog să primească salutul meu de spadă:

N-am să te cânt în fel şi chip, Ci, dimpotrivă, eu te cert: Atâtea „Oaze de nisip". Şi nicio vorbă în deşert!

MIRCEA IONESCU – QUINTUS – Fragment din discursul rostit în Parlamentul României cu ocazia reeditării volumului SAND OASIS în S.U.A.

ADRIAN PĂUNESCU – în TOTUŞI IUBIREA, nr. 13/1991

X

Recomand cu bucurie pe confratele nostru Valeriu Butulescu, autor al mai multor cărţi, unele tipărite, pentru a fi primit în Uniunea Scriitorilor.

Domnia sa şi-a împlinit studiile universitare în Polo mă, a tradus în această limbă, şi cele scrise în română îl adeveresc înzestrat şi cunoscător subtil al graiului nostru.

Să-i dorim drum bun!

Cu iubire

IOAN ALEXANDRU – 1991 (recomandare către Uniunea Scriitorilor)

Un sceptic care pregetă să se mântuie valeriu butulescu

STEPA MEMORIEI

aforisme

Valeriu Butulescu are o rară vocaţie a aforismului, atât de irepresibilă, încât nu se sfieşte să şi-o exercite într-un timp care tăgăduieşte concizia şi limpezimea în literatură, şi atât de robustă, încât, în răspăr cu tradiţia autohtonă a speciei, ambiţionează să-şi facă opera numai din „cristale" şi „oaze de nisip". Gânditor în structuri de cuarţ, el nu îşi propune să disimuleze un filosof şi, pe căi ocolite, să schiţeze un sistem, după cum, poet prin geometriile încântătorii ale propoziţiei şi prin ambiguităţile cu tâlc, nu alunecă decât arareori în apele despletite ale lirismului. Valeriu Butulescu se ţine cu străşnicie de rigorile genului. Lapidaritatea obligatorie ia în paginile lui forme absolute, idealul părând a fi aforismul alcătuit din cât mai puţine cuvinte. (Exemple: „Cei dintâi surzesc clopotarii". Sau: „Nu oftaţi.

Evitaţi risipa de aer". Sau: „Orice regulă adormită naşte excepţii.") . S-ar putea ca Valeriu Butulescu să spere în taină că într-o bună zi va putea să scrie un aforism folosindu-se de un singur cuvânt. Puţinele vocabule pe care le selecţionează, expertul economiei de mijloace le potriveşte în aşa fel încât aforismul devine, aşa cum credea Lucian Blaga că trebuie să fie, „ceva canonic, încheiat, ca Biblia". Limpezimea, pe care genul o reclamă în complicitate cu lapidaritatea, este la Valeriu Butulescu un efect al profunzimii. Aforismul lui dă senzaţia de puţ adânc, în care oglinda apei licăreşte rece şi ameţitor.

Printre autorii de aforisme, Valeriu Butulescu este un moralist, cum sunt şi alţii, iar printre moralişti este un procuror, cum nu sunt decât puţini. Sentinţa lui cade implacabil şi fulgerător, ca ghilotina pe gâtul condamnatului. Mai toţi moraliştii dojenesc şi mustră, admonestează şi dăscălesc; Valeriu Butulescu incriminează. Generos până la indulgenţă şi îngăduitor până la sentimentalism în discursurile politice, în care pledează de obicei pentru categoriile defavorizate, în aforistică, el nu cruţă pe nimeni şi nimic. Nu numai că nu lasă nicio şansă celor culpabili (Cei ce trăiesc degeaba se îngroapă cu cheltuială.), dar unora le ia şi şansa pe care le-o acordă destinul mitologic („S-a întors fiul risipitor. Uitase ceva acasă."). Marile păcate eterne sunt atacate dintr-un unghi insolit, care ne pune faţă în faţă cu o făţărnicie dezinvoltă („De câte ori cobora din avion, redevenea ateu."), o obsecviozitate mulţumită de sine (Cei ce se târăsc nu se împiedică

niciodată.”), o mărinimie teatrală („Unii te scot din apă numai ca să te întrebe cât e ceasul.”), o avariţie de Narcis („Fericire dublă. Un zgârcit îşi numără banii în faţa oglinzii.”) şi aşa mai departe. Pentru a-şi rosti până la capăt rechizitoriul, moralistul are puterea de a se sustrage prejudecăţilor şi tabuurilor şi de a-şi dirija tirul sarcastic şi asupra personajelor şi instanţelor pe care cei mai mulţi congeneri moderni le protejează prin tăcere. Valeriu Butulescu nu se teme să arunce ironii care îl pun în postură de misogin. („Văd femei îmbrăcate în blănuri de vulpe. De unde atâta sinceritate?”) şi, cu riscul de a comite o uriaşă blasfemie, să-l ia la întrebări pe Dumnezeu însuşi („Doamne, ce alibi ai Tu pentru noaptea sfântului Bartolomeu?”). În aceste aserţiuni şi interogaţii nu e nici bucurie, nici speranţă; e doar tristeţe şi dezamăgire. Avem de-a face cu un sceptic care ridiculizează totul, certitudinile şi iluziile. Sentimentul perenităţii: „Viermele îşi sapă templul eternităţii într-o pară”. Credinţa în ciclicitatea promisă de Biblie: „Învierea. Vă imaginaţi ce va fi atunci în autobuze? Nălucirile ştiinţei contemporane: „Un mic retuş genetic şi caii se vor naşte gata potcoviţi”. Izbânzile temerităţii: „Mă gândesc la cei ce-au descoperit America precolumbiană, înecându-se la întoarcere”. Negru în cerul gurii şi rău cu metodă, Valeriu Butulescu e atins de sindromul deşertăciunii deşertăciunilor, ceea ce ştie destul de bine, pentru a-şi îngădui o inechivocă profesiune de credinţă: „Totul e vanitate. Chiar şi această afirmaţie”.

Când i se întâmplă să mai contemple şi altceva decât carenţele etice şi precarităţile ontologice, moralistul descoperă şi câteva din valorile esenţiale: unirea care face puterea („Reciful. Solidaritatea unor minuscule animale formează stânci, de care nu o dată s-au sfărâmat corăbii.”), comuniunea pe temei existenţial („În rănile arborilor îşi găsesc adăpost vietăţi mărunte.”), complementaritatea necesară („La măreţia vârfului îşi aduc contribuţia şi văile, cu adâncimea lor.”) etc. Pe moralist îl lasă rece valorile plenitudinii, ale jovialităţii şi ale jubilaţiei, ale bucuriei de a trăi. S-ar putea să le descopere cu timpul, s-ar putea să-i rămână

FRAGMENTARIUM

Indiferente. Deocamdată, în nucleul cu adevărat original al aforisticii sale, Valeriu Butulescu este un sceptic care pregetă să se mântuie.

CONSTANTIN SORESCU – în prefaţa volumului STEPA MEMORIEI, Editura Călăuza, 1993

Paradoxul scânteietor al aforismului

În 1988, când Marin Sorescu – unul din marii dramaturgi ai acestui secol – l-a definit pe Valeriu Butulescu „spirit fin şi gânditor profund", practic, i-a dat bilet de intrare în teatrul românesc.

În 1994, un destin fericit a făcut ca drama de debut a lui Valeriu Butulescu, Veşnicie provizorie, să se joace pe scena Teatrului Naţional din Bucureşti, alături de piesa marelui Sorescu, Bătăi în pluş.

Valeriu Butulescu creează un teatru modera – în care discursul dramatic îşi poartă cu sine propria sa oglindă autoreferenţială. De la paradoxul scânteietor al aforismului, autorul s-a ridicat la drama constituită paradoxal.

DUMITRU VELEA – în postfaţa volumului VEŞNICIE PROVIZORIE, 1996

Valeriu Butulescu

HOMOKVilRÂK

aforizmâk

4!

Apreciez experienţa lui Valeriu Butulescu ca temerară. El încearcă a atrage din nou atenţia asupra aforismului, dar de data aceasta nu într-un context în care starea de performanţă ar putea fi realizată de lupta cu cenzorul. De capacitatea de a strecura pe sub ochii autorităţii mereu în stare de veghe, subtexte subversive. De a stimula capacitatea cititorului în descifrarea parabolelor antitotalitare. Valeriu Butulescu vrea să reabiliteze aforismul pur şi simplu, să redea genului dreptul de a vorbi în numele unui autor. Am bănuiala că şi-a întârziat afirmarea în alte genuri pentru a fi „*singur printre poeţi*": pentru a da, cu alte cuvinte, întâietate acestei literaturi ignorate. Este, cred, şi motivul pentru care iese în arenă flancat de critici importanţi. În mai multe rânduri a scris despre el Alex. Ştefănescu, autor inteligent şi fin, cu gustul paradoxului, el însuşi autor de aforisme, legat de Valeriu Butulescu prin afinităţi lesne descifrabile. Superlativele lui Alex. Ştefănescu se înscriu în efortul de definire a unui autor care trebuie să câştige bătălia cu critica: „El (Valeriu Butulescu, n.n.) este un scriitor talentat şi profund, care transformă aforismul într-un gen de exprimare nerestrictiv. Reflecţia filosofică, observaţia de moralist, lirismul, în toate variantele sale – de la cel vizionar la cel galant – umorul de idei, îşi găsesc formulări fulgurante în scrierile sale. Din cuvinte extrem de puţine autorul creează instantaneu o tensiune semantică şi uneori – în aforismele cele mai inspirate – această tensiune produce un fel de scânteie electrică, triumf al inteligenţei şi sensibilităţii. De o excepţională calitate sunt reflecţiile pe teme morale…" De-ar fi scris despre Stanisław Jerzy Lec n-ar fi folosit criticul nostru vorbe mai frumoase.

Dar nu mai puţin elogios e sobrul critic Cornel Moraru: „Aforismele lui Valeriu Butulescu, având pregnanţa expresivă a unor inscripţii în relief, vădesc deopotrivă prospeţime şi imaginaţie, dar şi rafinament. Autorul are darul de a formula concis şi exact (cu o exactitate de geometru) intuiţii de mare fineţe. Dar, dincolo de ritualul rostirii este de căutat adâncimea reflecţiei morale". Iată cuvinte pe care Valeriu Butulescu le poate aşeza pe coperta cărţilor sale. Vrem să-l încredinţăm că despre niciunul dintre autorii români de aforisme nu s-au rostit elogii mai înalte.

De la acest nivel recomandările noastre se întâlnesc cu cele semnate de cei doi critici citaţi mai înainte. Multe lucruri deosebite nu mai suntem în măsură să adăugăm. Am vrea însă să adăugăm că

fiecare aforism e o descoperire: înaintăm, graţie lui, într-o lume cunoscută şi necunoscută, fascinantă, paradoxală. Ca un poem, un aforism întemeiază o lume: „*Ultima dorinţă a spânzuratului*. *Să fie imponderabil*. „Uneori propoziţia derapează cu graţie şi putem citi ideogramele: „*Subliniem cuvintele gata să cadă*. „În fine, Valeriu Butulescu exploatează cu iscusinţă polisemia cuvintelor. „Ipocrizia" lor. Talentul lor de a coti pe acolo pe unde nu trebuie. Darmajoritatea aforismelor sale sunt, de fapt, poeme într-un vers. Se nasc dintr-o tensiune lirică repede înăbuşită, dintr-un preaplin sufletesc, redus la esenţe. Această disponibilitate lirică îşi manifestă reversul în sentinţe satirice, sarcastice, în manieră, să zicem, soresciană. În această zonă a inteligenţei şi lirismului stăpânit cu energie, Valeriu Butulescu are o eleganţă a rostirii care nu trebuie să ne scape. E, cum au spus şi alţii, un moralist. Adică un autor cu mult bun simţ, care observă lumea şi ne spune lucruri esenţiale despre ea. Îl traduce în limba maghiară Emil Gherasim, şi el autor remarcabil de aforisme, mult vânat de cenzură pentru zicerile-i indezirabile… Bănuiesc că din această întâlnire arta aforismului nu va avea decât de câştigat.

CORNEL UNGUREANU – în postfaţa volumului în limba maghiară HOMOKVARAK, 1997

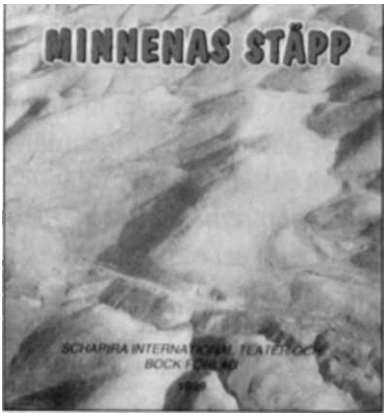

…Cartea lui Valeriu Butulescu este de fapt o înşiruire de texte de mare subtilitate, oglinda interioară a unui spirit fin, care nu are nimic sentenţios. Chiar şi lucrurile cele mai grave sunt tratate cu o jovialitate robustă, cu un umor imperial. Precizia exprimării şi lapidaritatea spartană a stilului său literar ridică mari probleme traducătorului.

Dar o parte din aforismele sale sunt adevăruri eterne. Ele pot fi

scoase din spaţiul care le-a generat, pot fi răsădite în orice limbă, păstrându-şi înţelesul şi eleganţa.

CAROLE ERICSON-TARNUDD în SYDOSTRAN nr. 167, SUEDIA, 1999

Volumul Gedankensplitter al autorului Valeriu Butulescu reflectă în mod genial nesfârşirea gândirii umane, care poate fi profundă sau superficială, gravă sau veselă, dar şi extravagantă şi chiar absurdă.

Această carte prezintă, într-o multitudine de faţete posibile, diversitatea impresionantă de idei a lui Valeriu Butulescu.

HOLM FICKEL în prefaţa volumului GEDANKENSPLITTER.

Germania, 2000

Un ironic trist – Valeriu Butulescu

În general, prin aforism înţelegem o vorbă de duh, expresie scurtă şi cuprinzătoare prin care, recurgând la ironie, antiteză sau paradox, se exprimă un adevăr esenţial. Cu toate că este vorba de un cuvânt de origine grecească (derivat de la forma verbală „aforid-zo" care înseamnă alegere), noi, semidocţii sfârşitului de secol (la începutul căruia orice intelectual adevărat avea cunoştinţe serioase de latină clasică, greacă, eventual ebraică) am fi mai degrabă tentaţi să-i găsim o expresie apropiată de cuvântul ceh „for" (glumă, într-un limbaj colocvial), pe care ni l-a dăruit, mai mult ca sigur, limba germană (Machen Sie und nich vor!) în acest caz însă, ignoranţa nu este dăunătoare, aforismul şi gluma mergând aproape întotdeauna mână în mână. Ele ne ajută să înţelegem mai uşor lucrurile din jurul nostru, reuşesc să exprime, pe scurt, spiritul vremii şi filosofia de viaţă, atât a individului, cât şi cea de grup. (…)

Exemplele nu trebuie căutate departe. Nu demult, în Cehia, diverşi indivizi fideli regimului ne dădeau următorul „sfat": Când eşti în încurcătură, ia de la Marx învăţătură! Numeroşi cetăţeni de rând, nemulţumiţi de starea generală a lucrurilor îşi motivau intenţia de a pleca din ţară prin expresia „Fie pâinea cât de rea / Tot mai bine-n ţara altuia".

Iar regele umorului ceh, Jan Werich remarca satiric: „Peste tot e bine, numai nu la tine!" în sfârşit, cetăţeanul Cehona (prototipul provincialului ceh) care se descurcă oricând, a introdus în acea perioadă teza răspândită pretutindeni: „Cine nu fură, îşi fură familia!", pe care fiecare dintre urmaşii lui a concretizat-o după poziţia sa socială şi după profesie. (…)

Drumul istoric al aforismului este lung, pornind de la anticul Hippocrates la Francis Bacon, La Rochefoucauld, Chamfort, Goethe, Nietzsche, Karl Kraus, Karel Čapek. Din categoria unor astfel de tălmăcitori cu tâlc ai adevărurilor etern umane face parte fără nicio îndoială, şi românul Valeriu Butulescu. Printre marii săi premergători în contextul literaturii naţionale se numără istoricul prolific Nicolae Iorga (1879 – 1940), poetul şi filosoful Lucian Blaga (1895 – 1961) şi filosoful din exil Emil M. Cioran (1911 – 1995), supranumit „Kierkegaard al ortodoxiei".

Bibliografia publicată până acum de Butulescu nu este foarte întinsă, ceea ce nu-i reduce cu nimic calitatea. Prima culegere de

aforisme „Oaze de nisip", după care am intitulat şi cartea de faţă, a fost publicată în anii maturităţii depline (în 1985, reeditată în 1986). Nucleul acestei lucrări (traduse în Cehia încă din 1989) a fost preluat ulterior în cartea „Stepa memoriei" (1992) care cuprinde creaţia esenţială a autorului în domeniul prozei cele mai scurte. Având în vedere faptul că multe dintre aforismele sale sunt poeme într-un vers, probabil că nimeni nu a fost surprins de relaţia lui Valeriu Butulescu cu aceea dintre muze care acordă consacrarea poetică. Pe lângă volumul de versuri proprii, intitulat Creşterea nefiinţei (1996) autorul a alcătuit şi a tradus o culegere de poezie latino-americană şi o antologie de poezie poloneză, cu care a făcut cunoştinţă mai îndeaproape, încă din timpul studiilor efectuate la Łódź şi Cracovia.

Opera lui Butulescu, publicată până în prezent se încheie cu o carte de teatru ce include trei piese şi poartă titlul celei dintâi, „Veşnicie provizorie" (1996), prezentând satiric fenomenele negative postrevoluţionare, aşa-zisa perioadă de tranziţie, criza de valori, cultură şi identitate umană în lumea actuală. (…)

Cu toate că s-a născut în Oltenia, prin spiritul său creator, Valeriu Butulescu se apropie mai degrabă de linia transilvăneană, moralistă a literaturii române. Dar, spre deosebire de reprezentanţii ei clasici, el nu găseşte soluţii. Prin spiritul lor amar, multe din aforismele sale se apropie de maxime; pe lângă tâlc, nu exprimă nici bucurie, nici speranţă, doar tristeţe, dezamăgire, un pesimism pe alocuri schopenhauerian („*Totul este deşertăciune. Chiar şi această afirmaţie.*"). Cu toate acestea, – sau poate tocmai de aceea? – aceste aforisme au fost traduse în atâtea limbi. Sperăm din tot sufletul să se împământenească şi aici, în Cehia.

JIRI NASINEC – postfaţă la volumul PISECNE OAZY, Cehia, 2000

x

Aforismele lui Valeriu Butulescu posedă o acuitate intelectuală profundă care le permite să scoată în evidenţă autenticitatea lor. Aparent aforismul este tipul de artă care se pretează cel mai uşor la imitaţie.

Este suficient să modifici intonaţia, dând truismului un timbru sentenţios şi totul este gata făcut: sună ca un mare adevăr. Din fericire, în cazul de faţă avem de-a face cu o carte autentică, ce reprezintă admirabil acest tip de literatură.

Gândurile scriitorului au fost redate în limba bulgară, cu delicateţe şi candoare, de către tânărul traducător Spasimir Domaradski, care îl prezintă pe autor în deplina lumină a spiritului său: capacitatea de reflecţie şi autoobservare, ironia grea, înclinaţia spre critică subtilă, făcută cu patos inteligent, fără urme de ostentaţie.

Fără îndoială, calitatea acestei cărţi, măiestria ei dusă aproape de perfecţiune, precum şi înalta ei valoare artistică au la bază talentul scriitorului, disponibilitatea sa de a construi fraze scurte, capabile să acopere un spectru eterogen, extrem de larg. Autorul lasă cititorului posibilităţi mari de interpretare, incită elegant imaginaţia acestuia, îl transformă în coparti-cipant la actul creaţiei artistice.

KONSTANTIN ELENKOV – în postfaţa volumului PIASCEN OASIS, Bulgaria 2001

Clepsidra fără nisip

Aforismul este una din cele mai vechi forme ale reflecţiei umane. Poartă totdeauna amprenta personalităţii celui care l-a creat, care i-a dat sens şi putere de verificare, începuturile aforismului se pierd în trecutul imemorial, fiind mai vechi decât alfabetul. Diferite feluri de sfaturi morale, indicaţii etice, pilde ale înţelepţilor s-au transmis, din generaţie în generaţie, începând cu tradiţia tribală. Aforismul măsoară spaţiul şi timpul, tinde spre cristalizarea unei stări de spirit, împletind pulsul inimii cu cel al raţiunii. Tonul didactic, moralizator, este insuficient. E nevoie de participarea elementului personal, saturat de culoarea emoţională corespunzătoare. Termenul de aphorismos vine din greacă şi înseamnă „delimitez", „separ", „definesc".

Se potrivesc oare aceste noţiuni cu aforismele lui Valeriu Butulescu? Da, dar numai parţial, adică acolo unde putem vorbi de ruperea realităţii în segmente. Dificultatea constă în faptul că aforistica lui Butulescu nu poate fi clasificată, nu încape în sertarele teoriei literare. Nici măcar paralelismul cu marele nostru aforist Stanisław Jerzy Lec nu duce nicăieri.

În cazul lui Valeriu Butulescu avem de-a face cu un strat original, bogat în semnificaţii, care depăşeşte mult cadrul definiţiilor clasice, intrând pe terra incognita a ineditului, acolo unde mai uşor te scufunzi în nisipuri mişcătoare, decât îţi găseşti sprijin solid şi sigur. Aici intervine poezia, din care autorul ţese texte multicolore. Îi este suficientă o imagine, o metaforă, un semn poetic pentru a putea exprima ceea ce pare inexprimabil. La aceasta el adaugă cuvinte cheie, care te conduc dincolo de limitele mitului. Putem exemplifica prin cuvântul Soare, care în creaţia acestui scriitor joacă un rol determinant.

Avem în faţă o carte deosebită, cu accente personale neobişnuite care pune în discuţie probleme esenţiale pentru fiecare om, pentru fiecare civilizaţie. Întrebări precum: de unde venim şi încotro ne ducem? – au fascinat umanitatea din toate timpurile. Transpuse în aforisme, precum notele într-o partitură polifonică, întrebările se constituie într-un veritabil oratoriu prin care, regulat, un strigăt acuzator explodează în spaţiul interuman. Prea ne grăbim, prea repede vrem să ştim, avem prea multe informaţii prelucrate de alchimia calculatoarelor, dar ne înţelegem tot mai puţin pe noi înşine.

Omul se crede stăpân al universului, dar de fapt este un fir de nisip înlănţuit între parantezele lui plus şi minus infinit".

Valeriu Butulescu nu vrea să ne dea lecţii, nu se consideră un supraom. Vrea numai, şi doar atât, să atragă atenţia asupra a ceea ce e trecător: culoarea frumosului, urma misterului, resemnarea în faţa trecerii. Un astfel de rol joacă în creaţia sa mitul Soarelui. Nu din pământ ne tragem, ci din Soare, şi acolo ne vom întoarce pentru a ne transforma, nu în pământ, ci în lumină dătătoare de viaţă. Aforismele sale, saturate de poezie, se eliberează din canoanele şi schemele genului, dobândind astfel valenţe şi sensuri noi. Aşa cum dictează viaţa: din evoluţie în revoluţie şi din revoluţie în evoluţie. Şi, de fiecare dată, când ajungem la limita a ce ne-am propus, constatăm că de acolo se continuă drumul spre nicăieri. Acolo găsim doar valurile mişcătoare ale cortinei, în spatele căreia se întinde o altă lume, văzută doar pe ecranele visului. Încă un pas şi vom atinge necunoscutul, iar gândurile noastre se vor preface în Lumină. Cel mai bine vom afla singuri ce se află în spatele acestei cortine, adică unde duc urmele lăsate de paşi prin oaze de nisip.

S-a spus multă vreme că arta aforismului este o specialitate a literaturii poloneze. Faimoasele „Gânduri nepieptănate" ale lui Lec au deschis porţile Poloniei spre Occident, ducând această specie literară la apogeu. Dar aceasta este doar o iluzie pentru că, iată, putem fi în continuare luaţi prin surprindere. De data aceasta ne surprinde scriitorul român Valeriu Butulescu. Să-i primim aforismele ca şi cum ar fi ale noastre, apropiindu-ne mai mult de ele. Astfel le vom iubi şi mai mult şi ne vom întoarce mereu la ele. Vă asigur că merită!

MIECZYSLAW KOZLOWSKI, în prefaţa volumului PIASKOWE OAZY, Polonia, 2001

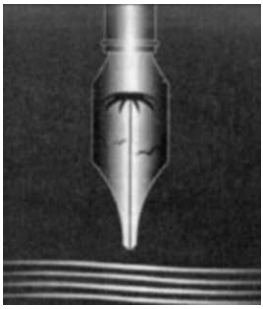

x

Valeriu Butulescu şi-a identificat propriul său stil, prin care îşi formulează reflecţiile şi gândirea filosofică în forma concisă a maximei, sentinţei. Sub acelaşi numitor al aforismelor, autorul surprinde prin gândurile sale paradoxale, prin definiţii contradictorii şi aparent absurde.

ULISES ESTRELLA, în prefaţa volumului OASIS DE ARENA, Ecuador, 2001

Jocul de idei

Valeriu Butulescu a scos aforismul din sfera plictisitoare a sfaturilor doldora de înţelepciune, a pildelor şi învăţăturilor. L-a eliberat de povara calamburului, arătând că mult mai important decât jocul de cuvinte este jocul de idei. Cu măiestrie, autorul amestecă un umor fin, englezesc, bine dozat, cu elemente lirice, transformând aforismul în mini-poem. De fapt, aşa cum a remarcat critica de specialitate, creaţia aforistică a lui Valeriu Butulescu este Poezie.

IOAN DUBEK, în HUNEDOREANUL

nr. 400 /2001 (Prinţul aforismului)

„Ştiinţa de a amesteca realul cu fabulosul".

Dacă e să fiu sincer – şi nu pot fi altfel – trăiesc sentimentul frumos al bucuriei că Valeriu Butulescu a crezut în steaua sa de scriitor reuşind, iată, să iasă în lume cu încă două valoroase cărţi, de fapt două piese de teatru, care nu fac altceva decât să rotunjească zestrea sa literară, oricum diversă şi cu impact puternic asupra publicului cititor.

Despre cele două cărţi – piesă de teatru pot spune cu certitudine că avem în Valeriu Butulescu pe unul dintre autorii care, fără a urmări spectaculosul, îl obţine, fără a miza pe efecte narative speciale, le realizează şi, în sfârşit, fără a cultiva cu asiduitate o anume situare în câmp ideatic, o obţine. Cum e şi firesc, acest lucru se produce sub ochii spectatorului, dramaturgul obligându-l pe acesta la o comunicare cu elementele de bază ale relaţiei autor – scenă – piesă – autor, şi anume: dialogurile care, evident, iar Valeriu Butulescu ştie foarte bine acest

lucru, sunt cele care duc greul în dramaturgie. Atât în piesa Oile Domnului cât şi în Dracula – o excelentă parabolă, cum bine remarca Dumitru Velea, replicile sunt extraordinar de bine dirijate spre a ilustra locul, oamenii şi faptele lor, în deplină armonie cu atmosfera cadru. (…)

Şi poate tocmai de aici rezultă atracţia pentru teatrul lui Valeriu Butulescu: de la ştiinţa sa de a amesteca realul cu fabulosul, ca într-o joacă de oameni mari care însă ştiu să-şi păstreze şi să-şi respecte statutul social.

DUMITRU HURUBĂ – în CUVÂNTUL LIBER.

30 noiembrie 2001.

ntreabă, îngrijorat de situaţia Cetăţii şi a Lumii, ce-i de făcut? Fiind român, umblat, el şi aforismele lui, în multe spaţii geografice ale pământului, s-a cantonat în două sfere ale culturii: ideile universale şi miturile autohtone.

Primele se regăsesc admirabil în piesele Veşnicie provizorie şi Logica rătăcirii. Pe ultimele le-a controlat şi prin pavăza istoriei noastre milenare, Dracula fiind o piesă de referinţă în repertoriul teatrului românesc, ori mai încoace, prin Pacea cu zmeii, iar în anul 2001, prin angajamentul multiplu, în planul speculaţiei filosofice, oferit de balada Mioriţa

—)

Dacă n-ar fi oximoron, am spune că Valeriu Butulescu ne-a oferit prin piesa Oile Domnului (Satul electronic) un text dulce amar, care acoperă o mentalitate şi o atitudine transparentă cu privire la sensul măreţ – limitat al vieţii, dar şi al puterii miraculoase a cuvântului românesc în zidirea lumii. În această ultimă ordine de idei, ca într-o literatură cu programaţi piloni de rezistenţă, Valeriu Butulescu implantează zeci de aforisme, semne măreţe de prelungire a sensurilor cuprinse în coaja cuvintelor. Să reţinem câteva: 1". Condiţia nemuririi este înălţarea la cer… O promovare. Cât mai departe din pământul din care suntem plămădiţi! 2. „Singurul lucru sigur pe această lume este îndoiala…" 3. „În lumea aceasta relativă, singurul lucru absolut este absenţa absolutului". 4. „Acolo unde turmă nu e, nimic nu e!" 5. „Am reorientat măgarii, dar degeaba. Sunt în Occident. Au ieşit din câmpul nostru electric. Nu mai răspund la comenzi". Aceste aforisme se pot alătura celor câteva mii publicate de autor în 17 limbi, în ţări precum

Macedonia, SUA, Polonia (cele mai multe), Ungaria, Suedia, Germania, Israel, Cehia, Bulgaria, Ecuador ş.a.

Pentru unele posibile comparaţii, pe alocuri, textul lui Valeriu Butulescu venind mai târziu (în 2001!), consună (întâmplător sau nu) cu piese semnate de Shakespeare, Lucian Blaga, Pirandello, Marin Sorescu. I.D. Sârbu, Valeriu Anania. Este unitatea de strategii dramatice în decodarea ori impunerea marilor idei universale. Tonul şăgalnic, câteodată buf, din unele scene ale piesei lui Butulescu, colorează tăria limbajului şi duce spre un fel de captaţie a publicului sau a cititorului de text. Cum este piesa aceasta faţă de ale confraţilor săi – de generaţie? de timp? de moment? – n-are importanţă, căci originalitatea dramaturgului de astăzi este şocantă. Valeriu Butulescu scrie alert, dinamic, spectacolul ca atare (mai ales al ideilor, dar şi al atitudinii) se creează sub ochii privitorului.

Oricum, Oile Domnului (Satul electronic) nu este un experiment, ci o deplină frescă despre o stare de spirit a lumii, cu exemplificări de altoi pe valorile umane din România.

Tradiţia şi graba noastră spre modernitate – cu flux şi reflux în existenţa zilnică se regăsesc inteligent şi lucid în această piesă.

MARIAN BARBU – în prefaţa volumului OILE DOMNULUI, Editura Polidava, 2001

AFORISMUL CA DRAMĂ IN NUCE

Aşa cum au scris şi alţi critici, Valeriu Butulescu este în primul rând un gânditor. El îndrăzneşte să fie reflexiv în scris, indiferent de domeniu, cu fineţe, discreţie şi mult bun simţ. Creaţia sa, chiar şi atunci când alunecă spre poezie sau dramaturgie, păstrează luciditatea rece din zona aforismului (…).

Valeriu Butulescu scrie cu pumnul strâns şi nu cu mâna deschisă, ca să folosim comparaţia stoicului Zenon, prin care distingea între dialectică şi retorică. Fraza sa aforistică este o „*forma vie*", cei doi termeni antinomici, „*corp*" şi „*suflet*", se află într-o dialectică mişcare pentru a lua chip „*frumos*". Iar în acest *chip frumos* se află strânsă *moralitatea*. Nu poate ceva lua chip frumos rară să fie în mişcare, „*viu*"

şi, mai ales, *bun*. Numai *binele*, şi acesta lămurit prin apele şi flăcările *răului*, poate *să apară* ca *frumos*. *„În întuneric, fără să vrei, te vei sprijini şi de gândul cel rău”* (321, folosim numerotarea din Stepa memoriei). De aici, acea splendoare a moralităţii, sau moralitate a ceea ce are strălucire şi fascinează. Aforismele lui Valeriu Butulescu sunt tăiate elegant dintr-o piatră preţioasă, şlefuite pentru a tulbura şi încânta. Despre *„o eleganţă a rostirii”* vorbeşte Cornel Ungureanu în postfaţa volumului în limba maghiară (p. 143). Prin pânza aparentă a frumuseţii adie un suflu de bunătate, al *moralităţii*, observat mai de toţi criticii: de la Cornel Moraru la Alex. Ştetanescu, sau de la poeţii Adrian Păunescu la Tadeusz Nowak. Apelul la frumuseţe ca *„simbol al moralităţii”* (Kant) se simte în orice aforism, îndeosebi prin şlefuirea aplicată frazei, care se percepe imediat, uneori în structurile paradoxale ce se oglindesc în sine, unul din termenii antinomici fiind „oglinda” celuilalt, autoreferenţialitatea. *„Există marionete care îşi trag singure sforile”* (614). Alex. Ştefănescu, criticul care s-a aplecat cel mai mult asupra aforismelor lui Valeriu Butulescu, surprindea această structură paradoxală: *„Din cuvinte extrem de puţine autorul creează instantaneu o tensiune semantică şi uneori – în aforismele cele mai inspirate – această tensiune produce un fel de scânteie electrică, triumf al inteligenţei şi sensibilităţii* (*m* Flacăra, nr. 25/1989). Aforismul sub chip de *paradox* are forţa gândului surprins în chiar clipa naşterii: strălucind o lume, jumătate în lumină, jumătate în întuneric, şi un om, în sensul antic, de fiinţă privitoare la stele. Sau se instituie pe cunoscutele antinomii kantiene, generate de raportul dintre *finit* şi *infinit*, pentru categoriile de *timp*, *spaţiu* şi *cauzalitate*. Să citǎm câteva: *„Lichtenberg. O carte minusculă, care nu se mai termină”* (*9*); *„Viermele îşi sapă templul eternităţii într-o pară”* (*23*); *„Nemărginirea ambiţiilor noastre, în faţa fragilităţii noastre organice”* (*509*), *„Cel rătăcit descoperă drumuri noi”* (*56*); *„Şi clopotul fără limbă trebuie ascultat”* (*2*); *„Asprăpedeapsă. Aceea de apedep*

5/*” (447); ori chiar aforisme prin care surâde celebrul *paradox al mincinosului*: *„Nu cred în jurăminte. Vă jur!”* (*19*); *„Totul e vanitate. Chiar şi această afirmaţie”* (*456*).

Aforismele lui Valeriu Butulescu au o configuraţie tematică diversă – fapt ce determină o multiplă cuprindere artistică: vervă satirică (*„Cei ce trăiesc degeaba se îngroapă cu cheltuială”*, *467*), umor subtil sau suculent (*„Cei mai mulţi milionari sunt copiii inflaţiei”*, 850;

„În balonul spart trebuie să sufli mai tare”, 624); atitudine politică (*„Ce-i poate înfrăți mai mult pe oameni decât povara aceluiași jug*?”, 824); spirit de observație (*„Să nu dispreţuim pleava*. *Ea a ocrotit aurul grâului*, 234). Aforismele sale sunt construite din fraze agile care degajă o graţie maliţioasă împotriva iluziilor, convenţiilor şi ideologiilor rătăcite în idealitatea precară de realitate. Uneori asistăm la un dispreţ al gânditorului împotriva creatorului „leneş”, a poetului patriotard, care literaturizează şi sulemeneşte visător sau persiflant poezia. Este dezavuată poezia pe placul zeilor cu picioare de lut, cea „impresionistă”, mimând o bogăţie de mijloace, dar goală de spiritualitate: *„Unii poeţi amintesc de căţeii scoşi la plimbare*. *Orice drum alegi*, *ei merg înainte*”.

Experienţa gânditorului, livrescă şi socială, istorică şi politică, poate chiar a gândirii trece de la analitic la sintetic, de la continuu la discontinuu, de la dorinţa de unitate la fragmentar, de la fragment la *întreg*. Determinaţii după determinaţii sunt strânse, sintetizate, sub cupola unei concluzii a generalului. Precum o albină ce culege şi se încarcă de polenul a mii şi mii de flori şi îl transformă în miere în cămăruţa geometrică a fagurelui, astfel şi spiritul acesta, liber şi lucid, deşi indiferent la cerul şi lumina de deasupra, graţie cărora există şi el şi câmpul sau lumea experienţei sale, strânge şi sintetizează, lăsând în lumină *piatra preţioasă*, *concluzia silogismului*. Despre *„propoziţii de aur”* a vorbit Alex. Ştefanescu (în Vatra, nr. 9/1989), *„fărâme de eternitate”*, Cornel Moraru (în SLAST, nr. 45/1989). Aforismele lui Valeriu Butulescu *presupun* exerciţii de gândire; ele nu sunt fragmente, elemente ce trebuie aşezate şi reaşezate, ci *întreguri*, în ciuda discontinuului şi fragmentarismului lumii pe care o exprimă. Ele sunt precum insulele ce ies deasupra mării, dar ele nu sunt decât părţile mai înalte ale unui relief cu văi şi coline, cu câmpuri întinse, ce se află sub ape. Acestor aforisme, în cea mai mare parte, le *premerge* experienţa gânditorului, a gândirii şi chiar demonstraţia. Din cauza aceasta, ele nu se integrează în mod obişnuit unor posibile texte; ele sunt acele insule spălate de mişcarea apelor, şlefuita concluzie a unor narative sau dramatice silogisme. De aceea, ele nu au caracter de *provizoriu*, în pofida ingenuităţii şi spontaneităţii, ci de *definitiv*. *Ele sunt mărturii ale unei realităţi ascunse*. Iar când această realitate îşi relevă caracterul straniu şi discontinuu, structurile antinomice, aforismul ia chip paradoxal sau devine chiar paradox. Concentrare

maximă, antinomie irezolvabilă, dar revelatorie, *o dramă* in nuce. Poate convingerea cea mai adâncă a autorului este că lumea şi experienţa gândirii asupra lumii se prezintă ca fiind *paradoxale*. Să fie o îmbiere, un imbold la naşterea gândului, sau o sfidare a gândirii din partea lumii?

Valeriu Butulescu nu-şi pune problema ca gândirea să funcţioneze într-un sistem, nici într-o absenţă de sistem. *„Nu voi zidi palate*. *Voi continua să sculptez cărămizi"* (208). Pentru el, gândirea dă seama, ca să ne exprimăm prin metafora hegeliană, nu de întregul *covor al realităţii istorice*, de urzeala şi băteala acestuia, ci numai de zonele în care configuraţia înnodării firelor naşte anumite *flori*. Despre aceste flori, care rareori se pot distinge, şi numai privite cu ambii ochi, spre a le vedea partea de umbră şi de lumină, ne mărturiseşte el laconic şi într-un balans polisemie. Nu ideile deduse, nu ideile compuse constituie viziunea sa. Abia conturarea unui *„punct de vedere"* realizat din două unghiuri este ceea ce am putea numi *lumea în viziunea lui Valeriu Butulescu*. Şi, firește, *maturitatea etică* a sa. Aceste texte reflexive poartă determinaţii negative sau afirmative, ori şi unele şi altele, după cum *vorbeşte şi este privită realitatea*. La cea mai mare parte dintre ele, la cele strălucitoare, la care clipa de graţie şi-a spus cuvântul, *subiectivitatea este ca şi absentă*: creatorul rămânând în poziţia sublimă, doar de *descoperitor*. Cred că la acelaşi lucru se referea şi Adrian Păunescu când formula că *„Butulescu e pretutindeni"*. De aceea pare că aforismele sale se plimbă singure prin lume, fără autor, că sunt *anonime*, amintind oarecum de sfintele noastre relicve de logos iniţial, de acele *dodii*, încă întâlnite în Subcarpaţii Olteniei, îndrăgite de Brâncuşi şi de criticul său V.G. Paleolog, loc genetic şi de influenţă şi pentru Valeriu Butulescu.

Fără iluzii, sceptic, curbat ca o întrebare peste afirmaţiile şi negaţiile zilei, Valeriu Butulescu este creatorul care cu aforismul încearcă să descifreze – parafrazându-l – culorile luminii, surprinsă în faza ei de descompunere.

DUMITRU VELEA în prefaţa volumului

DRACULA, Ed. Polidava, 2001

Ultimul volum aparţinând poetului, dramaturgului, traducătorului, dar în primul rând reputatului om de cultură Valeriu Butulescu, inspirat intitulat „IMENSITATEA PUNCTULUI”, apărut la Editura Polidava din Deva readuce în atenţia cititorilor aforismele sale, care l-au făcut celebru, în fond minipoeme care parodiază de-a râsu-plânsu, o lume nebună, nebună, ori deopotrivă, impregnată de lirism şi melancolie, ce definesc parcă în timp deriva şi resorturile stranii ale condiţiei umane.

Tradus în majoritatea limbilor de circulaţie europeană, fiind pe bună dreptate unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori români, Valeriu Butulescu nu s-a încălţat, paradoxal, cu sandalele de aur ale gloriei literare, continuându-şi pendularea între poli de semn opus, bine pigmentaţi de un ritual al rostirii populat cu vervă satirică ori cu patetică seriozitate. În acest context, în care graniţele fabulatorii ale prezumţiilor sunt topite cu totul într-un mereu ideatic sistem de principii al lumii moderne, autorul nu omite să instituie un fel de convenţie identificatorie între propriile trăiri şi coincidenţele fabuloase cu biografiile cititorilor săi. Procesul aparent contradictoriu şi neverosimil nu are însă nimic absurd, liantul constituindu-l tocmai acest joc incredibil de idei, transpus în pagini cu nonconformism, acurateţe şi eleganţă, aceasta din urmă rostită cu un avertisment discret şi uneori învăluită în farmecul rafinat şi tandru al unei stări de atemporalitate.

Dacă ar fi să vorbim şi de o altă calitate a minipoemelor lui Valeriu Butulescu, aceasta ar fi profunzimea. Lipsite de canoanele care de cele mai multe ori obosesc, pline de fascinaţia unui adevărat filon de nobleţe poetică şi dispoziţie ludică, acestea au darul de a evita pateticul şi sentimentalismul, pătrunzând cu forţă către nisipurile mişcătoare ale efemerului, în aceste condiţii, reflecţiile scriitorului

conţin parcă, ca într-un aliaj din care nu dispare niciodată potenţialitatea unei erupţii, existenţa, propriul destin şi nu rareori o lume mai degrabă a valorilor răsturnate. Adevărata menire a aforismelor, gen literar ce nu se lasă intimidat nici în acest volum, pare a fi tendinţa spre o recunoaştere a lumii, condiţionată însă de o focalizare a atenţiei spre „imensitatea punctului", punte virtuală de trecere spre şi înspre contextul viu.

De aici izvorăşte şi calitatea aforismelor lui Valeriu Butulescu de a trezi la cititor o deschidere punctată de ironie şi sarcasm, menită să menţină vie disponibilitatea lumii de a se înnoi şi chiar de a se recrea, desigur în perimetrul unor anumite limite, dar pornind de la cordonul ombilical ce uneşte aşteptarea şi inerţia. Căutător al imaginii stelelor oglindite în apă, Valeriu Butulescu izbuteşte astfel, cu implicarea autentică a autorului – personaj, o demonstraţie de forţă pe la curţile imperiale ale efemerului şi periferiile cotidianului, pentru a nu uita starea de graţie, cea de neobosită şi tumultuoasă căutare.

DANIEL MARIŞ – în ARDEALUL LITERAR

ŞI ARTISTIC, nr. 2/2002

X

Valeriu Butulescu este un distins autor al mai multor volume de versuri, aforisme, traduceri – volume care atestă un real talent şi o inteligenţă artistică remarcabilă.

DANIELA CRÂSNARU – în postfaţa volumului IMENSITATEA PUNCTULUI, 2002

Aforisme

Valeriu Butulescu reuşeşte să exprime în câte o frază tăiată elegant secvenţe din comedia umană. Imaginaţia sa, mereu surprinzătoare, nobleţea ideilor, gustul pentru paradox, ironia precisă ca raza de laser îl prezintă ca pe un scriitor format.

ALEX. ŞTEFĂNESCU – în LUMEA DE AZI, august 2002

Valeriu Butulescu – maestru neîntrecut al aforismului

…Valeriu Butulescu este un mare poet, dar este şi un mare orator. În analele Parlamentului României, discursurile sale sunt dintre cele mai frumoase, din toate punctele de vedere. Azi el este membru al Consiliului Judeţean Hunedoara.

Încă din anii studenţiei, Valeriu Butulescu a început să practice mai multe genuri literare, inclusiv aforismul, gen destul de greu şi de pretenţios, în afară de aforisme Valeriu Butulescu scrie poezie, eseuri, traduceri în româneşte din literatura poloneză şi spaniolă. Totuşi, copilul cel mai iubit al scriitorului Valeriu Butulescu este aforismul.

Aforismele lui Valeriu Butulescu sunt foarte moderne. Sunt fragmente ale vremelniciei în care înfloresc florile veşniciei. Ele au atras atenţia marilor poeţi români Marin Sorescu, Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Geo Bogza etc.

Exigentul critic Alex Ştefănescu a scris cronici favorabile la toate volumele de aforisme semnate de Valeriu Butulescu. Aceste aforisme, încă din 1986 încântă şi fascinează cititorii, iar cercul lor se măreşte an de an. Până la Revoluţie, aforismele lui Butulescu fuseseră traduse în poloneză, sârbă, cehă, germană, maghiară, albaneză şi macedoneană. În vara anului 1989 un volum cu aforismele sale a văzut lumina tiparului în limba engleză, în SUA. Acest volum s-a bucurat de succes, fiind reeditat. Din anul 1990, aforismele lui Valeriu Butulescu se plimbă singure prin toată lumea, fiind traduse în spaniolă, bulgară, suedeză, cehă, ebraică, italiană, olandeză, rusă etc. Aforismele lui Butulescu au fost traduse şi tipărite în

19 limbi, colindând pe la curţile dorului a nenumăraţi iubitori de frumos.

Valeriu Butulescu este unul dintre bunii şi vechii mei prieteni. Citindu-i aforismele, pana mea nu a rezistat să nu le traducă şi în limba ucraineană. Şi sunt convins că ucrainenii de pretutindeni le vor îndrăgi şi ele vor rămâne unele dintre nestematele sufletului lor.

ŞTEFAN TCACIUC – în prefaţa volumului

AFORIZMI, Editura Mustang, 2002

X

…Valeriu Butulescu a căutat cu osârdie în adâncurile spiritului uman şi a scos la lumină adevărate giuvaeruri. Cu ele, scriitorul a îmbogăţit în ultimii treizeci de ani nu doar zestrea creaţiilor româneşti, ci şi cea din multe alte ţări de pe toate continentele. Eseurile, poemele, piesele de teatru şi traducerile sale au fost întrecute în faimă şi succes de meşteşugitele sale aforisme, traduse până acum în nu mai puţin de nouăsprezece limbi.

GEORGETA BÂRLA, în CUVÂNTUL LIBER

nr. 3092/2002 (Ambasador cultural)

Ce multe se pot spune cu atât de puţine cuvinte

Valeriu Butulescu este întotdeauna îngrozitor de lucid. Cuvintele lui scrise par uneori lovituri de pumnal într-o masă sângerândă de inerţie. El caută în fiecare clipă să-şi apropie semenii, fie că aceştia sunt cititori, critici, oameni simpli, prieteni sau duşmani. Oricare dintre aceştia îi sunt apropiaţi, le dă voie să-i umble prin sânge, le păstrează un loc special în inimă şi în suflet. Pot spune, cu mâna pe inimă, că Butulescu nu urăşte şi nu invidiază pe nimeni, aceste lucruri fiindu-i total străine. În postura de creator este un amfitrion simplu, modest până dincolo de ce înseamnă acest cuvânt, nereuşind şi neacceptând să facă vreodată paradă a reuşitelor sale.

Autorul caută mereu (şi deseori găseşte) lucruri care altora le scapă: frumosul cotidian, ineditul imprevizibil şi (de ce nu?) perfecţiunea absolută. Este foarte atent cu cititorii săi pe care îi aduce la rang de confidenţi, împărtăşindu-le, prin puterea cuvintelor, partea nevăzută a spiritului său, făcându-i părtaşi la realizările şi eşecurile sale, dăruindu-le din bucuria lui, împărţindu-şi cu ei clipele de tristeţe.

Parafrazând cele scrise de criticul Alex Ştefănescu îmi permit să afirm: până a-l întâlni pe Valeriu Butulescu, nu credeam a învăţa vreodată ce multe se pot spune cu atât de puţine cuvinte.

MIRCEA ANDRAŞ – în MATINAL

nr. 3347/2002

Un dar, poate chiar un har, râvnit de mulţi: a fi profund şi memorabil în cuvinte şi cu mijloace cât mai puţine. *Lucru mare*, vorba lui Caragiale. O spun din experienţă şi nicidecum din complezenţă pentru scriitorul a cărui nouă carte de aforisme o avem în faţă. Pentru mine, concizia a fost dintotdeauna un fel de redută care trebuia cucerită. Ajung la ea, când ajung, numai după o straşnică bătălie cu urdiile de cuvinte de prisos, pe câmpul de luptă al paginii albe.

Cu atât mai mult îi admir pe scriitorii pentru care concizia e un dar firesc, înnăscut. Unul dintre aceştia e Valeriu Butulescu a cărui indubitabilă notorietate s-a împlinit în primul rând prin practicarea cu predilecţie a acelei supreme forme de concizie care este aforismul, adagiul, apoftegma sau cum vom mai vrea să-i zicem, sentinţa, maxima, cugetarea în toate ipostazele sale, de la cele grave, profunde, dramatice

chiar, până la cele a căror principală virtute este scăpărarea de spirit.

Când am acceptat invitaţia, de a aşterne, cu sinceritate şi plăcere, acest cuvânt de bună întâmpinare la o nouă carte de Valeriu Butulescu, nu bănuiam că mă voi afla într-o situaţie ingrată. Trebuia să prevăd. M-am trezit astfel împresurat de un adevărat cerc de comentatori români şi străini, numai lume bună, unul şi unul, care se rostiseră deja asupra artei sale, spunând cam totul. L-au definit ca fiind esenţialmente un moralist, i-au remarcat arta expresiei, timbrul propriu, particularităţile reflecţiei, inteligenţa, lirismul intrinsec şi greu reprimabil, fineţea spiritului, patosul care alternează, după împrejurări, cu sarcasmul, cu ironia ori cu umorul benign, tară ca acest cugetător alert şi mereu proaspăt să derapeze vreodată în calamburul de doi bani. Ce aş mai putea să adaug? m-am întrebat. Şi am încercat atunci să văd cam care ar fi zonele de interes ale lui Butulescu în acest nou florilegiu aforistic, care sunt domeniile incitatoare, devenite apoi domenii-ţintă, ale reflecţiilor sale. M-am încumetat chiar şi la o statistică *grosso modo*, pentru a constata la numărătoare că în prima linie a preocupărilor sale se află realităţile a ceea ce numim „tranziţie", cu alte cuvinte actualitatea. Unul dintre importanţii săi comentatori, Tadeusz Nowak, remarca în 1989 că Valeriu Butulescu, asemenea lui Lec, asul polonez al genului, este „produsul sistemului totalitar". A fost pe atunci, mi-aş îngădui să adaug. Fiindcă azi putem spune fură teamă de a greşi că este deopotrivă şi produsul „tranziţiei", epoca posttotalitară dovedindu-se la fel de productiv-inspiratoare, cum o dovedeşte cartea de faţă. Esenţa acestor maxime, în ultimă analiză, tot morală este, dar sursa lor rămâne evident actualitatea „*Trataţi cu îngăduinţă această prostie*. *A fost comisă în numele unui ideal înalt*". Cum să nu sesizezi trimiterea la ceea ce vezi şi auzi în fiecare zi?

Ceea ce face savoarea acestor maxime este modul de abordare a realităţii. Nu dramatizare, nu victimizare, nu didacticism, ci, cum ziceam, scăpărarea spiritului, ironia, uneori chiar umorul negru: „*Când aviaţia noastră militară este la sol*, *siguranţa naţională e maximă*". Multe din aceste reflecţii pătrund mai adânc, vizând, bunăoară, psihologia „neamului" cu acea luciditate neînduplecată a unor Drăghicescu, Cioran, Patapievici, capabilă să-i isterizeze pe naţionaliştii de tribună: „*Drept vorbind**, *sincer vorbind** *sunt expresii uzuale ale limbii noastre*. *Românii simt nevoia să te avertizeze atunci când vorbesc sincer şi drept*". Sau*: „Înlegendele folclorice*, *ale românilor*

nu există noblețe mai mare decât să furi banii bogatului și să-i împărți, la cârciumă, celor săraci. „Se produc uneori și surprinzătoare întâlniri de gând cu mari spirite. Ele sunt, bineînțeles, involuntare, dar cu atât mai elocvente pentru persistența în varii epoci a unei convingeri. Precum această reflecție care poate fi identificată, de pildă, și în expresia proprie a unui Schiller sau a unui al nostru Aurel C. Popovici, care nutreau credința că mulțimile sunt manevrabile și ignare, numai aristocrația în accepția etimologică, adică cei mai buni, elitele având discernământ și capacitate de a propulsa societatea în sensul cel mai profitabil. Dar, constată Butulescu, asemenea înaintașilor săi, „*Elitele vor fi mereu în minoritate*. *Opțiunea politică a unei națiuni este voința mediocrității majoritare*".

Valeriu Butulescu nu se încrede și nu mizează decât în cei atestați de viață ca fiind cei mai buni în domeniul lor, indiferent care ar fi acesta. Este opțiunea exclusivistă, dar corectă, a unui creator conștient de valoarea sa, el însuși un spirit elitar. Am ajuns la această constatare reflectând asupra celui de al doilea grup de aforisme, după cele „de tranziție", amintite. E vorba de reflecțiile autoreferențiale. Valeriu Butulescu nu se menajează nici pe sine. Scrutându-se, încercând să se autodefinească, să-și surprindă semnalmentele definitorii, el uzează de aceeași necruțătoare luciditate și ironie, mergând uneori până la o nedreaptă autosubevaluare. De obicei, artiștii se subevaluează din cochetărie, convinși în taină de excelența lor. Butulescu o face cu sinceritate. „*Aceste aforisme* – spune el – *sunt deșeuri sclipitoare*, *resturi de materiale rămase pe șantierele unor mari și nereușite poeme*". Se simte aici îndoiala sinceră și dramatică, însoțitoare a creației oricărui artist, iar, în cazul de față, și recunoașterea ratării sale în ipostază de poet, mărturisită, de altfel, și cu alt prilej. Pierdere acolo, câștig compensat cu strălucire aici, cu lirismul transferat și reciclat pe tărâmul maximei concizii aforistice, ori pe cel al dramaturgiei. În relațiile sale cu lumea, situarea sa e de factură camusiană; „*Deviza mea*? *Singur*, *cât mai aproape de oameni*". Așadar, solitar dar solidar. Totodată, raționalist, sceptic, relativist, relațiile sale cu transcendentul sunt cele proprii personalităților cu orgoliul independenței de spirit. Divinitatea nu e contestată, dar dogmele și slujitorii care încearcă s-o cuprindă în tipare îi suscită memorabile rezerve: „*Majoritatea rugăciunizor tratează cerul ca pe o instituție prestatoare de servicii*". Sau, și mai elocvent pentru propriul

Weltanschauung: „*Fanatismul religios vine din obscurantism, nu din credinţă. Pământul îşi urmează conştiincios mişcarea de rotaţie, dar o parte a lui va rămâne mereu în întuneric*”.

E de admirat la Valeriu Butulescu şi aviditatea de a vedea, a auzi, a şti, a cunoaşte, a afla direct de la sursă, cu corolarul ei, mobilitatea, extrema disponibilitate, mereu activă, de a se mişca, la propriu, pe spaţii enorme. Veritabil *globetrotter*, chiar dacă nu *per pedes*, a colindat lumea din Scandinavia până-n Africa de Sud şi din Filipine până-n Chile, via Europa. La unii, oricât ar călători, nimic nu se cunoaşte. Pe Butulescu, lungile drumuri şi privelişti, contactul cu atâtea mentalităţi şi civilizaţii l-au modelat, deschizându-i orizontul şi consacrându-l ca spirit european, imun atât la naţionalismul visceral cât şi la cosmopolitismul antiidentitar: „De *regulă*, *peste democraţiile infantile*, *pe lângă plaga sărăciei şi corupţiei*, *mai vine şi ciuma naţionalismului* „Pentru ca, alteori, să se propulseze într-un viitor încă incert, simţindu-se un cetăţean al lumii: „*Patriotismul capătă valenţe cosmopolite*. *A-ţi iubi pământul înseamnă a iubi Pământul*”.

Seducătoare, cărţile de aforisme ale lui Valeriu Butulescu se citesc „dintr-o suflare”, cum se zice, dar te recheamă apoi, obligându-te, la a doua lectură, să întârzii asupra fiecărui gând. Într-o epocă în care marea majoritate a semenilor „consumă” idei de gata, marele merit al aforismelor lui Butulescu este acela că ne stimulează disponibilităţile reflexive, obligându-ne să gândim cu propriul cap.

RADU CIOBANU – în prefaţa volumului IMENSITATEA PUNCTULUI, Editura Polidava, 2002

Speranţa într-o lume mai bună

Forma şi conţinutul aforismului pot fi, după cum se ştie, dintre cele mai variate, în funcţie de perioada istorică, gusturile autorilor şi contextul socio – cultural în care au fost scrise.

Ceea ce în mod real caracterizează această specie literară expresivă este capacitatea sa de a comunica adevăruri mari cu puţine cuvinte, alese cu multă acurateţe, înzestrate cu o muzicalitate deosebită, cu armonie intrinsecă, dar şi cu o doză potrivită de ironie, în măsură să trezească o emoţie imediată, să stimuleze gândirea cititorului.

Aforismul pune serios la încercare abilitatea scriitorului,

talentul său de a sintetiza şi esenţializa complexitatea lumii sale, prin elaborarea unor gânduri simple, profunde şi originale, de a închide şi rezuma în puţine şi expresive cuvinte rezultatul observaţiilor, convingerilor şi experienţelor sale. O astfel de performanţă o poate realiza numai un artist care a ajuns la deplina sa maturitate.

Această maturitate are ca parcurs necesar conştiinţa propriilor idealuri şi limite, ce inevitabil generează sentimente profunde, filtrând prin cuvinte dure şi puţine, cele mai variate aspecte ale lumii, până la îmbrăţişarea provocatoare dar conştientă, a unei simplităţi ce îmbracă hainele banalităţii şi isteţimii.

Se ştie bine că, începând cu gânditorii tradiţiei aforistice din lumea greacă şi latină, până la Oscar Wilde, care în opera sa De profundis afirmă: „*Limba trebuie să fie acordată ca o vioară*", ştiu acest lucru toţi marii autori de aforisme, cum ar fi K. Krauss, A. Carr, E. Pound şi nu mai puţin genialul nostru Ennio Flaiano.

Aforismele lui Valeriu Butulescu fac parte, fără niciun dubiu, din contextul analizat mai sus. Ele oferă mai mult decât o sclipire a gândirii pe latura detaşării şi ironiei, propuse de autor ca antidot împotriva relelor şi a contradicţiilor acestei lumi.

Într-o perioadă care oferă puţin spaţiu profunzimii reflecţiei şi care, exaltând cultul narcisismului strident, reuneşte indivizii printr-un statut de spectatori pasivi şi anesteziaţi ai universului mediatic, e necesar să ne găsim forţa de a ne opune. Din acest punct de vedere, scriitura, pentru cei ce sunt convinşi de valoarea şi însemnătatea scrisului, e fără îndoială un antidot care are puterea de a elibera omul de frivolitatea tulburătoare a lumii. (…)

La Valeriu Butulescu, permanent, limbajul şi tonul, aproape de a deveni dogmatice, arată că nu au scopul de a demonstra strălucirea spiritului doar sub aspectul exprimării. Limbajul său, simplu şi muşcător, reliefează forţa convingerilor şi integritatea morală a autorului care, prezentând contradicţia dintre realitate şi ideal într-un constant şi vital joc de conflicte, reuşeşte să transmită pentru eternitate speranţa într-o lume mai bună.

GIUSEPPINA FIREAVANT1 – în prefaţa volumului

AFORISMI, Italia 2002

Aforisme

…Acest român ingenios, cu un „flash" rapid şi strălucitor pişcă

cititorul, lovindu-l în viu, sugerând antidoturi pentru relele timpului, cu o ironie prin care surâd adevăruri amare.

LAURA CENNI – în IL GAZZETTINO nr. 12, 2002.

Aforismele lui Valeriu Butulescu

…Reputaţia de scriitor a lui Butulescu se sprijină pe aforismele sale, traduse în 17 limbi, dintre care până acum a lipsit olandeza. (…) Arta acestor „frânturi de gânduri", cum au fost descrise, se reduce la a spune foarte multe cu cuvinte extrem de puţine. Uneori Butulescu reuşeşte atât de bine, încât aforismele lui devin vorbe obişnuite, despre care nu se mai ştie că au izvorât din condeiul său. Pentru a-şi comunica mesajul Butulescu se foloseşte de paradoxuri („Cel rătăcit descoperă drumuri noi."), zeflemea („Privighetoarea nu trebuie să latre! Să cânte sau să tacă!"), autoironie („Am mult curaj dar mi-e frică să-l folosesc"), umor („Majoritatea milionarilor sunt copiii inflaţiei."), relativism („Libertatea nu înseamnă nimic pentru o pasăre care încă n-a învăţat să zboare.") şi observaţii politice fine („Ce poate să-i înfrăţească pe oameni mai mult decât povara aceluiaşi jug?"). Multe dintre gândurile adânci ale lui Butulescu au ca subiect efemeritatea vieţii, pe care o abordează senin şi cu simţul umorului: „Că va veni o zi în care nici bătrâni nu vom mai fi!". În acelaşi timp acordă multă atenţie relativităţii bogăţiilor lumeşti („Nici ceasurile de aur nu se-nvârt mai lent.") şi locului ocupat de om în ordinea lucrurilor („Pământul? Un accident cosmic. Viaţa? Un accident chimic. Omul? Un accident biologic")

JAN WILLEM BOS – în Roemenie Bulletin nr. 3/2002.

Amsterdam, Olanda

„Iarnă în Rai".

…Cine îl va citi pe Valeriu Butulescu va avea de suferit, va încerca să dea piept cu lumea. Aforismele sale dor, asemenea unei răni eterne. Rană care ne poate face mai buni. VOLODIA MACOVEI – în LUMEA DE AZI nr. 1, 2002

Valeriu Butulescu, între teatru şi aforisme

Valeriu Butulescu este un scriitor care a învins în acel gen filosofic scurt şi prezumţios, cum este aforismul. Cel puţin aşa ne face să credem poetul şi dramaturgul Dumitru Velea care, într-o prefaţă la drama *Dracula*, ne oferă mostre din aforismele gânditorului, tipărite în volumul *Stepa memoriei*, tradus în 17 limbi. Ne dăm seama că Valeriu

Butulescu se află undeva între La Rochefoucauld („Mai bine să rătăceşti decât să stai pe loc. Aceasta este logica rătăcirii.") şi Tudor Muşatescu („Pe timp de inundaţii intră la apă numai oamenii de jos"). Pe noi ne interesează propoziţia „Lumina splendidă a raiului izvorăşte dintr-un fragment de iad" pentru că include într-un sistem de idei constituit drama *Dracula*, o subtilă meditaţie despre bine şi rău, deviată dinspre abstract spre concret, spre politicul pur. Aforisticianul este, cel puţin în prima parte, pe deplin realizat pentru că sclipirile intermitente ale aforismului se leagă într-o lumină continuă, clipa capătă durată. (…)

…*Dracula* este o indiscernabilă formulă de conciliere între bine şi rău, pe care o respingem doar din creştinism. Unirea Vampirului cu Diavoliţa nu va convinge pe nimeni să-şi asume un Dumnezeu rău şi bun, blajin şi sângeros. În fond, Valeriu Butulescu face teoria materialistă a mişcării, căreia puţin îi pasă de bine şi rău. Decât imobilitatea este de preferat rătăcirea, singur o spune. Tot ce scrie Valeriu Butulescu în această primă parte a acestui Caligula român care este *Dracula Rex* (iată un titlu bun pentru această piesă) este admirabil prin ironie. Iată cum ironia, ca privire detaşată, produce revelaţii, într-o definiţie a iadului: „Iadul este locul unde se teatralizează pedeapsa. Prin efecte scenice amplificăm dimensiunea păcatului. Iadul este un teatru, părinte". Şi Raiul este un teatru. Şi gândirea lui Valeriu Butulescu este teatrală: ştie să amplifice detaliile, pentru a putea fi mai lesne observate. *Dracula* este un text major care merită a fi cunoscut. (…)

MIRCEA GHIŢULESCU – *în* ISTORIA LITERATURII ROMÂNE, 2008

Aforismul – ode in secolul Internetului

În secolul nostru, dominat de grabă şi viteză mi se pare că Internetul tinde să golească spaţiul cultural. Literatura caută forme care o ajută să supravieţuiască. Cum cele mai bune lucruri se dovedesc a fi cele uitate de multă vreme, în literatura contemporană îşi face loc o specie literară mai puţin solicitată: aforismul, începând cu perioada grecilor antici, Sofocle, Socrate, Euripide, Aristotel, a marilor gânditori romani Cicero şi Sene-ca, mergând până în India şi China, aforismul a cunoscut un imens succes, atingând perfecţiunea. Epoca Renaşterii a adus publicului cititor autori noi, precum Montesquieu, Montaig-ne

sau Erasm din Rotterdam. (…)

Acest gen literar, care reprezintă sublimul gândirii umane şi perfecţiunea metaforei, permiţând exprimarea unei idei în câteva cuvinte, acest gen a trăit o puternică revenire în secolul XX. Timpul se reîncarcă în matricea ideilor pentru că, înainte de toate, o carte de aforisme este o antologie de idei.

Autorul român Valeriu Butulescu prezintă o antologie de aforisme, de data aceasta în faţa unui public de limbă franceză. Este o tentativă temerară de a prezenta altei culturi, într-o altă limbă, un eşantion de cultură românească. Cartea „Aphorismes" este o dovadă elocventă a eternităţii acestei specii literare.

CEZARA KOLESNIK – în prefaţa volumului APHORISMES, Canada, 2003

X

„Valeriu Butulescu este, înainte de toate, cugetător. E şi normal – vorbeşte vreo şapte limbi, ca şi Dimitrie Cante-mir, dar gândeşte în una singură. De aceea teatrul său este unul gnomic, cu mare marjă participativă şi incitatore, maximele şi cugetările reprezentând o broderie, ca o ţesătură de păianjen, în care spectatorul este prins prin acuitatea problematicii şi densitatea ideilor.

GLIGOR HAŞA – în revista SEMNE, nr. 3, 4/2003

…Despre aforisme nu este uşor să spui, fie şi numai câteva cuvinte: dintr-odată începe să şi se pare că deja ai vorbit prea mult. Din fiecare aforism se poate naşte o suficient de voluminoasă poveste de sine stătătoare. Dar, de fapt, în aforisme ni se oferă brusc esenţa fenomenului şi noi dobândim dreptul de a ne lăsa pradă fanteziei, de a născoci evenimente care aduc eroii la înţelegerea sa.

În psihologia practică orice tratament este imposibil tară simţul umorului. „Unii au nevoie de sufleor pentru a spune exact cine sunt", scrie Valeriu Butulescu. De bună seamă, această frază descrie cel mai exact esenţa introspecţiei psihologice. Aforismele lui Valeriu Butulescu sunt un dar pentru psiholog. Autorul reuşeşte, scurt şi cuprinzător, ceea ce pentru noi ar necesita un mare consum de timp şi cuvinte.

Sunt momente când procedeele vechi de rezolvare a problemelor nu mai funcţionează, iar evenimentele din viaţă se transformă într-un „nod problemă" unic, când vălul prozaicului, al

stereotipiei, al mediocrităţii înaintează ca un zid compact, etanş. Şi numai cuvântul poate rupe acest cerc vicios. Cel mai adesea, cuvântul care merge direct la ţintă este aforismul, în lapidaritatea căruia este concentrat totul. Sensul celor ce se petrec, strategia de rezolvare şi resursele necesare pentru acceptarea situaţiei. Aşa sunt aforismele lui Butulescu. În ele există concepţia contemplativă, în stil japonez, a vieţii, atitudinea filosofico-umoristică faţă de realitate, vorbe de duh care merg la ţintă, experienţa admirabilă a autoanalizei. Aforismul este un produs unic al minţii omeneşti. Despre aceasta foarte interesant a scris Evgheni Kluev: „Imaginaţia noastră a fost obişnuită să se mişte altfel: de la iarbă la floare, de la floare la tufiş, de la tufiş la copac, de la copac la nori. Dar imaginaţia cuiva şi-a luat zborul din iarbă, direct în nori, brusc, conştientizând apropierea lor involuntară". După părerea mea, tocmai aceasta se poate spune despre imaginaţia şi percepţia lumii la Valeriu Butulescu.

Veţi avea o imensă satisfacţie citind această carte, înţelegând cât de precis şi concis a formulat Valeriu Butulescu, ceea ce noi toţi observăm, simţim şi îndurăm.

TATIANA ZINKEVICIESTINGNEEVA – în prefaţa volumului PESCIANSIE CĂZUŞI.

Rusia, 2003

Despre aforisme

…Cred că secretul aforismelor lui Valeriu Butulescu este optimismul este optimismul generat de ele, deşi par a fi pesimiste. Un paradox de care numai adevăraţii creatori sunt în stare. Acesta este „efectul Butulescu".

Aforismele sale aparţin marii literaturi universale. Declar asta şi semnez!

PETER GLÜCK în INFO KAPPA

nr. 78, 2003

Aforisme româneşti

…Puţini scriitori se pot exprima atât de concis, elegant şi filosofic, ca Valeriu Butulescu. Scriitura sa este scriitura erei informaţiei.

VO KHAK NGHIEM – în prefaţa volumului THANH THAN VA TROM CUOP.

Vietnam, 2004

…Valeriu Butulescu este un scriitor de excepţie, care nu a fost încă încorporat într-unul din curentele literare existente. Acest lucru se datorează probabil complexităţii sale creatoare. Butulescu nu îndeplineşte cerinţele impuse de imaginea convenţională a scriitorului care, într-un mod crispat convulsiv este cultivată încă în cercurile literare. El nu are atitudinea caracteristică, arogant intelectuală care, din păcate pare a fi obligatorie pentru a te putea bucura de aprecierea colegilor de breaslă.

În pofida nonconformismului său literar faţă de normele actuale, Butulescu demonstrează că reflecţiile sale despre viaţă, libertate, dragoste, înţelepciune şi moarte (subiectele sale preferate) o acuitate şi o profunzime rar egalate de alţi scriitori. Despre genul literar pe care îl practică, el scrie: Aceste aforisme sunt deşeuri sclipitoare, resturi de materiale rămase de pe şantierele unor mari şi nereuşite poeme". Opţiunea pentru aforisme este explicată prin observaţia sa în legătură cu arta poetică: „Poezia este rouă sclipind în soare. Când această rouă îţi udă încălţările, începe proza vieţii". El nu iubeşte numai înţelepciunea cu care în fiecare din aforismele sale vrea să-şi surprindă cititorul, dar şi frumuseţea, tară de care viaţa pare a fi imposibilă. „Nu invidia piatra. Nici ea nu e veşnică. Şi pe deasupra mai e şi rece".

Frumuseţea e floare – înţelepciunea, piatră. Cu siguranţă, sintagma „piatra filosofală" l-a impresionat profund pe autor, pentru că pe tot parcursul volumului „*Oases van zand*", piatra stă în legătură directă cu înţelepciunea. Autorul scrie la un moment dat: „Cântăreşte-ţi cuvintele. Piatra care a văzut atâtea, tace".

Nemurirea constituie o normă pentru aprecierea lucrurilor în viaţă, căci autorul se întreabă: „Oare cât valorează nemurirea pe o planetă muritoare?" Şi „Dacă viaţa a apărut întâmplător, mai are rost să-i căutăm un sens?"

Despre rostul vieţii şi al nemuririi autorul consideră că: „A te naşte. Nefericire mai mare nu există, decât poate aceea de a nu te naşte" sau „Numim putrezire exact revenirea la veşnicia anorganică". Cu alte cuvinte, întoarcerea la piatra înţeleaptă, dar rece. Unul din paradoxurile vieţii se află ferecat în comparaţia cu mărul, care este în fond simbolul arhaic al fructului universal: „Avem ceva din destinul

merelor. Abia ne coacem şi trebuie să ne prăbuşim".

Tema libertăţii şi a relativităţii acesteia este vizibilă într-o serie de aforisme foarte potrivite, cum ar fi: „Înconjurat de pisici, canarul începe să creadă în binefacerea coliviei" iar la polul opus: „Libertatea tigrului este legată indestructibil de dreptul de a sfâşia". Poate că, totuşi, libertatea este o chestiune de percepţie, dacă „Pasărea s-a eliberat de pământ. De-acum va fi captiva cerului".

E prematur să încerc în acest context să dau un verdict în privinţa eternităţii operei actuale a lui Valeriu Butulescu. El însă deţine arta de a-l face părtaş pe cititor la aceste „frânturi de gânduri", pe care eu le-aş numi „lupta dintre gânduri". Ca cititor ai senzaţia că devii complicele unui mod de gândire, prin care autorul te trimite pe poteci rar umblate, pe care te lasă să colinzi de unul singur.

Acest volum este o iniţiativă lăudabilă a editurii Go-Bos-Press. Limba olandeză devine aşadar una din cele 19 limbi în care au fost traduse aforismele lui Valeriu Butulescu. Este regretabil că marile edituri nu găsesc posibilităţi pentru asemenea opere. Sau poate că este vorba despre o tactică intenţionată prin care odată la douăzeci de ani se poate justifica o descoperire, dacă este vorba de literatura română.

DORIN PERIE – Roemeense aforismen, în ABLAK nr. 3/2004.

Amsterdam.

Aforismele lui Valeriu Butulescu cutreieră lumea

Am ales ca definitoriu pentru creaţia lui Valeriu Butulescu, articolul cu titlul de mai sus, semnat de Constanţa Corpade în ziarul naţional ADEVĂRUL (27 decembrie 2000):

Revoluţie Valeriu

VALERIU BUTULESCU *Oases van zand*

Aforisme

…După

Butulescu a fost remarcat de regretatul ziarist Constantin Pavel, devenind un colaborator frecvent al cotidianului „Adevărul". Autorul îşi strânge aforismele, vechi şi noi, într-o carte „integrală", publicată în 1993 de Editura Călăuza din Deva. Volumul este gardat de critici importanţi şi de aprecieri generoase. Cornel Moraru vede în aceste aforisme „*Adevăruri etern umane*. *Deşi numai nişte fragmente*, *ele*

conţin fărâme de eternitate”. La rândul său, criticul Alex. Ştefănescu nota: „Autorul, din cuvinte extrem de puţine, creează o tensiune semantică ce produce un fel de scânteie electrică, triumf al inteligenţei şi sensibilităţii. Valeriu Butulescu este un mare scriitor. Faptul că se exprimă prin mici texte nu contravine această calitate. Aceste propoziţii risipite de el prin periodice şi broşuri sunt propoziţii de aur”. O percepţie pozitivă are şi Cornel Ungureanu, care apreciază:

FRAGMENTARIUM

„Valeriu Butulescu exploatează cu iscusinţă polisemia cuvintelor. Majoritatea aforismelor sale sunt de fapt poeme într-un vers. Se nasc dintr-o tensiune lirică, repede înăbuşită, dintr-un preaplin sufletesc, redus la esenţe. Această disponibilitate lirică îşi manifestă reversul în sentinţe satirice, sarcastice. În această zonă a inteligenţei şi lirismului stăpânit cu energie, Valeriu Butulescu are o eleganţă a rostirii, care nu trebuie să ne scape”. Adrian Păunescu vede în aceste aforisme „scânteile inteligenţei, adevărat dar dumnezeiesc”, iar Marin Sorescu consemnează sec „Valeriu Butulescu este un spirit fin şi gânditor profund”. Autorul scrie şi teatru, poezie şi proză. Cu toate acestea el consideră pe mai departe aforismul specia care l-a lansat în lume, alcătuind o operă viabilă, care îşi găseşte mereu cititori, indiferent de spaţiu şi timp. Pentru că, aşa cum scria Constantin Sorescu într-o cronică: „La Valeriu Butulescu aforismul devine, aşa cum credea Lucian Blaga că trebuie să fie, ceva canonic, încheiat, ca Biblia”.

Multe dintre gândurile adânci ale lui Valeriu Butulescu au ca subiect efemeritatea vieţii, pe care o abordează senin şi cu simţul umorului. Autorul continuă să caute esenţa cuvântului pentru a putea reda esenţa lucrurilor. Publicul său internaţional, din ce în ce mai larg, dovedeşte că tentativa sa are succes.

JAN WILLEM BOS – în prefaţa volumului OASES VAN ZAND, Amsterdam, 2004

Suntem surprinşi de aforistica lui Butulescu, scriitor cunoscut mai mult în străinătate decât în ţara sa, poate datorită speciei literare practicate de autor, sau lipsei interesului cultural, care l-ar pune în valoare şi l-ar impune publicului.

Citind aforismele lui Butulescu eşti impresionat de profunzimea

ideilor, claritatea textului, de simţul nuanţei şi al esenţialului, de calitatea exprimării. Dincolo de diversitatea şi culoarea textelor, de frumuseţea stilistică există o structură ce menţine coerenţa cărţii. Această carte trebuie înţeleasă ca un întreg, şi nu doar fragmentar, pe aforisme şi maxime.

Pare banal a spune că este un discurs despre condiţia umană; căci fiecare autor vorbeşte despre experienţe umane, mai mult sau mai puţin semnificative. Dar marile teme, puncte cruciale ale existenţei nu sunt la îndemâna oricui.

Omul pentru Butulescu este un fir de nisip ce îşi face „piedestal din propria micime". Venit pe lume printr-un „debut penibil" (pe căi urinare), omul este aruncat într-o lume heraclitiană a veşnicei deveniri, căutând să-şi păstreze individualitatea. Făcuţi „după chipul şi asemănarea unei umbre", „plămădiţi de Dumnezeu din noroi" oamenii năzuiesc să fie eterni.

Dumnezeu a făcut omul ca „o creaţie singulară"; dar păcatul l-a multiplicat, împrăştiindu-l în lume. Fiinţa sa trăieşte angoasa unui relativism permanent, „o virgulă între două veşnicii", „ciripind în colivia limitelor sale". Patria acestei fiinţe este Pământul, care şi el nu-i decât un fir de praf. De altfel omul este frate cu Pământul, amândoi sunt din aceeaşi materie, ţărâna fundamentală, aluat în mâinile Creatorului.

Universul material suferă o necontenită extensie, asediat şi invadat de „himere palpabile", pe care omul le creează şi apoi se pierde în acest Univers simbolic şi totuşi real. În „mlaştina albastră a cerului lumina se stinge în uitare", iată „mizeria cosmică" (...)

Butulescu este un sceptic, un Montaigne detaşat şi ironic, degajând o diafană melancolie şi bunătate. Cunoaşterea l-a dus la îndoială şi, de aici, la o dogmatică a relativismului. El nu urmează căi comune, ştie că pentru a descoperi drumul propriu, calea nouă, „trebuie să părăseşti autostrada". Această îndoială îi determină conştiinţa să-i pună Eului nesfârşite întrebări. Să-l înţelegem când se întreabă: „Cum pot să cred în voi când mă îndoiesc de mine?". Opera sa este plină de contradicţii şi paradoxuri, ca de altfel însăşi fiinţa umană. Butulescu „crede în ideile contradictorii, dacă au suficientă poezie". Este un poet în plină metafizică.

Nervul gândirii lui Butulescu, noutatea discursului său, este o

dialectică a eternei transformări, a morţii şi învierii, este o analitică a unui „zero uriaş – rezultanta unor enorme forţe potrivnice". Evadarea în carte, în cultură este remediul plictiselii şi consecinţa înţelepciunii. „Plictisit de atâtea nelinişti. De frica morţii mă ascund într-o carte. Cartea. Veşnicie în sicriu de hârtie". Dar „să nu ne risipim în mii de pagini. Dumnezeu a luminat Universul în două

VALERIU BUTULESCU

cuvinte". A fi scriitor înseamnă a consemna, cu artă, despre insignifianţa fiinţei tale. Dacă omul este întrupare a nimicului, scriitorul vrea să ducă „nimicul la apogeu", să-i dezvolte articulaţiile, să-i arate implicaţiile. Pentru Butulescu, scriitorul şi cititorul vieţuiesc într-o complicitate de nedezlegat: „Cititorule, prin tine trăiesc iar. Mintea Ta însufleţeşte acest gând".

OCTAVIAN OPRIŞ – în prefaţa volumului FRUNZE FĂRĂ RAM, Editura EMIA, 2004

Intru gloria lui Brâncuşi

Întâlnirea lui Valeriu Butulescu, autor dramatic stimabil în continuă ascensiune, cu Brâncuşi nu este întâmplătoare. Dacă scriitorul Constantin Zărnescu, prin publicarea „Aforismelor şi textelor lui Brâncuşi", a pus în valoare ca nimeni altul dimensiunea de subtil gânditor a sculptorului, lui Valeriu Butulescu îi revine sarcina în acest fin adagiu despre creaţie şi menirea artistului, să gloseze convingător în prelungirea acestor aforisme. Foarte multe din cuvintele puse în gura lui Brâncuşi, numit de celelalte personaje ale piesei Maestrul, pot sta alături de cugetările adunate de brâncuşologul Zărnescu în cartea amintită, în felul în care Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare datorate lui Voi-culescu pot sta alături de originalele shakespeariene. Experimentatul şi apreciatul autor de aforisme Valeriu Butulescu devine în Pasărea de aur un ingenios autor de replici aforistice continuate în direcţia enunţată (...) Deşi autorul nu foloseşte aforismele propriu-zise ale lui Brâncuşi (cu vreo două motivate excepţii) frazele puse în gura Maestrului păstrează tonalitatea şi topica lor virtuală.

ADRIANŢION – în prefaţa volumului PASĂREA DE AUR, Editura SITEH, 2004

O parabolă la limita fantasticului

„Să nu ne risipim în mii de pagini. Dumnezeu a luminat Universul în două cuvinte”. Aşa sună un aforism al lui Valeriu Butulescu, autor prolific, practicant convins al acestui gen scurt şi pe nedrept desconsiderat. În ce mă priveşte, de la Pascal şi până în prezent, nu mă tem de aforism, ci numai de aforismul prost, banal, fciră ironie.

VALERIU BUTULESCU

Bogza şi Marin Sorescu este un autor de aforisme reuşite, caracterizate printr-o simpatică autoironie sau de un lirism intens, concentrat. (…)

Scriitura lui Valeriu Butulescu este strânsă, replica este concisă, ca un aforism, desigur, rareori se desfăşoară în monolog. El este un autor teatral prin excelenţă, pentru că „are replică”, gândeşte scrisul în termenii dialogului.

HORIA GÂRBEA – în prefaţa volumului IARNĂ ÎN RAI, Editura EMIA, 2004

O îndreptăţire de gen literar

…Valeriu Butulescu respectă cu totul canonul despre care vorbeşte Blaga, ceea ce presupune exprimarea unei idei, a unei spaime, a unei observaţii de esenţă cu economie maximă de cuvinte. Autorul are un spirit ironic ascuţit, care nu ţine cont de niciun fel de graniţă şi este o garanţie a sănătăţii morale. Ironia la acest autor o găsim la tot pasul şi are în subsolul ei traseul ironiei, de la Socrate la Kierkegaard şi romantici. Valeriu Butulescu este un autor care face cinste aforismului

şi literaturii de acest gen. ION HIRGHIDUS în CONTEXTE, nr. 21, decembrie 2004

Desfiinţarea cenzurii i-a dat posibilitatea să se manifeste, în sfârşit impetuos, conform temperamentului său, unui foarte inventiv scriitor din Petroşani: Valeriu Butulescu. A debutat în urma unor lungi şi complicate demersuri, în 1985, cu un volum de aforisme de un nonconformism spectaculos, oaze de nisip, publicat la Ed. Litera. După 1989 el şi-a luat revanşa, reuşind să pună în circulaţie până în prezent peste douăzeci de volume (de poezie, teatru, traduceri, eseuri etc.)

Dar genul în care a atins cel mai înalt nivel (nemaiatins de alţi scriitori români înaintea lui) rămâne aforistica. Mulţi critici literari cred că acest gen este prin definiţie şi în mod iremediabil minor. Se înşală. Dovada o constituie textele ultrascurte, dar de o remarcabilă densitate literară (şi uneori şi filosofică) semnate de R. Tagore, Fr. Nietzsche, La Rochefoucauld, J. Renard, E.M. Cioran, St. J. Lec ş.a.

Lor li se adaugă Valeriu Butulescu, ale cărui aforisme n-au nimic din vetusteţea „cugetărilor" atâtor contemporani. Valeriu Butulescu se exprimă prin propoziţiile lui disparate (şi întotdeauna elegante, ca un nod de cravată bine făcut). Ele acoperă un registru stilistic întins – de la ironia caustică, fără replică şi până la confesiunea deznădăjduită, de la lirismul înalt şi până la exuberanţa inventatoare de paradoxuri. (…)

Românii întârzie să-l descopere pe Valeriu Butulescu. Deocamdată l-a descoperit străinătatea unde – cele aproximativ 2000 de aforisme ale sale (dintre care 200 sclipitoare) i-au fost traduse în aproximativ 20 de limbi.

ALEX. ŞTEFĂNESCU – în ISTORIA LITERATURII ROMANE CONTEMPORANE, 2005

Valeriu Butulescu este un moralist de certă vocaţie, un om aforistic. El deţine arta esenţializării prin concentraţie şi claritate, iar poezia pare-se a migrat spre opţiunea cea mai eficace: a enunţului ironic sau drastic, socratiană şi soresciană cumva. Un sceptic, da, însă nu unul cioranian, ci montaigni-an. Un hâtru şi un caustic. Doldora de livresc, dar consecvent propriului animal politic.

Spiritul lui Butulescu este ronsardian şi înţelepciunea mai degrabă brâncuşiană, cioplină şi şlefuind cu straie satirice, ori sarcastice – un epos ancestral. Unul campestru, de cumpănire şi contemplare. Pare-se că în teatru a valorificat bine aceste daruri pe

care le-a cultivat cu acribie. Interogativ, dar nu neapărat ateu. Paradoxist – însă nu neutrosofic. Plin de metaforă, cartezian pe ici pe acolo, dar şi fin teolog – fie şi disident – cum definea Montobbio. Filosof profetic – însă şi fin terapeut exorcist la năravuri, ţâfne şi ticăloşiri. Simţ civic şi conştiinţă severă, fără a insulta, nici limbajul, nici bolnavii. Spirit de sfetnic şi certător întru îndreptare. Genul de om care crede şi ca atare devine ceea ce este. Aforismele sale devin microeseuri. Ceea ce scrie el este o continuă redefinire o febrilă manifestare a impulsiunii lui *cogito*.

EUGEN EVU în PROVINCIA CORVINA nr. 47/2008

te rânduri. Din această cauză, scrierile par să alcătuiască un univers colosal de deprimant şi, folosind cuvintele lui Sartre, morbid. Dar exact aici, Valeriu Butulescu explorează variantele umoristice care ţin de aforism şi care, de cele mai multe ori, sunt o asociere metaforică de elemente, uluind prin combinarea seriozităţii existenţiale cu umorul optimist.

KIM TOFT HANSEN – în KULTUR KAPELLET, octombrie 2008, DANEMARCA

Sub semnul aforismelor

Gândul condensat

...Impresia despre Valeriu Butulescu, per ansamblu – după ce am pătruns în universul său aforistic – este că anumite subiecte au pentru el o mare însemnătate. Unele subiecte specifice inundă această colecţie într-o aşa măsură, încât poţi avea impresia că păşeşti într-un univers Kierkegaard, tensionat, dar creat intenţionat. Moartea este prezentă cu precădere, în mai mult de o zecime din aforismele alese. Acest lucru poate fi o coincidenţă rezultată din procesul de selecţie, însă această abordare pare mai puţin bizară din perspectiva celorlalte tematici (coerenţa cuvintelor amuzante). Relaţia dintre lumină şi întuneric este destul de vastă, în timp ce alte tematici, precum Dumnezeu şi religia se regăsesc în mai mul-

această colecţie de aforisme dorim să-i introducem pe cititorii danezi în lumea aforistică a lui Valeriu Butulescu. Conceptul de aforism vine din greacă, de la *aforismos*, şi are o triplă semnificaţie: a trasa limite, a separa şi a defini. De fapt, se poate argumenta că există puţine specii literare atât de complexe şi intense ca aforismul.

Cel ce scrie aforisme corespunde în zilele noastre comedianului de *stand-up*. O carte de aforisme se constituie într-un şir lung de exemple unice ale spiritului, iar soarta aforistului depinde de succesul formulării, care cere o reacţie imediată. Răbdarea cititorului este mai mare decât la alt tip de public, dar dacă aforistul, sau comedianul de *stand-up* ne plictiseşte, închidem cartea imediat, sau îi închidem gura celui din urmă. Cu alte cuvinte, atunci când scrie în regim aforistic, autorul îşi asumă un risc mult mai mare decât în cazul altor genuri literare, cum ar fi proza, sau lirica, unde un text prost nu întotdeauna înseamnă plictisirea cititorului sau moartea autorului. Aşadar, având în vedere caracterul limitativ al speciei, nu toţi sunt atraşi de genul aforistic, care se poate compara cu un dans de echilibru pe o coardă la înălţime. De obicei, ca autor este benefic să ai şi un *ego* robust, sau să fii undeva în centru, politic sau de altă natură, ca şi în cazul lui Butulescu.

Cu alte cuvinte, jocul de balanţă al aforismului, pe muchia de cuţit a originalităţii, între banalitate şi trivialitate, nu este pentru suflete slabe. Butulescu marşează cu o încredere totală pe subiectele sale şi pe caracterul unic al gândurilor sale, folosind adesea metoda pe care mai toţi scriitorii de aforisme au folosit-o: prin limbaj echilibristic ne forţează să vedem ceea ce nu am văzut până acum, să auzim cuvintele vechi într-un mod total nou.

Tehnica preferată a lui Butulescu, pentru a ajunge la acest nivel, este dialogul. Ne prinde prin formulările sale, câteodată reduse la un singur cuvânt, sau la o frază de uz cotidian, sau la o pereche de concepte care nu ni se mai păreau interesante, sau în care nu mai vedeam nimic paradoxal. Dar tocmai în momentul acela cade ghilotina: moartea şi paradoxul vieţii ies învârtindu-se din gura aforistului, iar mintea noastră copleşită o ia razna, fără însă a se îndepărta de cercul caruselului, până când, ameţiţi, suntem forţaţi nu numai să admitem că aforistul are dreptate, dar să realizăm totodată incapacitatea noastră de a vedea ceea ce aforistul, ultimativ prin formulările sale, face evident sau aparent. Acest dialog, între metafore moarte, trivialitate şi stereotipare, pe care Butulescu îl foloseşte, are un caracter didactic. Nu degeaba e Butulescu un politician şi un populist. Prin jocul său de cuvinte el ne face să ne simţim mai deştepţi. Şi cine oare nu vrea să se lase sedus de un limbaj care ne face să ne simţim bine, dincolo de epifaniile intelectuale pe care le trăim atunci când învăţăm o lecţie?

Aforismele lui Butulescu sunt interesante pentru că ele nu exprimă doar un adevăr axiomatic – adică un adevăr care ni se prezintă singur dinainte. Aceste aforisme nu ni se devoalează nici ca gânduri moralizatoare, împachetate într-un con de hârtie. Aforismele lui Butulescu seamănă cu cele tradiţionale doar în sensul că împart realitatea în segmente. În rest, aforismele lui sunt ancorate într-un fond original, întrucât ele exprimă mai multe păreri, care depăşesc nişte acte generale de categorizare. Aceste aforisme se joacă de multe ori cu reversibilul, în ceea ce întotdeauna ni se prezintă ca un lucru evident. De exemplu, când Butulescu zice: „*Desfrunzirea aduce pădurii un plus de lumina*" ne este răsturnată ierarhia dintre lumină şi întuneric. Lumina ni se arată ca fiind total dependentă de întuneric. Dar, întrucât întunericul e văzut ca un supliment al luminii, funcţia formulării aforistice e să ne facă să devenim suspicioşi asupra luminii. Lumina care, în mod normal, e valorizată mai pozitiv decât întunericul. Cu alte cuvinte, un aforism bine temperat întotdeauna ne va surprinde, dar această surprindere trebuie să vină pe neaşteptate, dintr-un impuls extraordinar, care să compenseze doza de banalitate, care de altfel caracterizează aforismul în general.

Aforismele lui Butulescu explorează ceea ce este excesiv în gândirea noastră de bază într-un mod elocvent, mod care însă, pe deasupra, se pune el însuşi în paranteză. În sensul acesta Butulescu poate fi comparat cu Corneille, care a exprimat în ce constă încercarea prin care trece fiecare aforist: a crea un fel de isteţime de debara. „*Ce limbaj folosim*, *când nu vrem ca nuanţele să nu ne împiedice*!" zice Corneille, care prin exclamaţia sa nu marchează numai limitele care deja sunt trasate de limbaj, dar introduce tocmai ideea de a constrânge, sau de a pune limbajul excesiv în paranteză. Ideile lui Butulescu asupra excesului – contrar formei scurte a aforismului – ne sunt prezentate cu o precizie care vine în proporţii de nedescris. Aceste idei ne arată drumul, iar din calea pe care călcăm legile literaturii de calitate vedem nici mai mult nici mai puţin decât exact ceea ce este necesar să vedem.

Aforismele lui Butulescu marchează, pe lângă importanţa limbajului de gândire excesivă, şi un potenţial înspre ideea că şi ceea ce pare imposibil de exprimat se poate reduce la un gând bine şi clar calibrat, şi ultimativ formulat. Prin exprimarea unor astfel de gânduri reuşim să oprim timpul, şi totodată să gândim mai mult. În special

asupra timpului pe care îl folosim pentru a citi aforisme.

CAMELIA ELIAS, BENT SORENSEN – în prefaţa volumului ARSTIDER I SKEPTIKEREN HIMMEL.

2008, DANEMARCA

…Descopăr aici un alt Valeriu Butulescu, un poet, un om al parabolei, al replicii subtile, filosofice. Suntem deja în zona teatrului de idei. După autor, într-un plan metafizic Dumnezeu prefigurează destinele, Dumnezeu scrie piesa iar noi, oamenii, jucăm doar anumite roluri, mai bine sau mai rău, în acest scenariu divin.

GRID MODORCEA în LITERATURA HUNEDOREANĂ, vol. 2, 2008

FRAGMENTARN M

…Valeriu Butulescu este un matematician. Se vede proftinzi mea barbiana de interpretare a realităţii, ambiţia de B i one en tra toată această evoluţie a umanităţii într-un algoritm OM* SA funcţioneze perfect.

AUGUSTIN FRĂŢILĂ – în LITERA H K \ HUNEDOREANĂ, voi» 00

Dialectica aforismului

Teatrul în teatru e un procedeu pregnant de e *tralizare* a textului, pe care-l întâlnim ades la Shakeipt fefi dar care – odată cu *Pirandello* – se legitimează acul 11 plin „confuzionar", aflat într-un *feedback* tară răgaz, dintre *viaţă* şi *text*. Personajul de „carne" şi personajul de „hârtie di în un vas comunicant unitar al „destinului dramatic", mii fttăl planul *retextuării* lui preia prerogativele *viului*, îmi o dupll citate ontologică în acelaşi timp transfuzionată şi *diferenţia* la în dramaturgia românească un maestru al „textulismului" dramaturgie e, de la distanţă, D.R. Popescu. Din acest puni I de vedere Valeriu Butulescu scrie o dramaturgie încadrtbill „postmodernităţii", în care, nu spectaculozitatea *liniei* i *0Hi poziţionale* a acţiunii (în sensul clasic al „intrigii") deţine marea importanţă a departajărilor tensionare, ci tensiunea duplicitară a planului de (micro) fibră a textului. Cunoii U1 ca autorul unor cărţii de „aforisme" ce au repurtat un TUCCei internaţional (au fost traduse, se pare, în vreo douăzeci de ţări) – a unor cărţi de aforistică de o pregnantă concentraţie filosofică, ori liric-filosofică, se pare că acest autor şi-a extins observaţia asupra *dialecticii* paradoxale a existenţei – căci aceasta e sursa universului său aforistic – la un imaginar, *ironic* lărgit, asupra *situaţiilor faptice paradoxale*. Un imaginar a cărui recoltă se configurează în *dramaturgia*

sa. Dramaturgia lui Valeriu Butulescu se extrage din spiritul său aforistic prin excavarea, din *dialectica* acestuia, a unor *toposuri teatrale*, care devin *spectaculare* prin „punerea în situaţie". O punere în situaţie – subversiv dramatică, dar la suprafaţă de obicei comică, persiflantă, ades chiar bufă, uneori „parabolică" (precum s-a mai observat) alteori tranzitorie între *realism* şi *fantasmă*. Privită la suprafaţă, dramaturgia sa pare prolixă ca *registru modal*, dând impresia că se mulează pe mai multe formule şi calapoade. Interceptată într-o conjugare de plan generic mai profund, ea e unitară în propriul evantai, şi anume prin acelaşi pivot generativ: *toposul dramatic* pe care-l embrionează şi îl dezvoltă *dialectica* şi paradoxele ideaţiei aforistice, concentrate în capsule „subteran" explozibile. Înţeles ca prezumtiv *pattern*, aforismul se va întoarce în textul dramatic la nivelul replicilor, oferind acestora o strălucire şi densitate specială. (...)

JEANA MORĂRESCU – în revista DRAMA, nr. 3, 4 / 2009

O prefaţă despre înţelepciune

Despre înţelepcii i concentrată în aforisme, adică în ziceri scurte, pe care le folosim în diferite împrejurări, când vrem să subliniem 06VI anume, care să se ţină şi chiif să se ţină minte. Practică veche, de când exil tă literatura lumii şi filosofia lumii. Fiind o plăcere să spui ori să citeşti aforismele alt OTI Cum sunt şi cele de faţă. ale domnului Valeriu Butulescu Pline de înţelepciune, *>

Înţelepciune *în muc* Sâmbii rele de gând, de gând profund întotdeauna, de-ai zice că autorul şi-a muiat pana în călimara lui Voltaire, ca să le scrie. Cinste lui, aforistului nostru. filo zofului nostru, voi zice! Căci domnul Butulescu chiar ettl în cartea de faţă un filosof.

Nu pot să nu ilustrez ce zic, spre a pune în lumina profunzimea gândului său, care probabil şi-n viaţa Cotidianfi e un socratian. Iată, bunăoară: *În fiecare an trecem nepăsă toriprin ziua morţii noastre*. În sensul că fiecare zi a noastră moare pentru noi, trecând... Ne gândim noi oare la aceastfl tragedie diurnă pentru noi? Firește că nu, deşi avem perpe tuu conştiinţa că suntem muritori, *că va veni o zi când nici măcar bătrâni nu vom mai fi*. Şi altele, şi altele, fiindcă toate aforismele autorului sunt pline de miez şi de înţelepciune, alcătuind laolaltă de-a dreptul o carte de înţelepciune, autorul bucurându-se şi îndoindu-se

de toate, ca un Socrate modern, până şi de sine însuşi. Sau deviza leneşului şi a trişorului totodată: *Conjug de trei ori verbul a munci şi simt nevoia să mă odihnesc*] Etc. etc. Mai în serios şi mai şi glumind, Valeriu Butulescu ne poartă prin întreaga comedie a vieţii, tot frunzărind zilele acesteia, albe şi negre şi chiar în toate culorile.

Prefer să nu întind însă „prefaţa" mea, de care de fapt nici nu era nevoie. Dar cum să nu fiu şi eu puţin autor aici, măcar cu o prefaţă? Ah, autorlâcul ăsta, care face atâtea ravagii! De-aia mă şi opresc aici, grăbit să dau cuvântul cititorului, să se desfete el însuşi de bucuriile minţii coborâte de autor, un redutabil aforist, cum se va şi vedea îndată.

Aşadar, succes la lectură – lucru de care nu mă îndoiesc niciun pic, fiindcă, dragi cititori, am savurat eu însuşi aceste aforisme în avalanşă din binecuvântatele cărţi de gen ale domnului Butulescu, şi ştiu ce spun!

E vorba de versiunea în aromână a unor profunde cărţi de aforisme ale acestui cunoscut autor. Cartea domnului Butulescu este o istorie esenţială a filosofiei, fără nume proprii, tradusă numai în gânduri eterne ale umanităţii anonime, atât de expresiv grăitoare.

HRISTU CÂNDROVEANU – în prefaţa volumului VASILJEATSA-A ZBORLUI, Macedonia, 2009

…Poetul polonez Tadeusz Nowak, în postfaţa volumului" *Oaze de nisip*" (*Sand Oasis*) publicat în Statele Unite în 1989, nota că Valeriu Butulescu, în comparaţie cu aforistul polonez Stanisław Jerzy Lec, ar fi un produs al regimului totalitar. Tadeusz Nowak spune: „În aforismele scrise de Lec şi Butulescu predomină poezia. Metafore scânteietoare sunt încrustate în căutate imagini poetice. Poate că de aceea aceste aforisme sunt atât de diferite de altele".

Aforismul şi poezia sunt două cuvinte cu sens diferit.

„Ca apa şi focul", scrie Alain Montandon, unul din oamenii de ştiinţă ai genului aforistic în cartea sa „*Dorinţa de aforisme*". „Dar uneori se întâmplă minunea. Unii scriitori transformă antiteza de conflict în căsătorie oximoronică".

Cred că declaraţia lui Montandon este cu siguranţă adevărată şi pentru Valeriu Butulescu. Aforismul său în versuri, atât de muzical, atât de vizionar şi metaforic, remodelează aforismul tradiţional. Valeriu Butulescu e unul din puţinii aforişti care au reuşit în alchimia de a transforma aforismul şi poezia într-un stil nou.

Particularitatea operei aforistice a lui Valeriu Butulescu nu este numai aceea de a combina poezia cu aforismul. În prefaţa volumului tradus în daneză de Camelia Elias şi Bent Sørensen, cei doi traducători vorbesc despre o limbă a „torsiunii şi flexibilităţii", scriind: „Butulescu marşează cu o încredere totală pe subiectele sale şi pe caracterul unic al gândurilor sale, folosind adesea metoda pe care mai toţi scriitorii de aforisme au folosit-o: prin limbaj echilibristic ne forţează să vedem ceea ce nu am văzut până acum, să auzim cuvinte vechi într-un mod total nou". Tot Camelia Elias şi Bent Sørensen adaugă: „Aceste aforisme se joacă de multe ori cu reversibilul, în ceea ce întotdeauna ni se prezintă ca un lucru evident".

De exemplu, când Butulescu zice „Desfrunzirea aduce pădurii un plus de lumină" ne este răsturnată ierarhia dintre lumină şi întuneric. „Lumina ni se arată ca fiind total dependentă de întuneric. Dar, întrucât întunericul e văzut ca un supliment al luminii, funcţia formulării aforistice e să ne facă să devenim suspicioşi asupra luminii. Lumina care întotdeauna este valorizată pozitiv faţă de întuneric. Cu alte cuvinte, un aforism bine temperat întotdeauna ne va surprinde, iar această surprindere trebuie să vină pe neaşteptate, dintr-un impuls extraordinar…" FABRIZIO CARAMAGNA – în AFORÍSTICAMENTE.

Italia, aprilie 2010

NOROI AURIFER

…Referitor la Valeriu Butulescu aş menţiona: graţia minţii îl ridică pe autor deasupra celorlalţi şi îl va face să dăinuie. Din prezenta sa carte de aforisme se desprinde ideea: căpătând înţelepciune, percepi că vibraţiile de esenţă sunt doar cele sufleteşti, că lacrimile sunt adânci prin taină, iar misterul stă în inspiraţie.

Aforistica, acest *gen literar* nu este la îndemâna oricui – nu se apropia oricine de el – trebuie să ai o anumită putere de clasificare, de chintesenţializare şi un discernământ viguros. În aforismele sale, Valeriu Butulescu foloseşte ca material de studiu şi de interpretare, instinctele – ca părţi inferioare ale sufletului, raţiunea ce reprezintă o putere divină superioară, dar şi misterele, tainele vieţii, însă fără elogieri naive, ba chiar pigmentate cu umor. El realizează un dialog interior al sufletului cu sine, dar care are la bază raţiunea, fără să se creadă un înţelept.

Cu spaime presimţite şi biciuit de viaţă, în decursul celor 57 de ani ai săi, a experimentat pe rând destule ipostaze de trăire, pe care le sintetizează viguros în aforismele sale.

„Promovaţi tinerii, dacă sunt suficient de bătrâni.”; „Capitalism românesc – cei mulţi înghit în sec. Câţiva îmbuibaţi râgâie.”; „Regim alimentar. Mănânc după gustul doctorului.”; „Tuburi de ruj. Muniţie feminină – cartuşe pentru vânat bărbaţii”; „Punga cu bani a dispărut din vocabular. A supravieţuit numai pungăşia.”; „Umanism. Un scaun electric ergonomie, o moarte cât mai confortabilă.”; „Nu tace decât gura veşnic plină.”; „Aurul, chiar şi cel mai pur, are urme de sânge.”; „Vitrina librăriei. Spirit tranşat comercial, expus în galantare.”; „De ce nu-mi răspundeţi? Nu cumva aţi murit şi nu vreţi să se ştie?”; „Ignorantul nu ştie. Prostul a aflat, dar a înţeles greşit.”; „O, zei, nu cer prea mult! Treziţi-mă o zi din veac în veac.”; „La Cioran până şi finalul este paradoxal: sub perfuzii, pe un pat de spital – după ce o viaţă întreagă a îndemnat la sinucidere.”; „Românii sunt creştini şi în politică. Aşteaptă de veacuri, guverne mesianice.”; „Spânzurătoarea. A trece răspunderea morţii în seama gravitaţiei.”; „Drama lui Platon e mereu actuală. Să fii înţelept şi să nu poţi face nimic în politică.”; „îmi cereţi mie să dau mat diavolului, când Dumnezeu abia a obţinut o remiză”.

Aş concluziona, cu riscul de a face o eroare, deşi se spune că odată cu înaintarea în vârstă, omul devine mai ipocrit, în legătură cu Valeriu Butulescu, că este unul din scriitorii de azi, care dezmărginesc marginile şi care este conştient că toţi suntem (în) cununaţi cu veşnicia.

VASILE PORNEA în prefaţa volumului NOROI AURIFER, Editura „Scrisul Românesc”, 2010

Autorul mulţumeşte colectivului de tipografi: Tehnoredactor: Rodica I I îşi Director: Ec. Dumitru CINCIULESCU, d-nei Cristina IORDAN, domnului Dumitru COJOCARU, *prin strădania cărora a fost realizată această carte*.